

longphuc.com

Quy Dị Hồ Sơ

Câu Võ Dục

QUỶ DỊ HỒ SƠ

Tác giả: **Cầu Vô Dục**

Thể loại: **Trinh Thám, kinh dị**

Nguồn text: **vodanhcoc.blogspot.com**

Đóng gói: **Cuibap**

Giới Thiệu Quỷ Dị Hồ Sơ

Trong hệ thống công an t ần tại một tiểu đội hiếm ai biết, đừng nói dân chúng bình thường, mà ngay cả đại bộ phận viên chức công an cảnh sát cũng chưa từng nghe thấy. Tiểu đội trực thuộc Cục công an Tỉnh, nhưng đối với bên ngoài Cục công an cũng không thừa nhận sự t ần tại của chi tiểu đội này, bởi vì tiểu đội này chuyên môn xử lý một vài sự tình kỳ lạ mà khoa học hiện nay khó có thể giải thích được, thừa nhận tiểu đội này t ần tại, chẳng những đi ngược lại tôn chỉ bài trừ mê tín phong kiến của chính phủ, mà còn làm cho dân chúng càng thêm khủng hoảng.

Tiểu đội hiện tại gồm năm đội viên, ba nam hai nữ, vì lý do giữ bí mật, không thể công khai tên thật của bọn họ, chỉ có thể dùng danh hiệu xưng hô, bọn họ theo thứ tự là: Lực Sĩ, Linh Khuyển, Quỷ Đ ồng, Thiên Thư, còn có tôi – đội trưởng Thiên Cơ.

Dân chúng bình thường có lẽ cả đời cũng chỉ sẽ gặp một hai sự kiện kỳ lạ mà thôi, thậm chí cả đời cũng không gặp. Nhưng ở một nơi biển người đông đúc đến hàng tỉ người như thế này, nếu không có những sự tình kỳ lạ phát sinh, đây mới thực sự là kỳ lạ. Cho nên, tôi cùng các đội viên của mình mỗi năm đều bận rộn không ngừng.

Đoạn thời gian trước, Thiên Thư chỉnh lý lại hồ sơ các vụ án cũ, tôi lại từ trong những hồ sơ đã chỉnh lý này lọc ra một vài hồ sơ ly kỳ quái dị chỉnh lý lại lần nữa...

***

Tiểu đội th ần bí n ầy, chuyên môn xử lý toàn bộ những vụ án siêu nhiên, những vụ án mà tiểu đội xử lý không thể tưởng tượng nổi, nghe mà rợn cả người. Hiện tại để cho tôi vì các bạn mà mở ra tủ hồ sơ của tiểu đội này, cùng các bạn chia sẻ từng cái từng cái quỷ dị hồ sơ...

Đối với tổ tiên mà nói, hỏa táng lại là một hình phạt tàn khốc?

Quảng trường thương mại sầm uất sao lại gọi là tám cái quan tài?

Án cường gian rỗi sát hại thế nhưng người bị hại sau khi chết lại tự đi đến cục cảnh sát báo án?

So với trò chơi “Diệp tiên, bút tiên” thì trò chơi này khủng bố gấp trăm lần đó chính là địa ngục du, bạn dám chơi không?

Còn có thời gian vĩnh viễn dừng lại ở lúc cô gái si tình mười tám tuổi cùng với chàng thanh niên thần bí tạo nên một câu chuyện tình thế lương mà mỹ lệ...

Tất cả đây rốt cuộc là chân thật tồn tại, hay là hư cấu bịa đặt? Với tư cách là tác giả quyền sách, tôi chỉ có thể trả lời mọi thứ thuần túy là hư cấu, nhưng sự thật phải chăng như thế thì hãy để các bạn tự mình phán đoán.

Câu Vô Dục

CHƯƠNG 1

Hồ Sơ Số 1: Hỏa Hình

Ngay từ năm 1986, thành phố Bắc Kinh đã tiên phong đi đầu trong thực hiện chính sách hỏa táng (chỉ áp dụng với Hán tộc). Cho đến ngày nay, cải cách hình thức mai táng và bảo quản linh cữu đã mở rộng khắp cả nước, hủ tro cốt cơ hồ là điểm dừng chân cuối cùng mà mỗi một người Trung Quốc phải đến. Ngược lại với thổ táng, hỏa táng đúng là có không ít ưu điểm, có thể phòng ngừa bệnh dịch truyền nhiễm, càng có thể tiết kiệm không ít đất đai. Nhưng văn hóa mấy ngàn năm ở Trung Quốc, vì sao luôn dùng thổ táng làm chính, trong lịch sử thậm chí còn chưa có đề cập đến hỏa táng?

Trí tuệ của tiền nhân là không thể bỏ qua, khoa học hiện đại cũng so sánh với tinh hoa trí tuệ mấy ngàn năm, cũng giống như ếch ngồi đáy giếng.

Đội viên tuần tra tiểu Trương dẫn đến một ông lão, cậu ta nói cái lão nhân này ba lần bốn lượt ở nhà hỏa táng mà cản trở, khuyên hết người này đến người khác đừng đem di thể tổ tiên đi hỏa táng. Đây chính là đi ngược lại chính sách bảo quản linh cữu và hình thức mai táng mà Trung ương đề xướng, nhưng đối phó với một lão nhân ngoan cố, đừng nói không thể dùng vũ lực, đến ngữ khí không lễ phép cũng không được. Tiểu đội trưởng của đội tuần cảnh cùng tôi có chút giao tình, cục xương cứng này, hẳn đương nhiên chuyển cho tôi gặm.

Tiểu Trương rất có phép tắc, đầu tiên châm cho tôi điều thuốc, khách sáo hai câu rồi giống như dưới mộng có lửa liền lui mất, lưu lại lão nhân lồm khộm này cho tôi từ từ hưởng thụ.

Lão nhân gia phần lớn thích uống trà, cho nên tôi châm một bình trà Phổ Nhĩ mười năm tuổi, có ý cùng lão nhân này đi qua hết cái buổi chiều. Các công tác khác đã giao cho đội viên đi làm, tôi cũng có thể danh chính ngôn thuận mà lười biếng, đột nhiên nhớ tới, hình như cũng thật lâu rồi tôi không có thả lỏng qua. Đương nhiên, thuộc cấp của tôi cũng đồng dạng.

Tôi cùng vị lão nhân họ Lâm này ngồi đối diện nhau ở bàn trà để sát lối vào văn phòng, toàn bộ văn phòng cũng chỉ có hai người chúng tôi, rất yên tĩnh. Không khí như vậy rất tốt, rất thích hợp để nói chuyện phiếm.

Tôi mời Lâm bá một điếu thuốc, nhưng ông ấy nói cai thuốc đã lâu, tôi cười nói:” Ông nội của tôi năm nay chín mươi sáu rồi, mỗi ngày vẫn rít nửa gói thuốc, ông ấy đã hút qua một đời người rồi.”

Kỳ thật tôi nói như vậy, là vì tôi muốn hút thuốc, nếu như đối phương không hút, tôi cũng không tiện hút, dù sao bây giờ tôi cũng đang trong giờ làm việc. Lâm bá do dự một chút, vẫn là tiếp nhận ý tốt của tôi, tôi lập tức giúp ông ấy mồi lửa, không cho ông ta có cơ hội hối hận.

Lâm bá hít thật sâu một ngụm khói, thích ý nhắm tịt hai mắt lại, ngửa mặt lên trời thổi ra một cột khói thật dài, sau đó nói với tôi:” Gia gia của cậu khi đến trăm tuổi, ngàn vạn lần đừng hỏa táng nhé.”

Tôi thực sự tức muốn ói máu, gia gia đã gần trăm tuổi rồi, cái từ “Trăm tuổi” này thực sự không thích hợp dùng ở trên người ông. Nhưng Lâm bá hiển nhiên không có chú ý tới điểm đó, tiếp theo còn nói:” Đối với tổ tiên mà nói, hỏa táng không phải là một loại bảo quản linh cữu và hình thức mai táng, mà là một loại cực hình.”

“ Sao lại nói như vậy? Hiện tại cả nước của ta có hơn 1.3 tỷ nhân khẩu, nếu như không phổ biến hỏa táng, vậy sau này phần lớn mọi người đều sống cạnh nghĩa trang cả à.” Tôi nói.

“ Khi còn trẻ tôi cũng nghĩ như vậy.”

“ Vì sao hiện tại không nghĩ như vậy nữa?”

“ Nếu như cậu làm việc qua ở nhà hỏa táng, cậu sẽ biết hỏa táng chính là một chuyện kinh khủng. Anh bạn trẻ, để tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện a...” Lâm bá hai mắt nhắm lại, như là nhớ lại chuyện trước đây rất lâu, một lát sau mới nói:” Đại khái là hai mươi năm trước, khi đó Bắc Kinh bắt đầu phổ biến hỏa táng, chính phủ cũng hưởng ứng lời kêu gọi bỏ vốn xây một cái nhà hỏa táng.

“ Bởi vì làm việc ở nhà hỏa táng phải tiếp xúc với người chết cả ngày, nên không mấy ai nguyện ý đến đây làm việc, hơn nữa khi ấy đang lúc kinh tế cất cánh, là những năm mà một tên ăn mày cũng có thịt để ăn, muốn có người đến đây làm việc nói dễ như vậy sao!

“ Về sau, nhà hỏa táng thật vất vả mới tìm được hai người, một người là lão Trần, người kia chính là tôi. Hai chúng tôi vốn là người “Nhặt cốt”, chính là thay người khác thu lượm hài cốt của tổ tiên họ sau khi mai táng được hai ba năm, chừa vào bảo tháp để cung phụng. Bởi vì chúng tôi vốn đã tiếp xúc với người chết cả ngày, thêm nữa nhà hỏa táng cũng là có liên hệ với chính phủ, phúc lợi rất tốt, cho nên chúng tôi cuối cùng vào đó công tác.

“ Lúc ấy, hỏa táng là tự nguyện, tuy chính phủ có phụ cấp, nhưng nguyện ý đưa di thể tổ tiên đi hỏa táng không có mấy người. Bởi vậy, tuy nhà hỏa táng chỉ có hai chúng tôi, nhưng công tác vẫn là rất nhẹ nhàng. Tôi còn thường xuyên hay nói giỡn, không có công tác nào tốt hơn công tác này. Cho đến trước ngày hôm đó, tôi cũng thường xuyên nói như vậy...”

Lâm bá đột nhiên bắt đầu trầm mặc, từ biểu hiện trên mặt ông ấy mà xem, tựa hồ là nhớ lại một số chuyện không thoải mái, thậm chí là thống khổ. Tôi một mực đầu cho rằng, muốn cho một nam nhân thả lỏng, phương pháp tốt nhất chính là đốt cho anh ta một liều thuốc.

Lâm bá sau khi rít một ngậm khói, tiếp tục nói:” tôi nhớ rất rõ ràng, tuy đã qua hai mươi năm, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ ràng. Ngày hôm đó, sắc trời rất âm trầm, rất áp lực, mặt trời bị tầng mây dày đặc hoàn toàn che khuất. Tuy lúc đó chỉ khoảng mười giờ sáng, nhưng tôi cũng phải bật hết đèn

trong nhà hỏa táng lên, bởi vì chúng tôi cần hỏa táng một di thể. Đó là di thể của một lão đảng viên, kỳ thật năm đó nguyên ý hỏa táng đầu là số ít lão đảng viên, lão cách mạng. Nghe nói ông ấy chết già, đang cùng cháu nội tản bộ, đột nhiên nói thấy rất mệt, mệt mỗi đứng không nổi, liền ngã xuống đất ngủ mất. Nhưng chìm vào giấc ngủ này rồi, cũng không... tỉnh lại nữa.

“ Không có đồng lớn giấy tiền vàng bạc, cũng không có nhang đèn dẫn lối, chỉ có mấy bó hoa tươi. Tôi nghĩ vị lão đảng viên đang nằm trong cỗ quan tài gỗ rẻ tiền này, lúc còn sống nhất định là một thanh quan, cho nên tôi cùng lão Trần trong lúc làm việc thì đặc biệt chiều cố, hy vọng ông ấy có thể nhàn nhã đi hết đoạn đường này.

“ Hiện tại nhà hỏa táng đầu là không cho gia quyến quan sát quá trình hỏa táng, muốn chứng kiến cũng phải cách một tấm kính thủy tinh dày. Nhưng vào thời điểm đó thì không có quy định như vậy, gia quyến thân thuộc muốn nhìn, chúng tôi sẽ để bọn họ phái mấy người đại diện đi xem, chỉ cần không cản trở công việc của chúng tôi là được rồi.”

“ Chúng tôi cẩn thận chuyển di thể của lão đảng viên vào lò hỏa táng, đây kín nắp lò, hết thấy đầu như bình thường không có gì đặc biệt, chỉ cần nhấn một cái khóa phóng hỏa, nửa giờ sau, di thể sẽ hóa thành một đồng tro tàn. Thế nhưng mà, thế nhưng mà chuyện đáng sợ đã xảy ra ngay sau khi tôi đè xuống cái khóa châm lửa kia. Đến bây giờ tôi còn nhớ rất rõ ràng, sau khi tôi đè xuống khóa châm lửa không lâu, trong lò hỏa táng truyền ra một hồi tiếng gào rú tê tâm liệt phế, trước đây, tôi chưa từng nghe qua tiếng kêu khủng bố như thế, phảng phất là từ chỗ sâu nhất trong địa ngục truyền tới.

“ Tôi cùng lão Trần đầu là cả ngày tiếp xúc với người chết, nhưng đầu là sợ tới mức thiếu chút nữa là tè ra quần. Con trai và con dâu của lão đảng viên lúc ấy cũng ở trong nhà hỏa táng, cô con dâu sợ tới mức ngã ngửa trên mặt đất, con trai thì ngậy người một lát đột nhiên kêu to “ Cha còn sống” rồi vô thức xông lên mở nắp lò hỏa táng.

“ Lão Trần thấy thế nhào tới đẩy anh ta ra, mắng to ‘Anh không muốn sống hả, bây giờ mà mở nắp lò, chúng ta đều bị chết cháy.’ Lão Trần nói không sai, lò hỏa táng là hoàn toàn tự động, một khi đề xuống khóa châm lửa là không thể dừng lại, nếu như cưỡng ép mở nắp lò ra, ngọn lửa hơn một ngàn độ trong lò phun ra ngoài, cho dù không đốt chết chúng tôi, cũng phải đốt thành tàn phế.”

“ Nhưng người con trai cũng mặc kệ mấy lời này, cùng lão Trần đánh nhau, không ngừng nói cha anh ta còn sống, toàn nói mấy lời kết tội chúng tôi là hung thủ giết người. Tôi thấy lão Trần có chút không lay chuyển được anh ta, liền tiến lên hỗ trợ đề anh ta xuống. Cho đến khi trong lò không còn truyền ra tiếng kêu đáng sợ kia nữa.”

Lâm bá hai tay phủ mặt, đem đoạn chuyện cũ này nói ra, là giải thoát cảm tình, hay là xát muối vào vết thương, tôi không biết, tôi chỉ biết ông ấy hiện tại cần hút thuốc. Sau khi đốt cho Lâm bá một điếu thuốc, ông ấy lại tiếp tục nói:” Sự tình về sau gây ồn ã rất lớn, nhưng cuối cùng vẫn được che giấu đi. Dù sao, việc này nếu truyền ra, thì cải cách bảo quản linh cữu và mai táng đã không có khả năng tiến hành. Sau đó, cấp trên ban xuống quy định nghiêm cấm người ngoài tiến vào phòng hỏa táng quan sát quá trình hỏa táng. Mặc dù không có gia quyến thân thuộc ở bên, nhưng tôi cùng lão Trần mỗi lần hỏa táng di thể, đều đặn là kinh hồn táng đảm...

“ Tôi tính qua rồi, đại khái cứ hỏa táng 30 cỗ di thể, sẽ xuất hiện một lần tình huống như lão đảng viên. Cứ như vậy hết hai mươi năm, tôi không biết tự tay đốt chết bao nhiêu người, tôi cảm thấy hai tay của mình dính đầy máu tươi, tôi là ma vương giết người, ah...” Lâm bá đột nhiên không khống chế được, ngửa mặt lên trời gào thét.

Tôi cũng không khống chế Lâm bá, tuy ông ấy tinh thần tựa hồ có chút vấn đề, nhưng cũng không có tính công kích nhiều lắm. Theo tư liệu có được từ bệnh viện chứng thực là ba năm trước Lâm bá từng đi đầu trị lâu dài chứng bệnh tâm thần tại bệnh viện, nửa năm trước bệnh tình chuyển biến tốt đẹp, liền về nhà tĩnh dưỡng.

Từ trong miệng người nhà Lâm bá biết được, thật sự ông ta công tác hơn mười năm ở nhà hỏa táng, cho đến ba năm trước đây, sau khi đồng nghiệp tại nhà hỏa táng của ông ấy là lão Trần dùng hình thức tự thiêu để tự sát, tinh thần của ông ấy bắt đầu xảy ra vấn đề.

Tôi đem sự tình như vậy đến thỉnh giáo một vị pháp y, ông ấy nói:” Anh biết cái gì là chết giả không? Đó chính là bản năng tự bảo vệ của sinh vật cấp thấp, khi đang lâm vào hoàn cảnh ác liệt, cơ năng thân thể sẽ xuất hiện trạng thái tạm ngừng hoạt động, cùng với chính thức tử vong cực kỳ tương tự.”

“ Nhân loại cũng có trạng thái chết giả sao?” Tôi hỏi.

“ Trên lý thuyết là không, nhưng là cỗ kim nội ngoại tình huống chết giả được ghi chép lại nhìn nhiều tới mức quen mắt, bất quá nguyên nhân sống lại thường được quy kết cho bản năng sinh tồn, cá nhân tôi cho rằng cũng không hẳn là như thế. Ví dụ giống như lão đảng viên trong câu chuyện của Lâm bá, ông ta cũng không phải bởi vì cơ năng thân thể suy yếu mà tự nhiên tử vong, mà là vì xuất huyết não hoặc là đột quỵ gây ra trạng thái gần chết, tiếp theo lại bộc phát ra bản năng nguyên thủy của ông ta, tiến vào trạng thái chết giả để bảo tồn tính mạng. Nhưng biểu hiện chết giả và chính thức tử vong xem ra, cơ hồ không có bất kỳ điểm gì khác nhau, đến kinh nghiệm phong phú của một bác sĩ thâm niên cũng khó có thể phân biệt. Thế nhưng bị nhiệt độ cao trong lò hỏa táng kích thích, lão đảng viên lập tức liền từ trong trạng thái chết giả tỉnh lại...”

“ Ai da, Lâm bá đáng thương, ông ta bởi vì chuyện này mà sinh ra cảm giác tội lỗi trong tâm linh của mình!”

Chúng tôi đồng thời lâm vào trầm mặc.

CHƯƠNG 2

Hồ Sơ Số 2: Bát Quan Thi Trường

Giữa trung tâm thành phố tắc đất tắc vàng này là một trung tâm thương mại quy mô lớn, bên trong có gần ngàn gian hàng, bên ngoài ngựa xe như nước, dòng người tấp nập, nhưng bên trong thì khách hàng lại giống như phượng mao lân giác. (*phượng mao lân giác: lông phượng hoàng, sừng kỳ lân, ý chỉ hiếm có*). Trung tâm thương mại khai trương đến nay đã hơn sáu năm, nhưng vẫn còn phần lớn gian hàng để trống, bên trong mỗi ngày vắng vẻ so với bên ngoài mỗi ngày đầu náo nhiệt như ngày lễ hội, giống như âm dương hai thế giới khác biệt!

Nếu như bên trong vắng vẻ chỉ vì kinh doanh không tốt, vậy cũng không có gì đặc biệt, mỗi ngày có cửa hàng khai trương cũng có cửa hàng dẹp tiệm, đây là chuyện rất bình thường. Thế nhưng mà khách mua sắm rất thưa thớt bởi vì nguyên nhân bên trong trung tâm này nhiều lần phát sinh “phi nhân” sự kiện, vậy thì không giống bình thường rồi. Trung tâm tuy chiếm diện tích rất rộng, nhưng cũng không tính là cao, hơn nữa người bình thường chỉ có thể lên tới tầng năm, vậy mà tầng bốn tầng năm này lại trở thành thánh địa tự sát, thường xuyên sẽ có người ở trên tầng bốn hoặc tầng năm nhảy xuống đại sảnh bên dưới, trước mặt mọi người biểu diễn “Thiên ngoại phi tiên”. Tuy người chết chỉ là rơi xuống từ tầng bốn tầng năm tính luôn độ cao đại sảnh, cộng lại tối đa cũng chỉ là độ cao sáu tầng lầu, mặt đất đại sảnh được lát đá tẩm vừa lạnh vừa cứng rắn, vậy mà người chết sau khi té xuống cơ bản đều phải dùng xẻng đến xử lý. (*đại khái là dính chặt vào mặt đại sảnh*)

Thường xuyên có người ở chỗ này tự sát, tuy cảnh sát tới mang theo không ít phiến toái, nhưng người ta đã muốn tìm chết, thì không đến chỗ này tự sát, cũng sẽ kiếm chỗ khác để chết thôi, cho nên cảnh sát cũng không có bất kỳ xử lý gì đối với trung tâm thương mại, chỉ là nhắc nhở bảo vệ phải chú ý một chút mấy người quanh quần ở tầng bốn tầng năm.

Ông chủ Hướng xuất hiện, làm cho sự tình tự tử càng tăng thêm một tầng quỷ dị, ông ta là chủ của một gian hàng trong trung tâm thương mại, kinh doanh tuy không lớn lắm, nhưng cuộc sống cũng coi là khá khá, thế nhưng mà ngày hôm qua ông ta lại vô duyên vô cớ từ tầng năm nhảy xuống, may mắn lúc đó dưới đại sảnh đang có công ty tổ chức hoạt động khuyến mãi, nên ông cũng không có trực tiếp rơi xuống sàn nhà, mà là rơi vào trong một đồng đồ vật lộn xộn, tuy gãy mất vài cái xương, may mắn tánh mạng vẫn được bảo trụ. Nhưng mà, thời điểm lấy khẩu cung, ông ta lại nói chính mình không phải là tự sát, mà là bị đẩy xuống lầu, hơn nữa ông ta nói đẩy mình cũng không phải là người mà là quỷ.

Trước khi đến bệnh viện, tôi đã tìm hiểu sơ qua tình huống của Hướng lão bản, ông ta là một thương nhân bình thường, không đầu tư chứng khoán không đánh bạc, không có mắc nợ cũng không có mua bảo hiểm, quan hệ gia đình hòa thuận, gần đây cũng không cùng người khác phát sinh tranh chấp, hoàn toàn chính xác là không có lý do gì để tự sát. Về kết luận của bệnh viện thì, tinh thần của ông ta ở trạng thái tỉnh táo, không giống có triệu chứng tâm thần hoang tưởng.

Lúc tôi nhìn thấy Hướng lão bản, ông ta đang nằm trên giường bệnh, tay chân đều bó bột thạch cao, nhưng đầu óc của ông ta rất tỉnh táo, tựa hồ không có bị tổn thương tới đâu. Tôi cùng ông ấy hàn huyên đôi câu, có lẽ là trúng đài, hay có lẽ người kinh doanh phần lớn đầu như vậy, ông ấy chẳng những nói cho tôi biết chuyện đã trải qua, mà còn nói cho tôi biết một ít chuyện kỳ lạ.

Hướng lão bản nói:” Tôi là một trong những người đầu tiên mở gian hàng trong trung tâm thương mại, mở cửa tiệm đã hơn sáu năm, tuy trung

tâm thương mại vắng vẻ nhưng dù sao cũng ở trong một trung tâm cao cấp, thuyền hồng cũng có ba cân đỉnh, tuy lợi nhuận không được nhiều, nhưng cũng không có lỗ vốn. Bởi vậy, tôi vẫn luôn cầm cự bất giác đã cầm cự hơn sáu năm.

“ Trung tâm thương mại thường xuyên có người nhảy lầu, lúc bắt đầu tôi chỉ lo nó sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán, cũng không có nghĩ gì khác. Về sau, nhiều người nhảy lầu, đã có người nói trung tâm thương mại phong thủy không tốt, còn có người nói sinh động giống như thật, trung tâm thương mại lúc đào móng thì đào ra tám cổ quan tài, nói phải chết đến tám người thì mới không còn có người nhảy lầu nữa. Thế nhưng mà, trung tâm thương mại hàng năm đều có mấy người nhảy lầu, riêng năm trước đã chết bảy người, đã sớm vượt qua con số tám rồi. Về sau, lại có người nói bảng hiệu trên nóc trung tâm thương mại, dùng lối viết chữ Thảo để viết tên trung tâm nên chữ “ 广 ” (chữ Quảng trong quảng trường – TQ gọi trung tâm thương mại là quảng trường thương mại), nhìn từ dưới lên tựa như cái chữ “ 尸 ” (chữ Thi trong thi thể), bởi vậy có không ít người ngầm gọi trung tâm thương mại thành “Bát quan thi trường”

“ Chúng tôi là người kinh doanh, đối với sự tình loại này đầu tâm niệm là chỉ có thể tin là có, không thể tin là không, cho nên cơ hồ tất cả chủ gian hàng đều treo lên tám bát quái hoặc linh phù trừ tà, tiệm của tôi cũng có treo một tám bát quái.

“ Bát quái treo được một thời gian ngắn sẽ biến thành màu đen, nghe nói là vì chặn tà khí ma quỷ mà thành như vậy, nếu như hoàn toàn biến thành màu đen mà không chịu thay, nói không phải chứ..., chẳng những không thể trừ tà, mà còn rước họa. Cho nên, cách một hai năm, tôi sẽ đổi cái bát quái mới. Ngày hôm qua, tôi nhìn thấy bát quái đã rất đen rồi, liền mua cái mới chuẩn bị thay, thế nhưng mà vừa tháo cái cũ xuống, lại có khách hàng đến rồi, tôi chỉ chào hỏi khách hàng mấy câu, xoay đầu lại đã quên mất việc này.

“ Không bao lâu sau, tôi giống như nghe thấy có người kêu mình, lúc ấy cảm giác mơ mơ màng màng, cũng không biết vì cái gì, vậy mà đi theo thanh âm kia. Đi thẳng lên tầng năm, thời điểm tôi phát hiện có gì đó không đúng, đã đi tới trước lan can bảo hộ trên tầng năm, hơn nữa là đang leo lên. Tôi lúc ấy sợ hãi kêu lên một tiếng, đang lúc muốn bò xuống, đột nhiên có một cánh tay lạnh buốt từ phía sau lưng tôi đẩy một phát, tuy cách một lớp y phục, vậy mà còn cảm thấy toàn bộ cái lưng lạnh giống như bị đóng băng vậy. Còn chưa hiểu ra chuyện gì thì đã rớt khỏi lan can rồi, may mắn lúc đó đại sảnh có thương gia đang tổ chức hoạt động khuyến mãi, những thùng hàng rỗng chất thành một chồng rất cao, tôi té lên đóng thùng rỗng kia nên mới có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ này.”

Căn cứ vào manh mối Hướng lão bản cung cấp, tôi bắt đầu tiến hành điều tra sâu hơn, phát hiện trung tâm thương mại lúc đào móng đích thực là từng đào được tám cỗ quan tài. Tuy quan tài rất là cũ nát, nhưng chiếc đinh gỗ trên mặt lại sáng bóng có thể phản chiếu bóng người, lại có khắc hoa văn quái dị, mới tinh như vừa được đóng vào, không có ai biết là dùng gỗ gì để làm. Trong quan tài thì thể đã hoàn toàn phân hủy, chỉ còn lại xương khô. Thế nhưng trừ hài cốt, trong quan tài còn có mấy đạo phù chưa bị hủy.

Công ty xây dựng lúc ấy đến đồn công an báo cáo, nhưng đồn công an đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, đã không biết vì sao quan tài lại được chôn cất nơi đây, càng không biết người chôn cất là người địa phương nào. Vì vậy, liệ̀n xem như phần mộ vô chủ mà xử lý, đem đến nhà hỏa táng để hỏa táng.

Sau đó, công ty xây dựng vì để công nhân yên tâm làm việc, đã mời đạo sĩ đến công trường lập đàn cúng bái tế lễ. Nhưng đạo sĩ được mời đến sau khi biết rõ tình huống, lại nói nhất định phải đem tám cỗ quan tài trả lại đúng nguyên vị trí ban đầu, bởi vì đây là một loại trận pháp đời nhà Thanh, quan tài một khi chôn bên dưới, thì đến ngàn năm vạn năm cũng không thể đào lên, di động một chút cũng không được, nếu không sẽ chết tám người.

Công ty xây dựng cho rằng đạo sĩ bịa đặt lung tung, chẳng qua là muốn đem da trâu thổi tới bầu trời, muốn lừa gạt thêm chút tiền mà thôi. (*da trâu thổi tới bầu trời: thổi phồng*). Huống hồ, tám cổ quan tài kia đã sớm thiêu hủy rồi, muốn trả lại chỗ cũ cũng không có khả năng, cho nên nhét cho đạo sĩ ít tiền, kêu ông ta không được nói lung tung, nói không có chuyện xấu gì xảy ra là được rồi. Đạo sĩ tức giận tới nổi phùng mang trợn má, không nói hai lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Đạo sĩ đi rồi, công ty xây dựng đối công nhân nói là đã không có việc gì rồi, có thể tiếp tục khởi công. Công nhân tin là thật, cứ tiếp tục thi công, thế nhưng mà trung tâm thương mại còn chưa xây xong, thì có một công nhân chết một cách ly kỳ. Công trường có chết người cũng là sự tình thông thường, cho nên cũng không khiến cho ai chú ý, cứ coi như là sự cố trong lúc làm việc.

Sau đó trung tâm thương mại khánh thành, bởi vì là trung tâm cao cấp, cho nên thuê cửa hàng rất sốt, không bao lâu tất cả gian hàng đều đã cho thuê hết, trong đó không thiếu những cửa hàng của các đại gia như KFC, Pizza Hut. Nhưng mà, trung tâm thương mại khai trương chưa đến một năm, đã xảy ra vài sự kiện nhảy lầu, trong mấy người chết còn có một vài chủ gian hàng trong trung tâm thương mại. Sau đó, trung tâm thương mại ngày càng trở thành thánh địa nhảy lầu, dân bản xứ nhắc đến trung tâm thương mại, nghĩ đến trước tiên nhất định là nhảy lầu. Bởi vậy, không ít thương hộ lục tục trả lại gian hàng, khiến trung tâm thương mại từ từ vắng vẻ.

Nghe đồn là, những công nhân tham gia xây dựng công trình, thường xuyên nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy mình ở trong trung tâm thương mại bị người ta đẩy xuống lầu, hoặc chết ở hành lang vì một nguyên nhân gì đó. Còn có một lời đồn, lại là gần trung tâm thương mại có một trường trung học, trong đó có mấy lớp học có cửa sổ đối diện trung tâm thương mại. Nghe đồn mỗi lần lúc có người nhảy lầu, mấy học sinh của những lớp này đều có thể nhìn thấy trên đầu trung tâm thương mại xuất hiện một đám

mây đen, kích thước mây đen so với trung tâm thương mại có diện tích hơi nhỏ hơn, vừa vặn đứng ngay trên trung tâm thương mại, cũng không bay đi, thật lâu cũng không tiêu tan. Mà xung quanh lại không một bóng mây, đừng nói mây đen, mây trắng cũng không có. Tuy những lời này chỉ là đồn đãi không thể tin hết, nhưng chuyện đào lên tám cỗ quan tài, trong sổ công an có ghi chép kỹ càng, là sự tình chắc chắn 100%, chỉ là chính phủ tránh làm cho dân chúng khủng hoảng, mà tận lực giấu diếm mà thôi.

Tôi hỏi thăm qua một số người làm việc ở trung tâm thương mại, Tiểu Hồng làm việc tại quán bar lầu bốn nói:” Trung tâm thương mại vào buổi tối cảm giác rất âm trầm, hơn nữa thường xuyên nghe thấy dưới lầu ba có thanh âm rầm rĩ lao xao, nhưng dưới lầu ba vào buổi tối đầu không có cửa hàng nào mở cửa buôn bán, bóng người cũng không có một cái, không biết thanh âm là từ đâu vọng đến. Còn có, nếu đứng cạnh lan can bảo hộ nhìn xuống đại sảnh, sẽ có một loại ý nghĩ xúc động muốn nhảy xuống, cho nên chúng tôi cũng không dám tới gần lan can bảo hộ, nhất là thời điểm đơn độc một mình...”

Trung tâm thương mại khẳng định là có vấn đề, nhưng là có vấn đề gì lại khó mà nói, càng đừng nói tới phương pháp giải quyết. Cả đội chúng tôi mỗi người gãi rụng cái đầu cũng nghĩ không ra đầu mối, đành phải thử đi bái phỏng một vị đạo sĩ có danh tiếng, nghe ý kiến của ông ta.

Vừa hướng đạo sĩ nói rõ ý đồ mình đến tìm, ông ta chỉ lắc đầu thở dài:” Cái trung tâm thương mại này vốn là không nên xây, hiện tại trừ khi bắt nó tháo dỡ xuống, nếu không sẽ còn tiếp tục có người chết tại nơi đó.”

Tôi thỉnh ông ấy thuyết minh một cách tường tận, ông ấy nói:” Chỗ đó chính là long mạch, bởi vậy dòng người qua lại như cá chép bơi, từ xưa đã là địa phương kinh thương phát triển. Nhưng vị trí trung tâm thương mại lại nằm phía trên “tám khoả long nha”, mà long nha lại là địa phương lệ khí thô bạo nhất, nhiều lần xuất hiện huyết quang là tất nhiên thôi. Vào triêu đại nhà Thanh, có một vị cao nhân dùng “Bát quan trấn tà” chi thuật, đem thi thể tám tử tù cùng hung cực ác để vào quan tài, mai táng tại vị trí tám

khoả long nha. Nguyên lý giống với việc đem nùm vú cao su đặt vào miệng trẻ sơ sinh, để ác long bình yên chìm vào giấc ngủ, tạm không làm ác hại người. (*long nha: răng rồng*)

“ Nhưng mà trận pháp một khi hình thành, tám cổ quan tài cùng thi thể bên trong cho dù là một ngàn năm một vạn năm cũng không thể động đến, động tất nhiên sẽ làm cho ác long bùng tỉnh, nhẹ thì làm hại nhất thời, nặng thì tai hoạ một phương. Hiện tại ác long chẳng những bị đánh thức, mà “nùm vú cao su” trong miệng cũng bị cướp đi, nó chỉ là thỉnh thoảng hại một hai người xem như nhét kẽ răng thì đã rất tốt rồi.”

Tôi hỏi ông ấy có hay không phương pháp giải quyết, ông ấy nói:” Trừ phi đem trung tâm thương mại huỷ đi, lại thi triển “Bát quan trấn tà” chi thuật, nếu không sẽ còn tiếp tục chết người.”

Tôi đem tất cả tư liệu thu thập được trình lên cấp trên, cấp trên đáp lại chỉ có hai chữ -- bảo mật! Nói cách khác, việc này sẽ không giải quyết được gì, trung tâm thương mại vẫn tiếp tục kinh doanh, tiếp tục có người nhảy l'ài.

Tôi có thể hiểu được quyết định của cấp trên, dù sao đem trung tâm thương mại huỷ đi sẽ đụng chạm tới lợi ích của một số người, hơn nữa cũng tương đương với việc thừa nhận chuyện ma quái đ'ên đ'ài trong trung tâm thương mại, còn có thể khiến cho phần đông quan viên bị hạ bệ, tôi nghĩ đây mới là trọng điểm.

Bởi vì cái gọi là, người không vì mình, trời tru đất diệt. Một năm chết mấy người không tính là gì, nhưng bị kéo xuống ngựa, hoặc trên bảng thành tích có vết nhơ, lại quan hệ đến đại sự cuộc đời của họ. Cái gì nhẹ cái gì nặng, người đương quyền đ'ều biết tính toán, dân chúng bình dân ngoại trừ bất đắc dĩ tiếp nhận, còn có thể làm gì?

Nếu như ở gần chỗ của bạn có một cái trung tâm thương mại như trên, khuyên bạn nên tránh xa chín mươi dặm, miễn cho đem tới tai hoạ bất ngờ. Xin chú ý, hồ sơ này cũng không phải là một cái câu chuyện xưa.

-

CHƯƠNG 3

Hồ Sơ Số 3: Linh Hồn Nha Phiến

Từ lúc chiến tranh nha phiến đến nay, thuốc phiện đã mang đến cho người dân trong nước những tai họa vô cùng vô tận, kẻ nghiện thuốc bỏ vợ giết con cũng dám làm, cửa nát nhà tan nhiều vô kể. Tuy chính phủ nhiều lần mạnh mẽ truy quét ma túy, nhưng chữ lợi làm đầu, rất nhiều người liều mạng đứng ngoài vòng pháp luật.

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hằn đỏ tia máu, Lưu đội trưởng đang ngẩng trước mặt tôi, hai tay run rẩy bưng một tách cà phê uống liền. Anh ta là một trong những cảnh sát có thâm niên lâu nhất tại đội chống ma túy của Cục công an Tỉnh, cả ngày giao thủ cùng với những tên buôn ma túy sát nhân máu lạnh, từng bị bọn buôn thuốc phiện chĩa súng vào thái dương mà mặt không đổi sắc. Nhưng giờ phút này, như thế nào giống như chim sợ cành cong? Nói thực ra, tôi rất ngạc nhiên, nhưng tôi sẽ không mở miệng hỏi. Không ở chỗ không thích hợp mà nói lời không thích hợp..., đó là nguyên tắc xử sự của tôi.

Lưu đội trưởng mất hơn mười lăm phút mới có thể ổn định tâm tình, nhưng miệng lưỡi của anh ta vẫn là có chút không được trôi chảy, hơi mơ hồ thuật lại phát hiện khủng bố đêm qua cho tôi nghe...

“ Tối hôm qua, toàn tỉnh thống nhất hành động truy bắt những con nghiện kia. Vốn, đó cũng không phải là hành động lớn gì, đơn giản là đem những tên ký sinh trùng kia đi xộ khám vài ngày, hoặc là đá vào trung tâm cai nghiện, nhưng mà, nhưng mà...” Kỳ thật, những lời này của Lưu đội trưởng là đã được tôi sắp xếp lại rồi, nguyên bản lời của anh ta có chút lộn xộn không được mạch lạc, hơn nữa nói vài câu lại phải ngừng lại, nhiều

lần phải ổn định tâm tình. Có thể làm cho một người cảnh sát lão luyện bất an đến như thế, tuyệt đối không phải là một sự kiện t ầm thường.

“ Đại khái trời vừa tảng sáng, tôi mang theo ba tên thuộc cấp đến đi ều tra một gian phòng trọ. Gian phòng có sáng đèn, nhưng gõ cửa lại không ai lên tiếng đáp lại, tôi hạ lệnh phá cửa, cửa phòng vừa mở ra, tôi đã ngửi thấy mùi nước tiểu khai ngấy quện với mùi thuốc lá n ồng nặc. Trong phòng mờ mịt khói thuốc, một đồng bừa bộn quần áo, cặp l ồng, tàn thuốc khói bụi phủ kín căn phòng t ầm 10m2. Đ ồng nội thất chỉ có duy nhất một vật đó là một cái giường đơn, nằm trên giường là một nam nhân g ầy da bọc xương, hắn chỉ mặc một cái quần lót, tôi có thể thấy rõ ràng cái chân của hắn đã biến thành màu đen, những kẻ nghiện tiêm thuốc kéo dài đ ều là như thế này. Kế bên cái gối là một túi bột trắng, trên giường, dưới đất đ ầy ống tiêm đã qua sử dụng, còn có nước cất và thuốc Valium tất cả đã chứng minh phỏng đoán của tôi là đúng. (*Valium là thuốc an thần nhẹ, làm buồn ngủ, gây nghiện*)

“ Tôi canh giữ ở cửa ra vào, kêu hai thuộc cấp khiêng tên đó đi, một thuộc cấp khác thì dùng túi đựng vật chứng thu lượm bột trắng, ống kim tất cả tang vật. Đúng vào lúc này, ngay thời điểm đó...”

Lưu đội trưởng nói đến đây, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ, phảng phất như trông thấy khổ hình dưới địa ngục. Tôi an ủi anh ta vài câu, anh ta cũng không để ý tới tôi, chỉ là càng không ngừng lật lật cái miêng túi áo của mình. Tôi biết rõ anh ta muốn làm gì, li ền đưa cho anh ta điều thuốc, cũng giúp anh ta m ồi lửa.

Lưu đội trưởng rút hai ba hơi li ền hết một điều thuốc, tôi lại đốt tiếp cho anh ta một điều khác, tâm tình của anh ta lúc này mới có điểm tốt hơn, lại tiếp tục nói:” Tôi làm công an hơn hai mươi năm, có thể nói không có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, nhưng một khắc đó, tôi lại bị sợ ngây người... Người đàn ông kia, cái người g ầy trơ xương như củi đó ngay thời điểm chúng tôi kéo hắn lên...”

Lưu đội trưởng tựa hồ không muốn nhớ lại tình cảnh lúc ấy, nhưng với tư cách một người cảnh sát lâu năm, anh ta biết rõ phải nói cho tôi biết tỉ mỉ tình huống thời điểm đó. Sau một lúc đấu tranh nội tâm, anh ta rốt cục mở miệng lần nữa:” Người đàn ông kia, không, ác ma kia khi vừa bị kéo lên phát ra một tiếng tru như cóc, chúng tôi đều bị làm cho hoảng sợ, cái tiếng tru đó giống hệt như tử tù đang thụ hình trên ghế điện. Tuy tiếng tru của hắn làm mọi người cảm thấy bất an, nhưng chúng tôi đều là những nhân viên cảnh sát đã trải qua huấn luyện, lập tức kịp phản ứng, chuẩn bị chế ngự hắn. Thế nhưng mà, đúng vào lúc này...”

Lưu đội trưởng dừng một chút, nội tâm tựa hồ còn đang do dự, nhưng rất nhanh anh ta lại tiếp tục nói:” Ác ma kia đánh về phía cảnh viên đang kéo hắn, há miệng cắn cổ anh ta. Chuyện như vậy chúng tôi thường xuyên đụng phải, những con nghiện sau khi phê thuốc có thể sẽ nổi cuồng, thậm chí có khi phát ra sức lực còn lớn hơn nhiều lần so với người bình thường, nhưng mặc kệ như thế nào, một con nghiện gây trở ngại là không thể nào chống lại hai ba nhân viên cảnh sát khỏe mạnh được. Thế nhưng mà, ác ma kia lại cứng rắn đem cổ họng của nhân viên cảnh sát đó mà cắn nát, máu tươi phun ra như suối.

“ Viên cảnh sát cùng phối hợp chế ngự hắn sợ ngây người đứng nguyên tại chỗ, kỳ thật tôi lúc đó cũng sợ ngây người. Nhưng ác ma tựa hồ cũng không quan tâm, đẩy viên cảnh sát bị cắn nát cổ họng ra, đánh về cảnh viên còn lại...”

Lưu đội trưởng nói xong thì uất nghẹn, giọt lệ nam nhi lặng lẽ rơi xuống, hy sinh chính là anh em tốt cùng vào sinh ra tử với mình, có thể không rơi lệ sao? Tôi đưa khăn giấy đồng thời lần nữa đốt cho anh ta điều thuốc.

Lưu đội trưởng tâm tình hơi ổn, lại bắt đầu tiếp tục nói, tôi nghĩ, anh ta chính là sợ suy nghĩ quá nhiều lại nói không được, hoặc là muốn nhanh chóng chấm dứt trận “cực hình” này.

“ Ác ma đánh về phía viên cảnh sát còn lại, tay của hắn giống như một con dao găm cắm thẳng vào bụng cảnh viên kia, sau đó, sau đó giống như phát điên đem cái bụng của cảnh viên đó xé toang, máu chảy đầm đìa nội tạng toàn bộ phơi ra...

“ Cảnh viên đang thu thập tang chứng muốn chạy đi, nhưng bị ác ma bắt được tay trái của mình, chính là cánh tay trái đang cầm túi vật chứng đựng bột trắng và ống tiêm, cứng rắn đem cả cánh tay xé xuống...”

“ Đến lúc này tôi mới phản ứng kịp, tôi cảm thấy rất sợ hãi, sợ hãi người kế tiếp chính là mình. Tôi cuống cuồng rút súng lục ra, tám phát đạn toàn bộ bắn trúng vào người hắn, đạn bắn xong, tôi còn không có buồng cò súng, tôi sợ tám viên đạn vẫn không thể bắn chết hắn...”

Sau khi Lưu đội trưởng đi, tôi rất muốn tận mắt nhìn xem cái vị “Ác ma tiên sinh” này, bởi vì đúng như những gì Lưu đội trưởng sợ hãi, hắn thực sự chưa có chết. Đương nhiên, hắn đã mất đi năng lực hành động, đang nằm tại bệnh viện, bằng không tôi cũng không thể ở chỗ này gặp được Lưu đội trưởng.

Tôi mang theo Quỷ Đờng đến bệnh viện, bên ngoài cửa phòng bệnh có bốn cảnh viên vũ trang súng thật đạn thật canh gác, bởi vậy có thể thấy được, cấp trên đối với vụ này vô cùng coi trọng. Cái này không muốn cũng không được, có thể lập tức giết chết hai cảnh viên được huấn luyện bài bản, đồng thời làm cho một cảnh viên trọng thương tàn phế, hơn nữa bị khẩu súng lục 54 bắn trúng liên tám phát ở khoảng cách gần mà còn chưa chết, nhân vật nguy hiểm như thế có thể không coi trọng sao?

Đưa ra giấy chứng nhận, cho biết mục đích đến đây, chúng tôi và bác sĩ chủ trị cùng hai cảnh viên vũ trang tiến vào phòng bệnh, cảnh sát vũ trang vào cửa lập tức chĩa mũi súng vào giường bệnh của ác ma.

Bác sĩ chủ trị hơn 50 tuổi giải thích tình huống của ác ma cho chúng tôi:” Hắn tổng cộng trúng năm phát (Lưu đội trưởng đã bắn hụt ba phát), tuy cũng không phải là bộ vị trọng yếu, nhưng mỗi viên đạn đều là xuyên

qua thân thể, lẽ ra đã mất máu chết ngay tại chỗ. Thế nhưng mà lúc đưa hấn đến bệnh viện thì mất máu cũng không nhiều, hơn nữa vết thương đã tự cầm máu, tôi theo ngành y nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này. Tôi chẳng dám thảo luận tình huống của hấn với các bác sĩ khác, bởi vì đến một bác sĩ thực tập cũng sẽ xem tôi là một tên điên. Chuyện này là không thể xảy ra!”

“Phạm nhân lúc nào sẽ tỉnh lại?” Chưa trải qua xét xử tại tòa, chúng tôi chỉ có thể gọi tên ác ma trên giường này là “Nghị phạm”, nhưng hiện tại tôi thốt không ra cái từ “nghị phạm” này.

Bác sĩ tựa hồ có chút băn khoăn, vô thức đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi nói:”Đầu của hấn không có bị thương, mất máu cũng không nhiều, vốn là đã có thể tỉnh lại từ sớm. Nhưng bây giờ hấn lại đang trong trạng thái hôn mê sâu, tựa như trong phim truyền hình hay chiếu, hấn tùy lúc đều có thể thức tỉnh, nhưng cũng có khả năng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.”

Quý Đồng đột nhiên đến gần giường bệnh, hai gã cảnh viên vũ trang lập tức cảnh giác, tập trung tinh thần bất cứ lúc nào. Cô ấy tập trung tư tưởng quan sát tên ác ma, một lát sau nói:”Hấn sẽ không tỉnh lại nữa!”

Ah, đúng rồi, tôi còn chưa có giới thiệu qua Quý Đồng với các bạn. Cô ấy là một thiếu nữ trẻ tuổi ăn mặc thời trang, y phục cao cấp, trong mắt người ngoài, cô nàng không khác gì thành phần tri thức văn phòng bình thường. Nhưng có thể gia nhập tiểu đội của chúng tôi như thế nào lại là một người bình thường được đây? Cô ấy khác hấn với người thường ở chỗ chính là cô ấy bẩm sinh đã có một đôi mắt Âm Dương, có thể trông thấy một ít sự vật mà người thường không thấy.

“Có phát hiện gì?” Tôi hỏi.

“Linh hồn của hấn đang tiêu tan, đã tan mất một nửa rồi.” Quý Đồng nói.

Đối với cảnh viên và bác sĩ trong phòng mà nói, Quý Đồng giống như là nói mớ, nhưng cảnh viên vũ trang đã trải qua huấn luyện nên chỉ quan

tâm đến nhiệm vụ của mình, mặc kệ Quỷ Đổng hồ ngôn loạn ngữ, bác sĩ cũng biết đây không phải bệnh nhân bình thường hay đúng hơn là tội phạm, cho nên cũng không có xen vào.

“Biết rõ nguyên nhân không?” Tôi hỏi.

“Khó mà nói, người bình thường linh hồn là màu trắng sữa, trôi nổi ở vị trí cách đỉnh đầu ba thốn, cùng đại não lớn nhỏ giao thoa, người ý chí kiên định thì tỏa ra hào quang chói mắt, ngược lại thì ảm đạm thất sắc. Mà linh hồn của hắn chẳng những đã biến thành màu xám tro, mà còn teo nhỏ cỡ nắm tay, có lẽ là trúng “hàng đầu thuật” hoặc là “trớ chú”. Tôi đoán chừng trong vòng 3 ngày, linh hồn của hắn sẽ hoàn toàn tiêu tán, không có linh hồn thì thân thể không có khả năng thức tỉnh.” Quỷ Đổng nói. (“hàng đầu thuật” hay “trớ chú” đều là các pháp thuật trong truyền thuyết TQ dùng để khống chế linh hồn con người, mục đích có thể là hại người mà cũng có thể là cứu người, người sử dụng pháp thuật này gọi là “Hàng đầu sư” tùy theo là hại người hay cứu người mà phân ra “Hắc y hàng đầu sư” và “Bạch y hàng đầu sư”.)

Nếu từ bệnh viện không tìm được manh mối hữu dụng, cũng chỉ đành đổi sang hướng khác. Hiện trường xảy ra vụ án cũng không cần đến, bởi vì cái gian phòng hơn 10m² kia sớm đã bị lật tung lên hết rồi, chỉ thiếu chưa có đập vách tường và đào sàn nhà mà thôi.

Tôi đến khoa giám chứng một chuyến, lấy xem một chút bột trắng tìm được tại hiện trường vụ án, căn cứ xét nghiệm sơ bộ của khoa giám chứng, bột trắng này có thành phần ma túy. Tôi từ trước đến nay đối với khoa giám chứng không ôm hy vọng gì nhiều, cái gọi là kết quả xét nghiệm cuối cùng của bọn họ, thường thường đều là kết quả xét nghiệm sơ bộ. Bởi vậy, tôi muốn dùng phương pháp của riêng mình để xét nghiệm đồng bột phần này.

“Thiên Thư, đem đồng bột trắng này về xét nghiệm lần nữa.” Cái gọi là phương pháp xét nghiệm của tôi chính là giao bột phần này cho Thiên Thư, một nữ đội viên khác của đội. Cô ấy là một con mọt sách điển hình, mất

kính cận dày cả tấc, nếu như không đeo mắt kính thì..., trong vòng mười bước chắc chắn sẽ vấp ngã. Chính là giống như những lời tôi đã từng nói trước đây, có thể gia nhập tiểu đội chúng tôi nhất định cô ấy có chỗ hơn người, sở trường của cô ấy chính là đã gặp qua thứ gì là không thể quên được. Cô ấy rất thích xem sách, nhất là một ít kỳ văn dị chí, cộng thêm cô ấy có trí nhớ tốt, dần dà cô ấy đã trở thành một quyển bách khoa toàn thư sống. Cái này đối với công tác của tiểu đội chúng tôi có trợ giúp rất lớn.

Thiên Thư mất thời gian một ngày mới có kết quả xét nghiệm cuối cùng, còn việc cô ấy dùng phương pháp gì để xét nghiệm, tôi chưa bao giờ hỏi qua, cũng giống như tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn có một đôi mắt Âm Dương, tôi chỉ cần biết là ai có đôi mắt Âm Dương là được rồi.

“Bột phấn này do nhiều loại hợp chất tạo thành, tuy trong xét nghiệm chỉ xác định được bốn loại, nhưng tôi có thể kết luận nó là linh hồn nha phiến. Kết quả chi tiết tôi đã ghi lại trên báo cáo.” Thiên Thư đưa cho tôi một phần báo cáo.

Báo cáo được ghi rất cẩn thận, tôi trích lục ra những điểm tương đối trọng yếu như sau:

Thành phần: Hoa anh túc, Câu hồn thảo, Mạn đà la hoa, Kinh Huyết.

Hoa anh túc: trấn tĩnh, giảm đau nhức vô cùng hiệu quả, là nguyên liệu chủ yếu để chế nha phiến;

Câu hồn thảo: trong truyền thuyết thì sinh trưởng ở trên đường hoàng tuyền là một thực vật quý dị, nhưng trong hiện thực cũng thực sự tồn tại, thông qua bí pháp luyện chế, thuốc có thể tác dụng lên linh hồn.

Mạn Đà La hoa: có tác dụng gây tê mãnh liệt, cũng có thể làm người sử dụng sinh ra ảo giác;

Kinh Huyết: tức dùng tinh dịch của trên mười ba người đàn ông, cùng với huyết kinh của thiếu nữ vị thành niên, thông qua bí pháp luyện chế có thể có tác dụng mê hoặc lòng người, đặc biệt hiệu quả đối với đàn ông.

Chỉ bằng vào bốn loại thành phần đã phân tích được, bột phấn này là “Linh hồn nha phiến” xác suất là 99%.

“Linh hồn nha phiến”, sách cổ gọi là “Cực Lạc Chiến Binh Chúc Tửu”, có từ trăm ngàn năm trước ở Ấn Độ trong một bộ lạc sùng bái thần Shiva, đã thất truyền gần mấy trăm năm. (*thần Shiva: thần hủy diệt – một trong ba vị thần chính ở Ấn Độ*)

Bộ lạc này hàng năm đều tiến hành tế tự trị liệu đối với thần hủy diệt Shiva. Phương thức tế tự chính là cho hai gã nam nhân trưởng thành trong tay cầm binh khí tiến vào ngọn lửa để chiến đấu, song phương giao chiến cho đến khi bị liệt hỏa thiêu chết mới thôi. Trong quá trình này, người chiến binh bị lửa đốt không những không có lộ ra nửa điểm thống khổ, ngược lại còn hưng phấn không ngừng gào thét phấn khích. Hơn nữa bọn họ còn thể hiện ra một lực lượng kinh người, thường thường có thể ở trong liệt hỏa chém giết nhau trên hai giờ. Những tộc nhân của bọn họ cho rằng đây là bởi vì thần Shiva đã không ngừng thi triển phép thuật trị liệu cho bọn họ trong suốt quá trình chiến đấu, cho nên bọn họ mới có thể ở trong liệt hỏa mà sống được một đoạn thời gian tương đối dài.

Kỳ thật, đây cũng không phải gọi là thần tích gì, mấu chốt nằm ở chỗ trước khi bắt đầu tế tự, Vu sư đã chúc rượu các chiến binh. Chúc tửu này chính là hỗn hợp linh hồn nha phiến “Cực lạc chiến binh chúc tửu”, sau khi người bình thường uống vào, trong thời hạn nhất định sẽ lâm vào trạng thái hưng phấn cực độ, cơ năng thân thể phát huy đến cực hạn.

Nhưng mà, tác dụng phụ của linh hồn nha phiến là cực kỳ khủng bố, chính là ăn mòn linh hồn. Hoặc nói là, nó lấy việc thiêu đốt linh hồn làm cái giá, để người sử dụng trong thời gian ngắn đạt được cực độ khoái cảm, đồng thời là gần như cực hạn lực lượng.

Xem hết báo cáo của Thiên Thư, tôi suy tư một lát, liền hỏi cô ấy có ý kiến gì không. Cô lộ ra vẻ mặt chán ghét, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nhất định là tên trùm buôn thuốc phiện nào đó không rõ vì lý do gì lại có trong tay bí phương điều chế linh hồn nha phiến, biến nó trở thành một

loại ma túy mới trên thị trường. Muốn hoàn toàn cai nghiện heroin còn có thể, nhưng một khi dính vào linh hồn nha phiến, cho đến chết vẫn không thoát khỏi nó. Bởi vì nó không phải nhục thể ma túy, mà là linh hồn ma túy. Hơn nữa nó còn có thể làm cho kẻ nghiện thuốc trong thời gian ngắn phát huy ra thể năng cực hạn, vào nhà cướp của thậm chí cướp ngân hàng hay kho vàng cũng dễ như trở bàn tay. Đối với ma túy mà nói, nó chính là vô đối.”

Tôi gật đầu tán thành, để Thiên Thư đi làm việc khác. Đến tận lúc này, công tác của chúng tôi xem như hoàn thành, chuyện sau đó là sắp xếp gọn gàng lại tư liệu giao cho đội phòng chống ma túy. Dù sao, năng lực của chúng tôi chỉ có hạn, việc chúng tôi còn có thể làm đó chính là ghi chép hồ sơ thật rõ ràng để đăng tải lên mạng internet, để người đời xem đó làm gương, chớ có đi vào con đường nghiện hút không lối quay đầu này.

Về sau, Lưu đội trưởng rốt cục bắt được tên bán linh hồn nha phiến kia, đem nó đánh cho tàn phế. Nhưng hắn chỉ là một tên phân phối độc phẩm nho nhỏ, tên trùm thực sự đi đầu chế linh hồn nha phiến chỉ có thể thông qua hình cảnh quốc tế mà truy bắt. Lưu đội trưởng vì việc này mà bị xử phạt nghiêm khắc, cơ hồ chức vị cũng không giữ được. Sau đó, tôi cùng anh ta có nhắc đến chuyện này, hỏi anh ta có hối hận không. Anh ta nói:” Hối hận, tôi hối hận không có đem tên cặn bã kia đánh chết!”

CHƯƠNG 4

Hồ Sơ Số 4: Nhẫn Tử Thuật

“**N**hẫn”, trong tự điển giải thích là: nhẫn nại, dễ dàng tha thứ; ức chế, khắc chế. Hiện tại chính phủ đang xây dựng một xã hội hài hòa yên bình, “Nhẫn” chính là một nguyên tố trọng yếu không thể thiếu, nếu tất cả mọi người đều có thể nhường nhịn nhau ba phần, thì đại bộ phận các cảnh viên đang tại chức trong ngành công an đều có nguy cơ về hưu hết rồi. Nhưng mà, trong đời mọi việc đều có thể nhẫn, duy chỉ có “sinh” cùng “tử” là không thể nhẫn. Sinh con dĩ nhiên là không thể nhẫn nhịn rồi, nhưng tử vong có thể “Nhẫn” không?

Có một cô gái Miêu tộc họ Đóa đến báo án, nói mình bị bạn trai giết chết. Một người sống sờ sờ như vậy mà nói mình bị người khác giết chết, ai cũng xem cô là người bệnh tâm thần, nhưng cô lại không ngừng chạy đến đồn công an báo án, cuối cùng thì bản án này chuyển đến trên tay của tôi.

Lần đầu gặp vị Đóa tiểu thư này, tôi thiếu chút nữa không thốt nên lời, bởi vì sắc mặt của cô ấy rất trắng, là cái dạng tái nhợt không chút huyết sắc, thậm chí bờ môi cũng trắng giống như tuyết vậy. Loại sắc mặt này phần nhiều là thấy được trên người chết, còn trên mặt người sống thì đúng là lần đầu tiên gặp. Hơn nữa, cô ấy sức nước hoa vô cùng nhiều, tuy nói là nước hoa, nhưng mùi thật sự quá nồng liệt rồi, khiến cho người ta ngửi thấy liền có cảm giác buồn nôn phát ói.

Tôi mời Đóa tiểu thư ngồi xuống, hỏi mấy vấn đề đơn giản, dùng để kiểm chứng trạng thái tinh thần của cô ấy. Câu trả lời của cô ta và người bình thường không có gì khác biệt, đồng thời cô cũng nhấn mạnh mình

không có bệnh tâm thần, tôi nghĩ những vấn đề này, trước đó các đồng nghiệp đã hỏi cô ta nhiều lần rồi.

Trong quá trình trò chuyện ngắn ngủi, tôi phát hiện Đóa tiểu thư tựa hồ rất lo lắng, như là thời gian đang rất cấp bách, thường xuyên thúc giục tôi.

Tôi giải thích cho cô ấy:” Đóa tiểu thư, không phải tôi tỏ ra quan liêu với cô, hi vọng cô có thể hiểu rõ, cảnh sát làm việc là phải có trình tự, không thể gấp gáp. Hơn nữa, nếu bây giờ không biết rõ sự tình từ đầu đến cuối, chúng tôi cũng không có cách nào triển khai công tác. Hi vọng cô có thể hiểu được, đồng thời nói cho tôi biết chi tiết sự tình của mình.”

“ Tôi không có thời gian, tôi thật sự không có thời gian, ngài mau phái người đi bắt giữ Tiểu Cao, bằng không thì hắn sẽ chạy thoát mất.” Đóa tiểu thư lo lắng nói.

“ Đóa tiểu thư, tôi vẫn nói một câu đó, cô không nói rõ ràng, chúng tôi cái gì cũng làm không được.”

“ Được rồi, xin ngài lưu tâm lắng nghe, tôi nghĩ, tôi chỉ có thể nói một lần.”

Tôi luôn không giỏi việc ghi chép, nhưng cũng không có cần Đóa tiểu thư đem sự tình lặp lại nhiều lần, bởi vì tôi là dùng bút ghi âm để thu lại những lời nói của cô ấy.

“ Tôi là con gái Miêu tộc, bởi vì gia đình phản đối tôi sống cùng Tiểu Cao, cho nên tôi trốn nhà bỏ đi, cùng Tiểu Cao đi đến thành phố này.”

“ Tiểu Cao là người nào?” Tôi hỏi.

“ Hắn là người lớn lên ở thành phố này, nửa năm trước, hắn cùng bạn bè đi du lịch đến quê của tôi. Hắn nói chuyện rất rất duyên, rất biết làm cho con gái vui, quen biết với hắn không được vài ngày, tôi đã trao thân cho hắn rồi.”

(Con gái bây giờ cũng thực cởi mở, lời này đương nhiên tôi không có nói ra.)

“ Tiểu Cao nói sẽ chăm sóc cho tôi suốt đời, bảo tôi đi cùng hắn. Tôi nghĩ mình đã trao tất cả cho hắn rồi, không đi cùng hắn, còn có thể làm gì. Tôi nói ý nghĩ của mình cho mẫu thân, mẫu thân lại nói tên đàn ông từ bên ngoài tới này sẽ hủy hoại cả đời của tôi, mặc kệ tôi cùng hắn đã phát sinh ra loại quan hệ gì cũng không thể đi cùng hắn.

“ Khi đó, trong tim tôi chỉ có Tiểu Cao, dĩ nhiên không để ý tới lời cảnh báo của mẫu thân, bỏ nhà trốn đi cùng Tiểu Cao đến thành phố này, đồng thời cũng ở lại nhà hắn. Mẹ của hắn chết sớm, lại không có anh em, chỉ sống với người cha làm nghề mổ heo của mình. Lúc mới bắt đầu, hai cha con Tiểu Cao đối với tôi đều rất tốt, nhưng Tiểu Cao một mực không chịu đi kiếm việc làm, cái này cũng không sao, tôi ra ngoài tìm việc để làm, vậy là làm tiếp viên nhà hàng, cuộc sống coi như cũng qua ngày. Thế nhưng mà...”

Đóa tiểu thư trềnh trềnh mặt lại nói:” Đại khái là hai tuần lễ trước, tôi phát hiện Tiểu Cao ở bên ngoài có người phụ nữ khác. Lúc ấy tôi rất tức giận, nhưng rất nhanh tôi đã bình tĩnh lại, tôi nghĩ hắn chỉ là ngẫu nhiên ở ngoài đường có dịp thì chơi, còn hắn thực lòng yêu chỉ có một mình tôi... Tôi nghĩ như vậy, có phải rất ngu hay không?”

Đóa tiểu thư đột nhiên hỏi, tôi cũng không biết trả lời như thế nào, đối với người thành phố mà nói, cô ấy không chỉ là ngốc, mà phải nói là thực ngốc đến hết thuốc cứu chữa. Nhưng nhìn từ góc độ thuần khiết của người nông thôn mà nói, cô ấy là một người lạ đáng thương. Tôi thương hại nói:” Không phải lỗi của cô.”

Đóa tiểu thư lộ ra một nụ cười khổ, lại nói:” Tôi biết chữ không nhiều lắm, nhưng tôi biết rõ để cho tình cảm của hai người nảy sinh vấn đề tuyệt đối là không chỉ có một người sai. Hắn không còn yêu tôi, là vì tôi làm chưa được tốt, không thể làm cho hắn tiếp tục yêu tôi.”

“ Buổi tối hôm trước, hắn uống say, ôm một nữ nhân về nhà, tôi cùng hắn bắt đầu lớn tiếng nhao nhao..., hắn liền đuổi tôi ra khỏi nhà...”

“ Đêm trước không phải có một trận mưa rất to sao?” Tôi nói.

Đóa tiểu thư gật đầu, nói:” Đúng, mưa rất lớn, là cơn mưa lớn nhất tôi từng thấy trong đời. Hạt mưa quất lên người tôi, rất đau, rất lạnh, nhưng lòng tôi càng lạnh lẽo đau nhức hơn.”

Tôi cẩn thận quan sát gương mặt tái nhợt của Đóa tiểu thư, rất bi thương, bi thương gần chết, có điểm kỳ quái chính là cô ấy cũng không có rơi lệ, có lẽ nước mắt của cô ấy sớm đã chảy khô.

Đóa tiểu thư nói tiếp:” Tôi dầm mưa cả đêm, rồi nhớ lại lời mẫu thân từng nói, Tiểu Cao cuối cùng sẽ hủy diệt cả đời của mình. Một khắc này, tôi rất muốn về nhà, rất muốn lập tức trở lại bên người mẫu thân. Tôi dự tính đến hừng đông sẽ về nhà Tiểu Cao thu xếp hành lý của mình, sau đó lập tức ngồi xe lửa về nhà, thế nhưng mà còn chưa tới hừng đông, tôi lại té xỉu. Đại khái là do dầm mưa quá lâu, cho nên tôi ngã bệnh.

“ Thời điểm hừng đông đến rất nhanh, trong ánh trăng mờ tôi thấy mình được Tiểu Cao ôm vào phòng, có lẽ tôi thực sự bệnh không nhẹ, nhất mực đầu mơ mơ màng màng, con mắt cũng không thể mở ra, cho đến khi tôi cảm thấy Tiểu Cao cởi bỏ y phục của mình tôi mới thanh tỉnh một chút. Nhưng là, khi đó tôi ngay cả sức để mở mắt còn không có, thì còn sức đâu mà phản kháng chứ? Chỉ là hữu khí vô lực nói câu “Tôi sẽ kiên cường gian”. Tiếp theo tôi chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói...”

Đóa tiểu thư nói xong đặt nhẹ tay lên ngực trái, tôi nói:” Vậy cô chỉ có thể tố cáo hẳn có ý đồ...”

Đóa tiểu thư ngắt ngang lời tôi nói..., nói:” Không phải ý đồ..., là cưỡng gian rồi giết chết!” Nói xong, cô ấy cởi bỏ cúc áo, đem phần ngực trắng như tuyết phơi bày trước mắt tôi, nhưng hai mắt tôi nhìn thấy không phải là bộ ngực sữa cao vút, mà là một vết thương thật sâu, một vết thương ngay tại chính giữa con tim. Dùng kinh nghiệm của tôi mà phán đoán, vết thương này là do vũ khí sắc bén tạo thành, huyết dịch của vết thương đã đông lại, đoán chừng thời gian bị thương đã trên một ngày.

Ngay khi tôi ngơ ngác nhìn vết thương của Đóa tiểu thư, cô ấy hữu khí vô lực nói:” Tôi tin tưởng pháp luật rất công chính...” Nói xong từ từ ngã xuống, ngay trước lúc cặp mắt của cô ấy khép lại, trong miệng cô còn thì thào:” Tôi rất muốn về nhà, nhưng trên người của tôi không có tiền...”

Vốn tưởng rằng chỉ là trò tình cảm khôi hài của thanh nam tú nữ , không nghĩ tới tự nhiên biến thành một vụ án hung sát. Di thể của Đóa tiểu thư sau khi được pháp y khám nghiệm, chứng thực đúng là thời gian tử vong đã trên 30 tiếng đồng hồ, nguyên nhân cái chết là tim bị lợi khí đâm thủng. Pháp y tại âm đạo của cô ấy phát hiện có tinh dịch lưu lại.

Vụ án chuyển qua cho phòng hình sự thụ lý, sau khi tiến hành điều tra phát hiện, hung thủ cũng không phải là bạn trai Tiểu Cao của Đóa tiểu thư, mà là Tiểu Cao phụ thân. Nguyên lai đêm đó Tiểu Cao từ lúc nửa đêm đến sáng đã dắt “bạn gái mới” ra ngoài tiếp tục nâng ly tâng hoan, phụ thân của hắn rạng sáng khoảng bốn năm giờ chuẩn bị ra ngoài đi làm thì phát hiện Đóa tiểu thư té xỉu ở ngoài đường, liền đem cô ấy ôm trở vào nhà. Trong lúc tiếp xúc thân thể của cô ấy đã khơi dậy thú tính của phụ thân Tiểu Cao, hắn nghĩ dù sao con trai đã có niềm vui mới, mình chiếm tiện nghi người yêu cũ của nó thì đã làm sao. Trong lúc đang thực hiện hành vi xâm hại, Đóa tiểu thư hàm hồ nói “tôi muốn tố cáo anh cưỡng gian”, đã hù hắn hết hồn. Vì vậy hắn hạ quyết tâm, cần lấy con dao mổ heo đâm vào lòng ngực cô ấy.

Sau đó, tôi hỏi Thiên Thư đối với sự tình này có cao kiến gì không, cô ấy vậy mà lại kể cho tôi nghe một truyền thuyết thần thoại:” Năm ngàn năm trước, Hoàng Đế cùng Xi Vưu đánh nhau một trận, sách sử đối với Hoàng Đế ghi chép tương đối cặn kẽ, Xi Vưu thì chỉ nói lướt qua. Ngày nay người đời đa phần chỉ biết Hoàng Đế được Cửu Thiên Huyền Nữ truyền thụ 《độn giáp Thiên Thư》, lại không có bao nhiêu người biết vị thánh tổ Miêu tộc Xi Vưu này cũng được Bát Địa Ma Quân truyền thụ 《phản đạo ly kinh》. (Hoàng Đế: tức Hiên Viên Hoàng Đế thủ lĩnh bộ lạc Thiệu Diễm được xem là thủy tổ của tộc Hán; Xi Vưu: thủ lĩnh bộ tộc Cửu

Lê, được xem là thánh tổ của tộc Miêu; Cửu Thiên Huyền Nữ: học trò của Tây Vương Mẫu là thầy của Hoàng Đế; Bát Địa Ma Quân: không rõ nguồn gốc, cứ xem như thầy của Xi Vưu vậy)

“ Nếu như nói 《 độn giáp Thiên Thư 》 là đệ nhất thiên hạ kỳ thư, như vậy 《 phản đạo ly kinh 》 tuyệt đối không nằm ngoài Top 3. 《 phản đạo ly kinh 》 là nơi ghi lại tất cả bằng môn tả đạo quỷ dị chi thuật, trong đó có một loại dị thuật tên là “ Nhẫn tử thuật” người thi triển pháp thuật trước khi chết một khắc, đem linh hồn miễn cưỡng phong ấn bên trong cơ thể, dùng trạng thái {hoạt thi} để kéo dài tánh mạng. Năm đó trong cuộc chiến tranh giành lãnh địa, Xi Vưu bị Hoàng Đế chém bay đầu, chính là dùng “ Nhẫn tử thuật” để kéo dài tánh mạng, cùng Hoàng Đế huyết chiến ba ngày ba đêm đến kiệt lực mà chết.” (*hoạt thi: xác sống, zombie*)

“ Chẳng lẽ Đóa tiểu thư lại biết loại kỳ thuật thượng cổ trong truyền thuyết này?” Tôi hỏi.

Thiên Thư đẩy mắt kính, nói:” Trừ cái đó ra, tôi không thể nghĩ ra cách giải thích nào khác.”

Kết quả phán quyết của vụ án là phụ thân Tiểu Cao cưỡng gian rồi giết người tội danh thành lập, bị phán tử hình. Sau khi kết thúc vụ án, tôi đi một chuyến đến cố hương của Đóa tiểu thư, tự tay đem tro cốt của cô ấy trao tận tay cho mẫu thân cô là Đóa A Á (trong tiếng Miêu “A Á” ý là đại tỷ, mặt khác xã hội Miêu tộc là chế độ Mẫu hệ, con cái theo họ của mẹ). Lúc A Á tiếp nhận hủ tro cốt, cũng không có nửa điểm biểu hiện thần sắc bi thương, ngược lại giống như vui mừng đến phát khóc nói:” Mẹ rốt cục chờ được con trở về rồi!”

Từ trong miệng thôn dân biết được, Đóa A Á là vụ sư nổi danh trong vùng, tinh thông xem bói, y thuật. Lúc tôi rời đi bà ấy tặng một cái túi thơm rất tinh xảo cho tôi, nói cái túi thơm này có thể giúp tôi kéo dài thêm một chút thời gian.

Ngửi cái mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ túi thơm, tôi nhớ tới trên người Đóa tiểu thư cũng có một túi thơm giống như đúc, nhưng cái túi thơm kia

của cô ấy lại n òng nặ c đến nỗi khiến người ta bu ãn n òn phát ói.

Tôi nghĩ, đến thời điể m tôi phải đeo cái túi này lên, lúc đó cái túi thơm này mới tỏa ra mùi hương đ ể m mùi xác thối của mình che dấu đi. Bởi vì, ngày hôm đó tôi cũng không có người thấy mùi xác thối trên người Đóa tiê u thư.

CHƯƠNG 5

Hồ Sơ Số 5: Tự Cháy

Một người đang sống khỏe mạnh bình thường sao lại tự nhiên bốc cháy lên, lập tức hóa thành tro bụi thế này? Phải biết rằng khi đem con người bỏ vào lò hỏa thiêu, ở nhiệt độ cao mấy ngàn độ cũng phải mất thời gian nửa giờ mới có thể đốt thành tro bụi. Bí ẩn về chuyện thân thể con người tự bốc cháy đã làm đau đầu giới khoa học nhiều thế kỷ, đến nay cũng không có một giải thích hợp lý nào.

Khoa hình sự chuyển đến một bản án, tình tiết vụ án là một Công ty nhỏ phát sinh hỏa hoạn, nhà xưởng bị đốt rụi, thư ký giám đốc cũng bị chết cháy. Bản án sơ dĩ chuyển tới trên tay của tôi, là vì ông chủ công ty may này tuyên bố, nguyên nhân xảy ra hỏa hoạn là thư ký của ông ta vô duyên vô cớ bốc cháy.

Tôi mời vị lão bản họ Chu này ngồi xuống, hỏi thăm kỹ càng tình hình lúc đó. Chu lão bản tựa hồ có chút khân trương, không bao lâu thì đã hút hết cả bao thuốc Trung Hoa.

May mắn, trong ngăn kéo của tôi có rất nhiều thuốc lá, đương nhiên không phải loại thuốc tên tuổi gì, chỉ là sáu bảy gói Trung Nam Hải nhưng cũng có cái để cho Chu lão bản tiếp tục hút, hắn hút mạnh vài hơi rồi mới chậm rãi nói:” Ngày hôm đó là ngày 1 tháng 5, công nhân trong xưởng đều nghỉ rồi, chỉ còn tôi và Trương thư ký đang làm sổ sách...”

“ Vì sao Trương thư ký không nghỉ?” Tôi hỏi.

Chu lão bản cười khở nói:” Cô ấy không đơn giản chỉ là thư ký của tôi.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, ý bảo Chu lão bản nói tiếp. Hắn nói:” Sau khi làm xong sổ sách, tôi muốn đến nhà kho kiểm tra, Trương thư ký cũng đi

cùng tôi, hết thấy đầu bình thường giống mọi khi...” Nói xong, hắn hít một hơi thật mạnh vài ngụm khói, trong tay điều thuốc đã sắp hết. Tôi đem nguyên bao thuốc ném tới trước mặt hắn, tay của hắn run run.

Run đến lợi hại, nhìn khói thuốc run rẩy làm người ta cảm thấy rất buồn cười.

Sau khi đốt một điều khác, hắn nói tiếp:” Hết thấy đầu rất bình thường, tôi không thấy có bất cứ điểm gì bất thường, thậm chí đến bây giờ tôi vẫn nghĩ mình đang nằm mơ. Lúc ấy, tôi cùng Trương thư ký đang kiểm kê hàng hóa trong kho hàng may mặc, số lượng áo sơ mi này mấy hôm nữa phải giao cho khách hàng. Kiểm kê hàng hóa được một nửa, Trương thư ký đột nhiên nói cảm thấy trong người rất nóng, còn cởi bỏ y phục của mình. Lúc ban đầu, tôi cũng không để ý, bởi vì hôm đó trời rất nóng, hơn nữa không khí trong nhà kho cũng rất ngột ngạt, chính tôi cũng nóng đến cả người mướt mồ hôi.

“ Thế nhưng mà, Trương thư ký lúc đó cũng không phải cởi y phục, mà là đang xé rách y phục của mình, động tác rất thô lỗ, rất cu ồng bạo, giống như là đang phát điên. Bởi vì chúng tôi sớm đã phát sinh quan hệ, nên tôi cho rằng cô ấy là muốn tôi làm chuyện đó... Cho nên tôi lại đứng một bên để xem cô ấy làm trò gì. Ai biết, không đầy một phút, cô ấy thét ần lên, lập tức trên người bốc lên một ngọn lửa rừng rực, ban đầu chỉ có phần đầu, tiếp theo thân thể cô ấy cũng ồng dạng bốc hỏa...”

Chu lão bản hút xong điều thuốc trên tay, lại đốt một điều khác nói tiếp:” Tôi lúc ấy tưởng mình đang nằm mơ, không, đến bây giờ tôi cũng nghĩ mình đang nằm mơ. Từ đầu gối trở lên thì toàn thân của cô ấy đã bị liệt hỏa bao trùm, nhưng tôi vẫn có thể thấy cô ấy đang thống khổ giãy dụa trong ngọn lửa mãnh liệt, còn có tiếng thét thảm thiết như lệ quỷ của cô ấy, đến bây giờ phảng phất còn quanh quẩn trong đầu của tôi.” Hắn lộ ra vẻ mặt thống khổ, là tình hình lúc đó quá kinh khủng, hay là Trương thư ký chiếm một vị trí trọng yếu trong lòng hắn, tôi không biết.” Cô ấy giãy dụa trong ngọn lửa, cùng tiếng kêu thảm thiết của cô ấy thực sự quá kinh

khủng, tôi sợ tới mức bò dưới đất trốn đi. Đến lúc tôi phục hồi tinh thần trở lại, cả căn nhà xưởng đều cháy rụi rồi...Công ty của tôi...Tâm huyết mấy năm qua của tôi đều bị thiêu rụi cả rồi...” Chu lão bản nói xong, úp mặt vào hai bàn tay. Bởi vì Chu lão bản là nghi phạm phóng hỏa, cho nên sau khi nói chuyện, tôi đem hẳn chuyển cho đồng nghiệp tạm câu lưu để đi điều tra.

Tôi hỏi Thiên Thư tư liệu liên quan đến việc thân thể con người tự bốc cháy, cô nói: “ Từ thế kỷ 16 đến nay, có ghi lại hơn hai trăm sự kiện thân thể con người tự bốc cháy, thậm chí có nhiều người tận mắt chứng kiến quá trình tự cháy này. Mặc dù những ghi chép này chủ yếu là xảy ra chủ yếu ở Âu Mỹ, nhưng ở nước ta trong các cổ văn thời cổ đại cũng có ghi lại những sự kiện tương tự.

“ Hiện nay giới khoa học đối với hiện tượng thân thể bí này có nhiều cách giải thích, trong đó có nguyên nhân do chất béo, hoặc nghiện rượu các loại..., được công nhận nhiều nhất chính là thuyết quả cầu sét. Đại bộ phận các nhà khoa học cho rằng quả cầu sét – một loại dòng điện cao thế vô hình vô sắc, có thể thông qua khe hở rất nhỏ tiến vào trong phòng, thân thể con người trong nháy mắt tiếp xúc với nó tức thì bị đốt cháy thành tro bụi. Nhưng giả thiết này có một sơ hở rất lớn, chính là phần lớn vào thời điểm phát sinh các sự kiện tự cháy, hiện trường vụ việc lại không có điều kiện cần thiết để sinh ra quả cầu sét.”

“ Tôi muốn nghe một chút suy nghĩ của cô.” Tôi nói.

Thiên Thư lộ ra nụ cười kiêu ngạo, tự tin nói:” Tôi cho rằng cái gọi là thân thể tự cháy, trên thực tế là linh hồn bạo tạc.” (*bạo tạc: nổ tung*)

“ Xin rửa tai lắng nghe!”

Thiên Thư đẩy mắt kính nói:” Linh hồn con người thật ra là do đại não hoạt động mà sinh ra năng lượng thể, nó không giống với những năng lượng chúng ta tiếp xúc hàng ngày như ánh sáng, nhiệt độ,..., nó là một loại năng lượng khác. Hay có thể nói, ánh sáng, nhiệt lượng chính là năng

lượng dương, ngược lại bóng tối, giá rét là năng lượng âm, mà linh hồn chính là một loại thuộc về năng lượng âm.

“ Người sống tồn tại thân nhiệt, chính là năng lượng dương, cho nên không thể cảm nhận được linh hồn của mình - là năng lượng âm, mà ở nghĩa địa, phòng liệm, nhà xác nơi du hồn tụ tập thì có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của năng lượng âm, ngay cả một người bình thường không trải qua huấn luyện đặc biệt cũng có thể cảm nhận được ở những địa phương này rõ ràng so với địa phương khác thì lạnh lẽo hơn một chút.

“ Hiện nay giới khoa học đối với năng lượng âm chỉ có thể dùng hai chữ để nói - mê tín, mà quốc gia của chúng ta từ thời cổ đại đã nghiên cứu vấn đề này và có được thành tựu nhất định, ví dụ như “ Ngũ quỷ vận tài” các loại thuật pháp Mao Sơn, chính là lợi dụng du hồn, là dùng năng lượng âm của “Quỷ” để hoàn thành công tác “cách không thủ vật.”

“ Cổ nhân cho rằng linh hồn con người sở hữu năng lượng âm vô cùng vô tận, thuyết pháp này nghe có vẻ khoa trương, nhưng trước lúc nước Mỹ ném xuống Nhật Bản hai quả bom nguyên tử, cũng không có mấy người tin một đầu đạn nho nhỏ lại có thể lập tức phá hủy một thành phố lớn.”

“ Linh hồn tuy sở hữu vô cùng vô tận năng lượng âm, nhưng là nó cùng thân thể đồng dạng, tuy ảo diệu thần kỳ, nhưng cũng có mặt không ổn định. Thời điểm linh hồn xuất hiện trạng thái dị thường, năng lượng không khống chế được, thậm chí bạo tạc nổ tung cũng có khả năng, chỉ là khả năng này cực thấp mà thôi.”

Tôi đem bản án này giao cho Thiên Thư xử lý, về sau cũng không hỏi đến. Cho đến một ngày, Thiên Thư tâm tình tựa hồ không tốt lắm, tôi hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì, cô liềnh hướng tôi oán thán:” Tôi đã đem toàn bộ tư liệu liên quan đến cơ thể con người tự bốc cháy chuyển giao lên trên rỗi, nhưng Chu lão bản vẫn bị phán có tội. Phán kiểu gì vậy, những vị quan tòa kia không phải đầu óc là từ trong cỗ mộ đào lên đó chứ?” (ý là mấy lão quan tòa chết não hết rồi)

Tôi cười nói:” Cô thật là một con một sách ngọc.”

Thiên Thư sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn:” Cười cái gì, tôi có nói gì sai sao?”

“ Cô không có nói sai, có lẽ quan tòa không tin vào thuyết pháp con người có thể tự bốc cháy, nhưng bọn họ phán quyết rất chính xác, Chu lão bản là bị trừng phạt đúng tội đấy.”

“ Vì sao lại nói vậy?” Thiên Thư hiểu kỳ hỏi.

“ Trong các tài liệu về cơ thể tự cháy đều có đề cập, con người tự cháy tuy có thể bị đốt thành tro bụi, nhưng phần lớn các vật dụng xung quanh họ hầu như đều còn nguyên vẹn không sứt mẻ, có người thậm chí y phục mặc trên người còn không bị cháy, chứ nói gì đến thiêu hủy cả gian nhà xưởng.”

“ Anh hoài nghi Chu lão bản giết chết Trương thư ký rồi sau đó phóng hỏa?”

Tôi lại chọc cái con mọt sách ngốc Thiên Thư này:” Nếu như cô làm mất hồ sơ, cô lại đi nói dối là người ngoài hành tinh trộm mất à?”

“ Đương nhiên là không!”

“ Nếu như Chu lão bản giết chết Trương thư ký, vậy hẳn lại dùng một câu chuyện mà tất cả mọi người không thể tin nổi để nói dối sao?”

“ Nhưng hẳn vì sao phải đem cả nhà xưởng thiêu hủy chứ?” Thiên Thư hỏi.

“ Mấy năm gần đây ngành may mặc phần lớn làm ăn rất ảm đạm, dẹp tiệm vô số. Căn cứ vào tư liệu mà phòng hình sự thu thập được, kinh tế của Chu lão bản tựa hồ không tốt lắm, mà trước lúc gặp chuyện không may hẳn lại có mua một phần bảo hiểm cho nhà xưởng.”

“ Thì ra mục đích của hắn là muốn lừa gạt tiền bảo hiểm.”

“ Có lẽ lúc đó hắn cùng Trương thư ký thừa dịp ngày nghỉ lễ, nhà xưởng không có người, muốn phóng hỏa thiêu hủy nhà xưởng, dùng số tiền bảo hiểm đền bù, hi vọng ngày khác có thể đông sơn tái khởi. Thế nhưng mà, trùng hợp vào thời điểm này Trương thư ký không hiểu sao lại tự cháy.”

Thiên Thư cảm khái nói:” thực là người tính không bằng trời tính, nếu như không phải có tai nạn chết người, phòng hình sự sẽ không nhúng tay, như vậy Chu lão bản cũng sẽ không rơi vào cái kết cục này.”

Tôi cười nói:” Nhân quả ứng báo a! Nếu như Chu lão bản không có tâm bất chính, cũng sẽ không biến thành như vậy.”

“ Anh nói Trương thư ký có phải bởi vì tâm mang quỷ ý nên mới dẫn tới bị trời phạt hay không?”

Tôi cười mà không nói.

CHƯƠNG 6

Hồ Sơ Số 6: Bất Đồng Thời Gian

Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất như lai.

Thế giới nơi chúng ta ở là duy nhất sao? Không phải, tuyệt đối không phải. Trong vũ trụ mênh mông, địa cầu giống như hạt cát nhỏ trong sa mạc. Căn cứ vào đi đâu này mà nói, nơi chúng ta đang ở trong vũ trụ, cũng chỉ là một trong vô số thế giới mà thôi.

Có một thiếu nữ họ Tống đi khắp nơi nói với người ta là, năm 2012 là tận thế, để tránh gây nhiều loạn dân chúng, cô ta được “thỉnh” đến đây nói chuyện. Mà người gặm khúc xương cứng này đương nhiên là tôi rồi.

“Tống tiểu thư, cô đi đồn đãi thất thiệt khắp bốn phương, thật là làm khó chúng tôi đấy.” Tôi nói.

“Tôi không có nói dối, những lời tôi nói đều là sự thật.” Tống tiểu thư lúc nói chuyện có chút kích động.

“Có phải cô xem mấy lời tiên đoán trên mấy tạp chí...” Lời của tôi còn chưa có nói hết, đã bị Tống tiểu thư cắt ngang, cô ấy nói: “Không phải là lời tiên đoán, là tôi tận mắt chứng kiến đó.”

“Tống tiểu thư, tôi nghĩ tôi nên hỏi vài vấn đề trước đã...” Tuy Tống tiểu thư không thực sự nguyện ý, nhưng cô ấy vẫn trả lời mấy vấn đề của tôi, đương nhiên mấy vấn đề này chủ yếu là để kiểm chứng trạng thái tinh thần của cô ta. Những câu trả lời của cô rất bình thường, nói cách khác cô ấy không có bệnh tâm thần.

“Tống tiểu thư, cô nói tận mắt chứng kiến tận thế vào năm 2012, nhưng hiện tại chỉ mới năm 2007 mà thôi, cô làm sao có thể chứng kiến sự tình 5 năm sau được đây?” tôi nói.

Tổng tiểu thư trềnh mặt một chút, sau đó rất nghiêm túc nhìn tôi, như là hạ một quyết tâm rất lớn mới mở miệng nói:” Chuyện này có lẽ thực sự không thể tin nổi, nhưng tôi có thể thề tất cả lời tôi nói đều là sự thật.”

“ Ngày lễ 1-5, tôi cùng với các bạn đồng học đi khu giải trí chơi, kỳ thật chúng tôi chủ ý là đi nhà kính, nghe nói nhà kính này rất lớn, đi vào rất dễ bị lạc đường, nghe nói còn có người tiến vào rồi lại ra không được. Thế nhưng mà, hôm đó nhà kính lại không mở cửa, thực là cực kỳ mất hứng.

“ Chúng tôi ở khu giải trí vòng vo vài vòng, chơi một ít các trò chơi tự động khác, cuối cùng lại đi đến trước cửa nhà kính. Lối vào nhà kính không có nhân viên công tác trông coi, chỉ treo một tấm bảng tạm ngừng hoạt động, tôi suy nghĩ một lát, liền đề nghị lên chạy vào trong chơi. Đi cùng tôi đều là mấy nữ sinh có phần nhút nhát và sợ phiền phức, các cô ấy sợ làm như vậy sẽ làm cho phụ huynh gặp phiền toái, đều không nguyện ý đi. Các cô ấy không đi, thì tôi một mình đi, như vậy ngược lại làm cho tôi cảm thấy rất tốt, càng thêm kích thích.”

“ Tôi hẹn với mấy cô ấy sau một lúc nữa thì tới chỗ này tìm tôi, sau đó liền một mình tiến vào nhà kính. Bởi vì nhà kính không có hoạt động, nên trong này cũng không có mở đèn, một mảnh đen kịt, tôi cầm điện thoại dùng như đèn pin, miễn cưỡng có thể không đụng vào mấy tấm kính. Lúc đó tôi không cảm thấy sợ hãi, hoặc phải nói là chỉ sợ một chút thôi, cái loại cảm giác này cũng giống như đi vào trò chơi ngôi nhà ma vậy...Không, không phải giống như, mà nó càng kích thích hơn, tôi nghĩ chỉ có tự trải nghiệm thì mới cảm nhận được loại kích thích này. Trong phòng kính đen kịt, tuy không có thứ đồ gì dọa người, nhưng dưới ánh sáng yếu ớt của điện thoại, mấy tấm kính chung quanh đều phản chiếu ra những bóng dáng mờ lung, giống như bị vô số u linh bao vây vậy, hơn nữa lúc đó tôi chỉ có một mình, bốn phía yên tĩnh đến nỗi tôi chỉ có thể nghe được nhịp tim đập của mình.”

“ Tôi có chút hưởng thụ loại khẩn trương này, cảm giác sợ hãi thậm chí có điểm bị đè nén, trong nội tâm không ngừng tưởng tượng mấy cái bóng

kia từ trong kính bước ra, hoặc là đột nhiên mở miệng nói nói chuyện. Tôi nghĩ, thời điểm lúc này nếu có một con chuột chạy ngang, hoặc là có một nhân viên khu giải trí xuất hiện, nhất định sẽ làm tôi sợ đến chết ngất.”

“ Nhưng mà, hết thấy sự tình trong tưởng tượng đầu không có phát sinh, nhà kính tựa hồ không lớn như tôi tưởng tượng, tôi chỉ mất nửa giờ thì tìm được lối ra rồi. Thế nhưng mà, ngay thời điểm tôi bước ra khỏi nhà kính, tôi đã cảm thấy có điểm gì là lạ. Vừa rồi rõ ràng là ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, nhưng chỉ mới qua nửa giờ lại trở thành mây đen dày đặc, gió lớn thổi mạnh.

“ Tôi nghĩ thời tiết xấu như vậy thì còn chơi cái gì nữa a! Liền muốn gọi điện thoại cho đồng học, đi về sớm một chút. Thế nhưng, điện thoại di động của tôi vậy mà không có tín hiệu, vừa rồi rõ ràng là đầy vạch sóng mà, tôi khởi động lại máy lần nữa nhưng cũng vô dụng. Tôi nghĩ có lẽ là điện thoại bị hư rồi, mặc dù có điểm mất hứng, nhưng cũng không quá để ý. Tôi đứng chờ ở cửa vào nhà kính, chờ bạn đồng học đến tìm mình, thế nhưng mà đợi thật lâu cũng không gặp các cô ấy, thậm chí không gặp bất cứ người nào.

“ Vừa rồi bởi vì điện thoại bị hư, tâm tình không tốt lắm, cho nên không có lưu ý sự vật xung quanh. Hiện tại chăm chú quan sát, phát hiện vốn là một khu giải trí người ngợm đông đúc, bây giờ lại chỉ còn có mình tôi. Tôi kinh hoảng chạy loạn, muốn tìm bạn học của mình, nhưng lại tìm không thấy. Chẳng những không tìm thấy bạn đồng học, thậm chí một bóng người cũng không phát hiện.”

“ Tôi rất sợ, rất muốn về nhà, rất muốn về nhà lao vào lòng của mẹ khóc lớn một trận. Tôi dốc sức liều mạng hướng phía cổng ra vào khu giải trí mà chạy, tuy mới lần đầu tiên đến đây, nhưng tôi vẫn nhớ được cổng ra vào là ở mặt phía nam, thế nhưng mà mặt phía nam cuối cùng chỉ là một bức tường, cũng không có cổng ra vào gì cả, đến một cái cửa nhỏ cũng không có.”

Tôi giống như nổi điên chạy loạn trong khu giải trí, những bức họa hoạt hình vui nhộn, mấy thùng rác hình động vật đáng yêu, còn có mấy trò chơi bằng điện đã ngừng hoạt động, thậm chí từng ngọn cây cọng cỏ, giờ phút này trong mắt tôi đều là ma quỷ đang giương nanh múa vuốt. Tôi không biết mình chạy bao lâu, chỉ biết mình chạy trốn rất mệt, toàn thân đều là mồ hôi, tôi cũng không biết là vì chạy trốn mà đổ mồ hôi, hay là vì sợ hãi mà đổ mồ hôi nữa.

“ Ngay lúc tôi cảm thấy tuyệt vọng, tôi lại phát hiện lối ra rồi, ngay tại mặt phía bắc của khu giải trí. Tôi không quan tâm vì sao cổng ra vào vốn phải ở mặt phía nam bây giờ lại thành ra ở mặt phía bắc, trong nội tâm tôi chỉ muốn thoát khỏi địa phương đáng sợ này mà thôi. Thế nhưng mà, thời điểm khi tôi chạy ra khỏi khu giải trí, lại phát hiện bên ngoài cũng đông đúc, không có một bóng người. Vốn trên đường xe cộ như nước chảy, thì bây giờ một chiếc xe cũng không có, đến bãi đậu xe vốn phải đậu chật ních ô tô thì bây giờ cũng không có chiếc nào. Toàn bộ thế giới, phẳng phất cũng chỉ có một mình tôi tồn tại.

“ Tôi cảm thấy mình sắp điên mất rồi, chỉ muốn lập tức trở về nhà, đã không có xe buýt, thì tôi sẽ chạy về nhà. Tôi nghĩ, chỉ cần về đến nhà, là có thể nhìn thấy ba mẹ của mình, tôi cần nhìn thấy những người khác, tôi không muốn toàn bộ thế giới cũng chỉ có một mình tôi.”

“ Tôi không ngừng chạy, tuy rất mệt, nhưng tôi không dám dừng lại, bởi vì tôi sợ. Thế nhưng mà tôi chạy hồi lâu, lại phát hiện mình lạc đường. Tuy lần đầu tiên tôi đến khu giải trí này chơi, nhưng là tôi lớn lên ở thành phố này, sinh sống ở chỗ này hơn mười năm, chẳng lẽ đường về nhà cũng tìm không được sao?

“ Tôi rất sợ hãi, rất hoang mang. Tôi đã không còn sức lực để chạy nữa rồi, hoặc phải nói là không còn can đảm để chạy nữa. Bất lực ngã trên mặt đất, ngã xuống con đường lớn không một bóng người. Lúc này, tôi mới chú ý tất cả cửa hàng xung quanh đều đóng cửa, trên mặt đất tràn ngập rác rưởi lộn xộn. Gió càng lúc càng lớn, tia chớp xé toang bầu trời, nhưng trời

không có mưa. Đột nhiên một trận gió mạnh làm một tờ báo bị thổi tới trên người tôi, tôi giống như nổi điên đem tờ báo xé nát. Ngay thời điểm tôi muốn ném đồng giấy lộn đó đi, lại vô ý thức liếc nhìn qua. Cái nhìn này lại làm cho tôi ngây ngẩn cả người, tôi nhìn thấy ngày tháng trên tờ báo chính là ngày 4 tháng 5 năm 2012.”

“ Tôi muốn ghép lại tờ báo, nhưng gió lại rất lớn, chẳng những không có ghép được, ngược lại còn bị thổi mất vài mảnh. Đã không ghép lại được thì thôi, tôi liền dứt khoát xem từng mảnh một, một mảnh rồi lại một mảnh mà xem. Nội dung trên tờ báo này, cơ hồ đều là viết về cùng một sự kiện, chính là có một khối thiên thạch khổng lồ vào khoảng 22h đêm nay sẽ đâm trúng địa cầu, nơi va chạm dự đoán là phía nam Trung Quốc, lực va chạm sẽ ảnh hưởng đến toàn cầu. Khiến cho đại kiếp nạn làm loài khủng long tuyệt chủng sẽ lần nữa tái diễn...”

“ Sau khi xem hết nội dung tờ báo, tôi ngây người thật lâu, cho đến khi tôi nhìn thấy phương xa xuất hiện liên tiếp mấy cột vòi rồng đang hướng đến bên này cuốn tới thì tôi mới giật mình muốn chạy trốn. Thế nhưng mà, tôi nên trốn vào chỗ nào đây?

“ Lúc ấy trong lòng tôi rất hoảng loạn, không biết bây giờ nên làm cái gì. Đột nhiên tôi nhớ tới nhà kính, mọi thứ chính là bắt đầu khi tôi tiến vào nhà kính, hoặc phải nói là từ khi tôi đi ra khỏi nhà kính mới bắt đầu. Tuy tôi đã rất mệt, nhưng tôi vẫn đứng lên chạy trở về. Tôi chạy rất nhanh, cho tới bây giờ cũng chưa từng thử chạy nhanh như vậy. Tôi chạy về khu giải trí, chạy đến nhà kính, từ lối ra của nhà kính mà chạy vào. Tôi ở trong phòng kín đen kịt mà chạy loạn xông loạn, không biết đụng vào kính bao nhiêu lần, té ngã bao nhiêu lần, nhưng tôi vẫn tiếp tục chạy, chạy cho đến cửa vào.

“ Ngay lúc tôi chạy thoát ra từ cửa vào, điện thoại đột nhiên vang lên, cái điện thoại vừa rồi còn một mực không có tín hiệu bây giờ lại đột nhiên vang lên. Một khắc này, tôi vừa mừng vừa sợ, đang lúc tôi muốn nghe máy, lại nghe có tiếng người kêu mình. Bạn học của tôi chính là đang đứng bên

ngoài nhà kính, tôi khóc to xông tới, đem mấy cô ấy mà ôm thật chặt, sợ các cô ấy lại đột nhiên biến mất. Bầu trời như trước trong vắt không mây, những cái vòi rồng, tia chớp kia một chút bóng dáng cũng không có.

“Đồng học nói, tôi đi vào nhà kính đã hơn một giờ rồi, gọi điện thoại thì lại báo là ngoài vùng phủ sóng. Các cô ấy gấp muốn chết, muốn vào nhà kính tìm tôi, nhưng bên trong tối đen, các cô ấy lại không dám đi vào, chính là đang thương lượng có nên đi cầu cứu hay không. Tôi đem chuyện đã trải qua kể cho các cô ấy biết, các bạn ấy lúc đầu cũng không tin, nhưng chúng tôi đều là hảo tử muội đã lâu, các cô ấy biết rõ tôi không phải người nói dối lung tung, liền cho rằng tôi đã vượt qua thời không, đã đến tương lai...”

Tổng tiểu thư lần nữa nhấn mạnh những lời của mình đều là nói thật, nói 5 năm sau sẽ tận thế. Tôi nói cô ấy bình tĩnh một chút, cũng tỏ vẻ tôi tin tưởng cô ấy, ai mà biết vậy mà cô ấy lại kích động, cầm chặt tay của tôi nói:” Ngài tin tưởng tôi thì đem chuyện này báo cáo lên trung ương đi, để chính phủ sớm chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ có thể tránh được họa kiếp lần này.”

Tôi nói Tổng tiểu thư trước tiên đừng kích động như vậy, sau đó giải thích với cô ấy:” Trời đất bốn phương tức là “Vũ”, từ quá khứ đến hiện tại tức là “Trụ”. Vũ trụ, không gian, thời gian. Mọi người thường nói vũ trụ, chính là tập hợp của không gian cùng thời gian vậy. Cùng một thời gian nhưng bất đồng không gian, khái niệm này rất dễ dàng lý giải, chính là ở cùng một thời gian lại không ở cùng một địa phương, ví dụ như Quảng Châu và Thượng Hải lúc 12h trưa. Nhưng cùng một không gian, nhưng bất đồng thời gian thì lại không đơn giản như vậy, như Quảng Châu 5 năm trước, Quảng Châu bây giờ, và Quảng Châu 5 năm sau.”

Tôi vẽ lên một tờ giấy trắng một đường thẳng có 3 điểm, tiếp tục giải thích:” Người bình thường đều cho rằng thời gian chỉ có một, đồng thời luôn tiến về phía trước. Nhưng nếu như nói bất đồng thời gian là có tồn tại? Tựa như ba điểm trên đường thẳng này, chúng đại biểu cho quá khứ,

hiện tại, tương lai, chúng độc lập cân bằng với nhau, không ch ồng lấn lên nhau, nhưng nếu xảy ra tình huống đặc biệt, ba điểm chập vào cùng một chỗ...”Tôi đem tờ giấy trắng gấp lại, đem ba điểm trên đường thẳng chập vào nhau, “Lúc này sẽ xuất hiện cái gọi là xuyên qua thời không rồi.”

Tống tiểu thư nghe xong không ngừng gật đầu tán thành, tôi còn nói:” cùng một thời gian nhưng ở những không gian khác nhau như Quảng Châu và Thượng Hải, mặc dù có rất nhiều thứ giống nhau, nhưng những thứ hoàn toàn khác nhau thì càng nhiều hơn. Như vậy, nếu là cùng một không gian, Quảng Châu ở mỗi thời điểm khác nhau có thể hoàn toàn giống nhau được không đây? Đáp án tất nhiên là không. Giống như cô đã nhìn thấy, khu giải trí năm 2012 so với năm 2007 có giống nhau sao?”

Tống tiểu thư trầm tư gật đầu, tôi lại nói:” Nhưng trong thời gian khác đó, cô lại không tìm được đường về nhà. Tuy hiện tại tốc độ phát triển đô thị là cực nhanh, nhưng mà một người từ nhỏ lớn lên ở thành phố này như cô, cô có cho rằng sau khi rời khỏi thành phố này 5 năm, chính mình lại tìm không được nhà mình ở chỗ nào không?”

Tống tiểu thư cúi đầu không nói, tôi cười nói:” Về nhà nghỉ ngơi cho tốt một chút, cứ coi như là vừa xong một chuyến đi xa! Gặp phải tận thế hạo kiếp chính là một thế giới khác, không có quan hệ với thế giới của chúng ta, chúng ta không xen vào, cũng không có năng lực xen vào.”

Sau khi tiễn Tống tiểu thư ra về, Thiên Thư hỏi tôi sự tình ở thế giới trong tương lai thật sự cùng thế giới hiện tại không có quan hệ gì sao? Tôi cười nói không biết, nhưng 5 năm sau chắc chắn không có tận thế. Thiên Thư hỏi tôi vì sao khẳng định như thế, tôi lấy từ một chỗ sâu trong ngăn kéo ra một cuốn sách cũ đưa cho cô ấy xem.

“ Thôi Bối Đ ồ? Không thể trách vì sao anh lại khẳng định như vậy, căn cứ lời tiên tri trong đây, vận mệnh của đất nước chúng ta còn rất dài đây này! Đừng nói 5 năm sau, 500 năm sau nữa cũng sẽ không có tận thế hạo kiếp gì cả.” Thiên Thư giả bộ hưng phấn nói xong, liền len lén lấy trộm bản “sách lậu” 《 Thôi Bối Đ ồ 》 ít nhất trên 50 năm tuổi này nhét vào

trong túi xách sau lưng mình. (*« Thôi Bội Đồ »* là một cuốn sách được biên soạn thời nhà Đường vẽ các hình ảnh và các câu sấm tiên tri về xã hội Trung Quốc, sau khi đối chiếu các sự kiện được dự đoán trong cuốn sách này người ta thấy nó chính xác đến một cách kỳ lạ, chính bởi vì chính xác như vậy mà nó trở thành “sách cấm” – [lý do cấm = Google], do đó Thiên Cơ mới nói bản sách mà Thiên Thư lấy trộm của mình là bản “sách lậu” vậy.)

Sau khi đi đầu tra, ở căn nhà kính mà Tổng tiểu thư đã nói, trước khi cô ấy lên vào đó ba ngày, trước sau có năm người bị mất tích khi đi vào. Tôi đem tư liệu thu thập được giao lên trên, chỉ trong vài ngày khu giải trí kia đã đóng cửa, tuyên bố với bên ngoài là vì mấy năm gần đây khách đến chơi giảm sút, thua lỗ nghiêm trọng, bị buộc phá sản. Thế nhưng mà, thời gian trước đó không lâu, chỗ đó vẫn tấp nập khách du lịch đấy.

Tên của khu giải trí đó sao, tôi dĩ nhiên là không tiện nói ra r ồi. Bất quá, những người bạn miền nam khi gặp tôi, hoặc nhiều hoặc ít cũng có nghe nói qua, có một công ty kinh doanh mấy chục năm, không phải nói quá chứ mỗi thành phố đều có mở một khu giải trí, trong lúc đó vậy mà lại bất ngờ tuyên bố với bên ngoài là bởi vì thua lỗ nghiêm trọng mà phá sản.

Nguyên nhân bên trong, không cần nói các bạn cũng biết r ồi đấy.

CHƯƠNG 7

Hồ Sơ Số 7: Quý Môn

Con người ra vào phòng ốc đâu phải bước qua cửa, bất luận là cửa nhà hay cửa phòng, thậm chí cửa sổ cũng là một loại cửa ra vào, có không gian sống nhất định có cửa để người ta ra vào. Nhưng có ai nghĩ tới hay không, trên bức tường nhìn giống như không một khe hở, lại có một cái “cửa” mà mắt thường không nhìn thấy được?

Có một nữ đồng học gọi điện thoại cho tôi, muốn mời tôi đến nhà mới của cô ấy chơi một chút, lúc nói chuyện mới biết, cô ấy vừa kết hôn hai tháng trước. Kết hôn cũng không mời tôi, nhưng bây giờ lại mời tôi tới nhà chơi, bằng kinh nghiệm nhiều năm xử lý vụ án, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết tuyệt đối không đơn giản chỉ là mời tôi đi thăm quan nhà mới của cô ấy như vậy.

Vị nữ đồng học này tên là Tiểu Nhã, thời còn đi học đã nổi tiếng là hoa khôi giảng đường. Đối với lời mời của người đẹp, tôi nghĩ hầu hết đàn ông đều rất khó từ chối. Tôi tự hỏi mình cũng là một người đàn ông bình thường, mặc dù đối phương vừa mới kết hôn không lâu, nhưng vẫn là có chút ít xiêu lòng.

Nhà mới của Tiểu Nhã kỳ thật cũng không tính là mới, có chừng mười năm tuổi rồi, trước đó không lâu chồng của cô ấy mua lại rồi tu sửa một phen, bây giờ nhìn lại cũng rất mới.

Tuy tôi đến vào lúc chạng vạng, nhưng cũng chỉ có một mình Tiểu Nhã ở nhà, cô nói chồng mình làm cho công ty Nhật, thường xuyên đến khuya mới về. Tôi chính là đang nghĩ ngợi mấy câu này của cô ấy lúc đó phải chăng có hàm ý gì đặc biệt, thì cô ấy đem album ảnh cưới cho tôi xem.

Nói thật chứ, tiêu tốn mấy ngàn thậm chí hơn cả vạn nguyên chỉ để đổi lấy vài tấm hình, nhất định là có thể đạt tới trình độ đem vịt con xấu xí hóa thành thiên nga xinh đẹp rồi, Tiểu Nhã trong album cũng đồng dạng, trong hình trông cô đẹp hơn hẳn so với chính mình bên ngoài. Thế nhưng mà, chồng của cô ấy nha, thật sự không thể tôn trọng được, ăn mặc lễ phục tựa như một tên trộm, hơn nữa còn là một tên trộm bị bắt quả tang, giống như tiểu thư và tên ăn mày, trách không được vì sao hắn có thể vào được công ty Nhật để làm việc. Tôi đột nhiên nghĩ đến một bài thơ :

*Xảo phụ trường bạn chuyết phu miên,
Tiên hoa sáp tại ngư phủ thượng,
Hồng hạnh xuất tường chung hữu nhật,
Quân nhược bất thái không lưu hận.*

Cốc tự biên dịch:

*Giai nhân sánh với ăn mày,
Như nhánh hoa lài cắm bãi phân trâu,
Hôm nay hồng hạnh xuất tường,
Chàng còn không hái hận chàng lắm thay.*

Trong lòng cứ nghĩ đêm nay có lẽ cô ấy muốn chơi trò tình một đêm rồi, thế nhưng mà Tiểu Nhã lại luôn cùng tôi giữ một khoảng cách, sau khi dẫn tôi đi thăm quan một vòng trong nhà, rồi hỏi tôi:” Anh cảm thấy phòng ốc trong nhà tôi có chỗ nào cổ quái không?”

Tôi hỏi cô ấy vì sao hỏi như vậy, cô ấy nói:” Từ khi chuyển vào căn nhà này ở cho đến giờ, thì thường xuyên có sự tình cổ quái phát sinh, nghe đồng học nói, anh là người chuyên môn xử lý những chuyện kỳ quái thế này, cho nên muốn mời anh ra tay hỗ trợ.”

Tôi cảm thấy trong lòng mình đang nhỏ máu, diễm ngộ trong truyện thuyết bị dội một gáo nước lạnh rồi. Nhưng tôi cũng không phải là cao nhân trên núi lánh đời, có thể giúp đỡ, tôi vẫn là tận lực giúp một tay, liền hỏi cô ấy xảy ra sự tình cổ quái gì.

Tiểu Nhã mời tôi đến phòng khách ng ồi, lấy cho tôi một ly nước r ồi mới bắt đầu nói.” Bởi vì ch ồng tôi thường xuyên tăng ca, cho nên đến khuya mới trở về, có đôi khi khuya quá, tôi không đợi anh ấy nữa, mà tự mình đi ngủ trước.”

“ Ngày hôm đó là ngày đầu tiên ch ồng tôi đi làm lại sau thời gian tu ần trăng mật, bởi vì trong thời gian nghỉ phép công việc t ần động rất nhi ều, cho nên đêm hôm đó phải tăng ca suốt đêm. Anh ấy gọi điện thoại nói tối hôm đó không về, tôi cũng không đợi anh ấy nữa mà đi ngủ. Đại khái là khoảng bốn năm giờ sáng gì đó, ch ồng tôi đã làm xong công việc, muốn về nhà tắm rửa, nghỉ ngơi một chút. Thế nhưng mà lúc anh về đến trước cửa, lại phát hiện tôi đang nằm ngủ ở ngoài cửa.

“ Lúc đó, anh ấy cho tôi là mộng du, muốn lay tôi tỉnh, r ồi lại sợ làm tôi giật mình, li ền ôm tôi trở vào đặt trở lên giường, đợi đến lúc hừng đông tự tôi tỉnh dậy thì mới nói cho tôi biết. Lúc ban đầu, tôi còn tưởng anh ấy nói giỡn, bởi vì tôi trước giờ chưa từng bị mộng du, cho nên cũng không để ý lời của anh ấy nói. Thế nhưng mà, qua vài ngày nữa...”

Tiểu Nhã dừng lại một chút lại nói:” Đêm đó ch ồng tôi lại tăng ca, thời điểm anh ấy gọi điện thoại cho tôi, cố ý nhắc tới sự tình mộng du, bảo tôi lấy sợi dây thừng buộc chân trên giường, bằng không lại chạy ra ngoài cửa mà ngủ thì rất nguy hiểm. Tuy tôi không quá nguyên ý, nhưng lại không muốn làm anh ấy lo lắng, nên chỉ ầu ý làm theo cách của anh ấy.”

“ Đêm đó hơn một giờ khuya thì ch ồng tôi về tới r ồi, khi trở về lại phát hiện tôi ngủ ở cửa ra vào. Thời điểm anh ấy ôm tôi lên, vừa lúc tôi tỉnh dậy, sợ hãi hét lên một tiếng. Anh ấy trách tôi không làm theo ý anh buộc chân mình lại, thế nhưng mà rõ ràng tôi đã buộc rất chắc đó chứ. Chúng tôi trở lại phòng ngủ, phát hiện dây thừng vẫn còn, một đầu dây thừng buộc ở cuối giường, mà đầu còn lại vốn nên là buộc vào chân tôi cũng không có bị tháo ra, vẫn được buộc lại như lúc tôi buộc vào chân mình. Ch ồng tôi đã kiểm tra chân của tôi, không có dấu vết đặc biệt gì, không giống như cưỡng bách tuột khỏi dây thừng. Nhưng nếu không có cỡi dây, lại không có

dấu vết trầy xước khi tuột dây, trong tình huống như vậy tôi như thế nào lại có thể thoát ly dây thừng đang trói mình chứ?”

“ Một đêm kia, tôi cả đêm cũng không ngủ, sau lần đó mấy đêm liền tôi đầu ngủ không ngon giấc. Tôi nói chồng tôi sau này anh ấy có tăng ca về muộn như vậy, thì tranh thủ về sớm một chút với tôi. Thế nhưng mà làm việc trong công ty Nhật, cạnh tranh rất khốc liệt, anh không làm thêm thì người khác làm, anh không làm được việc, người ta liền leo lên đầu anh ỏi. Chồng tôi sợ sẽ bị mất việc, cho nên không có đáp ứng thỉnh cầu của tôi, chỉ là nói tôi tự mình cẩn thận một chút, anh ấy sẽ tận lực để về sớm một chút là được.”

“ Đêm đó, chồng tôi rất khuya mới có thể trở về, tôi một mình ở trên giường xem tivi. Tôi tính đợi chồng về rồi mới ngủ, thế nhưng mà đã gần 12h khuya rồi, tôi bắt đầu mệt mỏi rồi, ngủ gà ngủ gật giống như gà mờ thóc. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tôi cảm thấy mình bị cái gì nâng lên, nhưng lại lập tức buông ra, tôi muốn mở to mắt, nhưng lại không mở ra được. Cho đến khi chồng tôi đánh thức tôi dậy, tôi mới phát hiện mình lại ngủ ở ngoài cửa ra vào.

“ Tôi rất sợ hãi, sợ cái phòng này không biết có cái gì yêu ma quỷ quái. Vốn định nói chồng tôi chuyển nhà đi, nhưng mua nhà rồi sửa chữa lắp đặt thiết bị đã tiêu phí hết tiền tiết kiệm của chúng tôi, đã muốn chuyển đi, nhưng cũng không biết lấy gì để chuyển. đành phải tạm thời ở lại, sau này mới tính tiếp. Thế nhưng mà tình huống về sau càng ngày càng tệ, chỉ cần chồng tôi về muộn một chút, sẽ có sự tình cổ quái phát sinh.

“ Buổi tối mấy ngày hôm trước còn đáng sợ hơn, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi vậy mà trông thấy có mấy cái đầu người truy đuổi tôi, bọn nó không ngừng hét to bảo tôi rút ngay, còn há miệng muốn cắn tôi. Tôi lúc ấy sợ quá mà tỉnh lại, vừa tỉnh lại liền phát hiện mình nằm ở cửa ra vào.”

“ Tôi hoài nghi căn phòng này có quỷ, không biết lúc trước có phát sinh qua sự tình chết người gì không nữa.” Tiểu Nhã nói xong, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn tôi. Những người con gái đẹp có một chỗ tốt, chính là không

cần mở miệng cũng sẽ có nam nhân chủ động hỗ trợ. Tôi đột nhiên có cảm giác mình đã rơi vào một cái bẫy ôn nhu.

Tôi gọi điện thoại cho Quỷ Đổng, nói cho cô ấy biết tình huống của Tiểu Nhã, cũng “thỉnh” cô ấy ghé qua giúp một tay. Bởi vì đây là lời thỉnh cầu của cá nhân tôi, cho nên nếu cô ấy không chịu ghé qua, tôi cũng không có cách nào. Cô ấy không có trực tiếp trả lời tôi, mà là hỏi tôi cùng Tiểu Nhã quan hệ như thế nào. Tôi thành thật trả lời, cũng nói cho cô ấy biết, Tiểu Nhã vừa mới kết hôn không lâu, cô ấy lúc này mới đồng ý ghé qua.

Quỷ Đổng rề rề rà rà hơn một tiếng đồng hồ sau mới đến, hơn nữa ăn mặc trang điểm xinh đẹp, tựa như chuẩn bị đi dự party không bằng. Sau khi cô ấy đi vào, hai mắt luôn nhìn trên người Tiểu Nhã, tôi hỏi cô ấy Tiểu Nhã có phải có vấn đề gì hay không, cô ấy lại nói không có vấn đề.

Dạo qua một vòng trong phòng, thời điểm đi vào phòng ngủ, Quỷ Đổng đột nhiên nói căn phòng này bố cục phong thủy không tốt, sau đó chỉ điểm cho Tiểu Nhã những thứ như giường ngủ, tủ quần áo cùng những đồ vật khác trong phòng phải sắp xếp thế nào, cũng nhấn mạnh lần nữa phải chuyển giường ngủ đi chỗ khác để trống chỗ cũ, cũng không thể để bất cứ đồ vật linh tinh gì lấp vào chỗ trống đó.

Sau đó thì tới phiên tôi đỡ mồ hôi làm lao công miễn phí rồi, rốt cục dựa theo ý tứ của Quỷ Đổng đem cả căn phòng bài trí thành một dạng hình thù cổ quái. Quỷ Đổng nói đó là cái gì” Phu xướng phụ tùy bách đầu giai lão bách tử thiên tôn” phong thủy trận pháp, cũng nói chỉ cần không đem đồ vật linh tinh để vào nơi vốn từng là vị trí đặt giường ngủ, thì cũng sẽ không phát sinh sự tình cổ quái gì nữa.

Sau khi rời khỏi nhà của Tiểu Nhã, Quỷ Đổng kéo tôi đến một nhà hàng Pháp, xem bộ dáng đúng là muốn ép tôi đãi một bữa rồi. Không có biện pháp, ai kêu tôi thiếu cô ấy một phần nhân tình, đành phải nhận mệnh thôi.

Quỷ Đổng gọi một phần gan ngỗng và vài món khác, lại muốn uống rượu vang đỏ, thật may cô ấy coi như còn có lương tâm, không có kêu mấy

loại rượu cao cấp mắc tiền từ thế kỷ trước, chỉ gọi loại rượu bình thường thôi. Bằng không, chắc tôi phải lưu lại rửa chén rồi.

Quỷ Đồng mặc dù có một đôi mắt Âm Dương bẩm sinh, nhưng tôi chưa từng nghe nói cô ấy học qua phong thủy thuật pháp, hơn nữa cái gọi là phong thủy trận pháp kia của cô nàng, cho dù là người chỉ biết một chút ngũ hành bát quái cũng có thể nhìn ra là cô ấy nói mò. Bất quá, tôi tin tưởng cô ấy làm như vậy là có đạo lý của mình, cho nên tôi không có ở trước mặt Tiểu Nhã mà vạch trần cô nàng.

“Nên nói cho tôi biết đây là chuyện gì đi thôi!” Tôi đợi Quỷ Đồng uống hết nửa ly rượu vang đỏ mới nói.

Quỷ Đồng cười một tiếng:” Muốn qua mặt anh cũng khó quá nhỉ, kỳ thật cũng không có chuyện gì, việc nhỏ như con thỏ mà thôi. Căn phòng Tiểu Nhã ở một chút vấn đề cũng không có, nếu như nhất định phải nói có, thì cái đó chính là “cửa” ra vào đã đặt ở nơi không thích hợp.”

“Cửa? không phải cô nói tới “Quỷ môn” đó chứ!” Tôi nói.

Quỷ Đồng đặt ly rượu xuống, mở to đôi mắt long lanh nhìn tôi:” Đúng vậy, chính là quỷ môn. Mỗi một căn nhà, mỗi một căn phòng đều có cửa, để cho người ta ra vào chính là cửa nhà, cửa phòng, trừ cái đó ra, còn có cửa để cho linh thể ra vào, người thường không thể nhìn thấy quỷ môn. Chỉ cần là có “phạm môn” để con người ra vào thì nhất định sẽ có một “quỷ môn” tương ứng, thời điểm “phạm môn” đóng lại, chính là lúc linh thể thông qua “quỷ môn” mà ra vào. Một khi “quỷ môn” bị ngăn trở, linh thể ra vào cũng bị ngăn trở, cũng rất dễ dàng bị chọc giận, thậm chí làm chút ít sự tình cô quái, chọc phá chủ nhân căn phòng.”

“Quỷ môn trong phòng ngủ của Tiểu Nhã chính là ngay vị trí giường ngủ à?” Tôi hỏi.

‘Ừm, tôi nhìn thấy có linh thể cứ vây quanh giường ngủ của cô ấy, nếu không khai thông vị trí đặt giường ngủ, những linh thể kia sẽ đợi khi cô ấy ngủ, ý thức tự chủ xuống thấp lúc đó sẽ quấy nhiễu đầu óc cô ấy,

làm cho cô ấy gặp ác mộng hoặc là mộng du. Nếu con người mộng du là do linh thể quấy nhiễu, thì có thể làm ra rất nhiều sự tình không thể tưởng tượng nổi, không lưu lại dấu vết trầy xước khi tuột khỏi dây thừng chỉ xem như bữa điếm tâm mà thôi. Ở nước ngoài đã từng có người bởi vì bị linh thể quấy nhiễu, khi tỉnh dậy ha, phát hiện mình đang ở trên một ngọn cây cổ thụ cách đó hai trăm cây số. Đương nhiên, nếu có người khác bên cạnh, những linh thể này lại không dám phóng túng như vậy, dù sao năng lực của bọn nó kỳ thật rất có hạn.”

Lúc tiễn Quỷ Đổng về nhà, cô ấy nói với tôi:” Sau này có gì cần giúp đỡ, tùy lúc đâu có thể tìm em.”

Tôi nhớ Thiên Thư cũng đã từng nói mấy câu tương tự, bất quá Thiên Thư hỗ trợ là miễn phí, Quỷ Đổng lại muốn thu phí, hơn nữa phí này lại còn thu rất cao.

Tôi thì sau này sẽ không đi nhà hàng Pháp nữa!

CHƯƠNG 8

Hồ Sơ Số 8: Địa Ngục Du

“Vô số trò chơi cấm kỵ đã được lưu truyền từ cổ xưa đến ngày nay, mấy loại như điệp tiên, bút tiên chính là những trò chơi phổ biến nhất trong các trò triệu hồi linh hồn, bởi vì cách chơi đơn giản, mức độ nguy hiểm khá thấp, cho nên cũng được biết đến nhiều nhất. Nhưng đêm nay chúng ta muốn chơi...cũng không phải những trò đơn giản vô vị nhàm chán này, mà là trò chơi có mức độ nguy hiểm cực cao, có thể nói đây là trò chơi đứng đầu các trò chơi cấm kỵ - ‘Địa ngục du’.”

Viết ra mấy câu này chính là một cô thiếu nữ mười chín tuổi, tên là Yến Yến, là người sống sót duy nhất trong một vụ án tử vong tập thể ly kỳ. Bên dưới chính là bản khẩu cung cô ấy viết tại phòng hình sự ---

Đêm đó là lần đầu tiên các đồng học thời Trung học hợp lớp sau khi đã lên Đại học, địa điểm họp lớp lần này được tổ chức ở nhà Tiểu Mãnh. Bởi vì cha mẹ Tiểu Mãnh đã ra ngoài du lịch, cho nên mọi người dự tính có thể chơi suốt đêm mà không có sao.

Lúc ấy đồng hồ treo tường ở phòng khách cho thấy thời gian là lúc trời vừa rạng sáng, Tiểu Mãnh trước hết chờ cho mọi người im lặng, sau đó nghiêm túc nói:” Phái Mao Sơn có nói “giờ Sửu không đấu với quỷ”, ý là vào lúc rạng sáng thời khắc ba giờ chính là thời điểm âm khí thịnh nhất, oan hồn lệ quỷ vào lúc đó có lực lượng mạnh nhất. Cái thuyết pháp này có tin được hay không, tớ cũng không biết, nhưng thời điểm lúc này chính là thích hợp nhất để kể chuyện ma, tớ nghĩ tất cả mọi người sẽ không phản đối chứ a!”

Tất cả mọi người gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Ở thời điểm này mà đàm luận chút ít chủ đề khủng bố, hoàn toàn chính xác là làm cho người ta cảm thấy rất kích thích.

Tiểu Mãnh lại nói:” Đêm nay thật ra tớ muốn kể về một trò chơi cấm kỵ, nhưng kể ra mà không chơi thì cũng không có ý nghĩa, dù sao đêm nay cũng có nhiều người, không bằng tất cả cùng đến chơi cái trò chơi này xem nó thế nào đi được không?”

Lúc ấy mọi người đều ngửa cổ lắng nghe, có người trên mặt lộ vẻ sợ hãi, cũng có người kích động. Tiểu Phong tỏ thái độ đầu tiên:” Tất cả mọi người đều đã là sinh viên rồi, có mỗi cái trò chơi mà cũng sợ đầu sợ đuôi, thành ra dạng gì a? Tớ là người đầu tiên báo danh.”

Tiểu Mãnh thừa cơ cổ vũ mọi người:” Các cậu sao thế này? Cái trò chơi này, càng nhiều người chơi lại càng thú vị, cũng càng an toàn.”

Mọi người nghe thấy càng nhiều người thì càng an toàn, thì phần lớn cũng động tâm rồi, liền nói muốn tham gia, mà ngay cả mấy nữ đồng học nhất gan nhất, cũng bị Tiểu Mãnh cùng Tiểu Phong thuyết phục gật đầu.

Sau khi tất cả mọi người đồng ý tham gia, Tiểu Mãnh bắt đầu giải thích những điều cần biết khi tiến hành trò chơi cấm kỵ này:” Muốn chơi cái trò chơi này ít nhất phải có ba nam ba nữ, nhiều nhất là mười hai nam mười hai nữ, số lượng nam nữ phải bằng nhau, cũng phải chia hết cho ba. Chúng ta bây giờ có mười nam chín nữ, vừa vặn để tôi làm người thủ trận...”

Người khởi xướng ngược lại chính mình không tham dự vào trò chơi, điều này làm cho trong lòng tôi ần ần cảm thấy có gì đó không ổn, liền hỏi Tiểu Mãnh vì sao không cùng chúng tôi chơi. Cậu ấy nói tôi đừng vội, nghe cậu ấy nói xong trước đã, rồi tiếp tục giải thích nội dung trò chơi:” Địa ngục du, ý nghĩa cũng giống như tên chính là để cho linh hồn rời khỏi thể xác đi đến địa ngục du lịch, nhưng là địa ngục không phải là nơi có thể đi loạn, không cẩn thận là không thể trở về cho nên phải thỉnh một con quỷ làm hướng dẫn viên du lịch để dẫn đường.”

Nghe thấy Tiểu Mãnh nói như vậy, mấy nữ sinh chúng tôi liền bắt đầu rùng mình, thậm chí hơi hận vì đã đáp ứng tham gia trò chơi.

Tiểu Mãnh nói tiếp:” Trong lúc mọi người du lãm địa ngục, nếu như phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, người thủ trận phải lập tức đem tất cả linh hồn triệu hồi. Nếu như không có người thủ trận, một khi phát sinh vấn đề, linh hồn mọi người cũng sẽ bị nhốt tại địa ngục.”

Tất cả mọi người đã hiểu rõ tầm quan trọng của người thủ trận, nên cũng không dám nhiều lời nữa, để Tiểu Mãnh tiếp tục nói:” Trong quá trình linh hồn mọi người du lãm địa ngục, mặc kệ trông thấy cái gì cũng không nên nói ra miệng. Nhất là khi trông thấy người thân đã qua đời của mình, ngàn vạn lần đừng nói chuyện, càng không nên tới gần bọn họ, nhớ kỹ, nhớ kỹ! Còn nữa, trong lúc du lãm địa ngục có thể sẽ làm cho người ta cảm thấy thời gian dài đằng đặc, nhưng ngàn vạn lần đừng nóng vội có suy nghĩ muốn quay trở về. Bởi vì thật ra thời gian chỉ là một cái nháy mắt mà thôi, nếu như tâm tình lo lắng tinh thần không yên mà nói..., rất dễ bị ác quỷ thừa cơ tấn công, chiếm lấy thân thể...”

Sau khi Tiểu Mãnh nói xong các vấn đề cần chú ý, lại bắt đầu giảng giải làm sao để tiến hành trò chơi. Cách chơi trò này cũng không khó, chính là trước tiên viết lên một tờ giấy trắng những lợi lộc mà chúng tôi sẽ cho con quỷ làm hướng dẫn viên du lịch, đồng thời cũng ghi những yêu cầu của mình đối với nó, nếu như không ghi hoặc ghi không chi tiết, sau đó rất có thể quỷ dẫn đường sẽ chơi xấu, chẳng những không dẫn tất cả linh hồn trở về, mà còn có thể đưa ra rất nhiều yêu cầu quá quắt. Nhưng bất kể là yêu cầu quá quắt gì, người tham dự cũng phải thỏa mãn nó, nếu không sẽ bị nó trả thù. Còn nếu cho quỷ dẫn đường lợi lộc quá ít, thì cũng không có quỷ dẫn đường nào nguyện ý làm chuyện làm ăn này, mỗi người tham dự nhả ra ba giọt máu tươi, chính là một cái giá thích hợp rồi.

Tiếp theo, chính tay người tham dự viết lên tờ giấy trắng “tên thật” của mình, tức là cả họ tên cùng ngày sinh tháng đẻ âm lịch. Bất kể là đi đâu khoản hay là tên họ tốt nhất nên dùng bút lông để viết, kệt quá không có

bút lông thì dùng tạm bút mực nước màu đen cũng được, nhưng...không thể dùng bút bi, bút máy hoặc các bút có màu khác. Bởi vì đây không chỉ là đưa cho quý dẫn đường một cái danh sách, mà đồng thời cũng là cùng quý dẫn đường ký kết khế ước, cho nên phải dùng giấy trắng mực đen viết chi tiết, nếu không quý dẫn đường cũng có thể chơi xấu quỵt nợ.

Sau khi giảng giải cho mọi người xong, Tiểu Mãnh muốn mọi người nói cho mình ngày sinh nhật, thay mọi người tính ra ngày sinh tháng để âm lịch. Sau đó, dùng một chiếc bút mực màu đen viết lên một tấm giấy trắng các điều khoản, cũng để mọi người viết tên họ của mình bên dưới các điều khoản.

Cuối cùng, Tiểu Mãnh để mọi người nhỏ ba giọt máu lên tên họ của mình. Trong quá trình này có phát sinh một chuyện nhỏ, chính là con gái trời sinh đã sợ đau và sợ máu, nên đầu không quá nguyện ý nhỏ máu, mấy người chúng tôi cũng đồng dạng. Các nam sinh lập tức tỏ vẻ anh hùng, nhao nhao chủ động yêu cầu nhỏ máu thay cho chúng tôi, nhưng lại bị Tiểu Mãnh ngăn cản, cậu ấy nói:” Bởi vì có câu là của đi thay người, quý dẫn đường chỉ biết phụ trách người tế máu cho nó, thay người khác tế máu ngược lại chỉ làm hại người khác.”

Do Tiểu Mãnh khuyên bảo, mấy nữ sinh chúng tôi rốt cục nhìn đau chích một lỗ ngay đầu ngón tay, nhỏ ra máu tươi. Sau khi kiểm tra mọi thứ không có gì sai, Tiểu Mãnh cũng chích một lỗ ở đầu ngón tay, nhỏ chín giọt máu tươi lên chỗ ghi điều khoản. Cậu ấy giải thích, làm như vậy cậu ấy mới được thừa nhận làm người thủ trận, mới có quyền thương lượng cùng quý dẫn đường.

Sau khi đã chuẩn bị xong khế ước, Tiểu Mãnh tắt hết đèn, để mọi người ngửi xuống quanh cậu ấy, nhắc nhở mọi người có nhìn thấy cái gì cũng không được lên tiếng, sau đây chính thức bắt đầu hành trình du lãm địa ngục. Sau đó lấy ra một tấm vải màu vàng khoảng một mét vuông trải trên mặt đất, trên tấm vải màu vàng tràn ngập những hình vẽ và ký hiệu quái dị được vẽ bằng mực chu sa. (Trong bản khẩu cung thì tấm vải mẫu chốt này

được miêu tả rất cặn kẽ, nhưng là để tránh cho độc giả mô phỏng lại nó, nên hồ sơ này xin được lược bỏ đoạn này.)

Tiểu Mãnh xếp bằng ng ồi ở vị trí trung ương tấm vải vàng, ném lên trời xấp vàng mả, thì thảo l ầm b ầm:” Nhân gian hoàng tuyền sứ giả quanh đây, thỉnh lắng nghe thanh âm của ta, tiếp nhận sự triệu hoán của ta...” Cậu ấy niệm một h ồi, tôi cảm thấy đã có chút hàn ý, tuy cửa sổ đã đóng kín, nhưng vẫn giống như có những cơn gió lạnh cổ quái quanh quần trong phòng.

Sau khi Tiểu Mãnh niệm xong chú ngữ, thì bắt đầu chậm rãi đọc các đi ều khoản và tên họ trên khế ước, đến khi cậu ấy đọc xong, tôi giống như nghe thấy một thanh âm già nua lên tiếng” Một lời đã định”, vốn là có vài cơn gió lạnh thổi loạn nhưng trong chốc lát cũng chỉ còn lại một cơn gió, chậm rãi quanh quần trong phòng. Cơn gió kỳ quái đó đột nhiên thổi tới trên mặt của tôi, tôi lập tức cảm thấy mí mắt vô cùng nặng, vô cùng buồn ngủ...

Giống như chỉ ngủ gật một chút thôi, nhưng khi tôi mở mắt trở lại, lại phát hiện mình ở một địa phương đen kịt. Chung quanh đều là đen thui, như ngâm mình trong nước mực vậy.

Đột nhiên đi tới một địa phương quỷ dị xa lạ, làm cho tôi cảm thấy rất sợ hãi, muốn mở miệng hét lên, nhưng lại bị người ta dùng tay bịt miệng tôi lại. tôi quay đầu nhìn lại, phát hiện người che miệng tôi là Tiểu Phong, còn các nữ sinh khác cũng đ ồng dạng, đều bị nam sinh bên cạnh dùng tay bịt miệng lại. Tôi nhớ tới trước đó Tiểu Mãnh đã nhắc nhở các bạn nam sinh làm như vậy, có lẽ đây chính là một trong những nguyên nhân số lượng nam nữ phải bằng nhau.

Tiểu Phong đem ngón tay để dọc trước môi của tôi, ý nhắc nhở chúng tôi không được nói chuyện, chúng tôi yên lặng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Đột nhiên, có một thứ đồ vật trắng toát hiện ra, tôi cùng các nữ sinh khác lại thiếu chút hét lên, may mắn là lại bị các nam sinh bịt miệng lại. Cái bóng đó giống như cách chúng tôi rất xa, chậm rãi bay tới, nhưng lại chỉ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt chúng tôi. Lúc này tôi mới nhìn

thấy rõ, cái thứ không nhìn rõ đó thì ra là một người, chính xác mà nói thì đó là một con quỷ, một con quỷ được bao bọc bởi ánh sáng mờ lung. Màu da của nó rất trắng, trắng đến dọa người, y phục cũng rất cổ quái, là một bộ quan phục triều đại nhà Thanh, còn tết một cái đuôi sam rất dài sau đầu. Tôi nghĩ, nó đại khái chính là quỷ dẫn đường của chúng tôi.

Quỷ dẫn đường bay tới trước mặt chúng tôi, không mở miệng nói chuyện, chỉ là hướng về phía chúng tôi ngoắc ngoắc, nhưng là tôi cảm giác được nó như là nói: "Đi theo ta." Không có đợi chúng tôi đáp ứng, nó liền một mình đi trở về, hoặc nói là bay trở về.

Tiểu Phong nhìn mọi người phát tay, ý bảo tất cả đi theo quỷ dẫn đường, tôi bởi vì sợ tụt lại phía sau, cho nên lập tức tiến lên phía trước. Thế nhưng mà, chân của tôi căn bản là không thể tiếp xúc với mặt đất, cảm thấy như là đang chìm trong hồ nước, hoặc nói là giống như đang lơ lửng giữa không trung.

Những người khác cũng giống như tôi, chân không chạm đất, không biết phải làm sao mới có thể đi. Duy chỉ có Tiểu Phong, hần tựa hồ phát hiện huyền cơ trong đó, không ngừng phát tay ra hiệu cho chúng tôi để ý hần. Vào lúc mọi người quan sát hần thì, hần nghiêng thân trên về phía trước, thân thể liền chậm rãi bay theo. Chúng tôi cũng học theo nghiêng người về phía trước, quả nhiên có thể tiến tới nhẹ nhàng, Hơn nữa, biên độ nghiêng càng lớn, thì càng có thể bay nhanh.

Chúng tôi đều cảm thấy chơi rất vui, đùa giỡn rượt nhau nháo lên, thậm chí quên cả mục đích chuyến đi lần này. Cho đến khi Tiểu Phong không ngừng hướng về phía chúng tôi phát tay, ý bảo chúng tôi phải bám sát quỷ dẫn đường, chúng tôi mới ý thức được nếu là mình bị lạc mất quỷ dẫn đường, có lẽ sau này, thậm chí vĩnh viễn cũng chỉ có thể giữ nguyên bộ dạng như vậy mà bay qua bay lại.

Chúng tôi một chút cũng không dám trì hoãn, lập tức đuổi kịp quỷ dẫn đường, tuy nó giống như cách chúng tôi rất xa, nhưng khi chúng tôi nhanh chóng đuổi theo, thì khoảng cách liền lập tức bị kéo gần lại. Thế nhưng mà,

sau khi đuổi tới gần, mặc kệ chúng tôi có nghiêng tới trước như thế nào, cuối cùng vẫn bảo trì khoảng cách mười bước đằng sau nó, tuy thoát nhìn thì nó bay rất là chậm.

Chúng tôi nhẹ nhàng đi theo quỷ dẫn đường một hồi, đã nhìn thấy phía trước có ánh sáng, tuy không phải rất rõ ràng, nhưng ở cái nơi đen thui như thế này thì lại thấy nó rất sáng, tựa như ngọn nến trong phòng tối vậy. Trong nội tâm của tôi đột nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, chỗ này tối như vậy, mà chúng tôi lại không giống quỷ dẫn đường có bạch quang bao phủ, vậy thì tại sao chúng tôi lại nhìn thấy nhau rất rõ ràng thế này?

Thời điểm tôi đang nghĩ lung tung, quỷ dẫn đường đột nhiên dừng lại, nó không có quay người, nhưng là trong tích tắc sau lưng đột nhiên biến thành trước mặt. Cái đuôi sam thật dài kia không thấy nữa, mà biến thành một khuôn mặt tái nhợt, đó là sự tình dọa người chết khiếp a, sợ tới mức tôi cơ hồ muốn hét lên, may mắn tôi vẫn nhịn được, tình huống của những nữ sinh khác cũng không sai biệt lắm.

Quỷ dẫn đường không có mở miệng, nhưng tôi có thể nghe rõ ràng từng chữ từng lời của nó:” Hành trình đi xuống địa ngục lập tức sẽ bắt đầu, xin nhớ kỹ, sau khi bước qua khỏi cổng địa ngục, không được mở miệng, càng không thể nói chuyện. Bởi vì các ngươi dương thọ chưa hết, một khi mở miệng sẽ thoát ra dương khí, giảm thọ chỉ là việc nhỏ, nếu để bọn quỷ đói người được dương khí mà nói..., bọn nó sẽ lập tức nhào lên đem các ngươi xé thành mảnh nhỏ nhét cho đầy bụng xem như bọn nó có lộc ăn vậy. Nếu để cho lính canh địa ngục phát hiện, ta cũng sẽ gặp phiền toái.”

(Bên dưới sẽ xuất hiện vô số tình tiết khủng bố, có thể sẽ khiến cho độc giả bất an, những người có tâm lý yếu xin tự bảo trọng – Thiên Cơ.)

Sau khi quỷ dẫn đường “nói” xong, liền quay người lại bay về phía trước, đương nhiên cái “quay người” của nó trên thực tế là thân trước thân sau hoán đổi cho nhau mà thôi. Chúng tôi bay theo nó đến chỗ có ánh sáng, mới vừa rồi còn cảm thấy khoảng cách rất xa, nhưng nhẹ nhàng một cái đã bay đến rồi.

Tôi nhìn thấy có rất nhiều người, phải nói là rất nhiều quỷ hồn, nam nữ lão ấu đều có, nhưng lão nhân là chiếm đa số, ngoài ra còn có rất nhiều thứ nhỏ nhỏ, thậm chí chỉ to bằng nắm đấm, tôi nghĩ đó hẳn là quỷ hồn của những thai nhi đã bị sảy mất khi còn chưa sinh ra a. Tất cả bọn nó đều giống quỷ dẫn đường có khuôn mặt tái nhợt, không khí trầm lặng, hơn nữa bọn nó ai cũng không nói gì, chỉ là yên lặng xếp thành một hàng dài, chậm rãi bay vào một con đường dẫn đến một tòa lâu có cánh cửa lớn. Hai bên đại môn có cắm những bó đuốc, ánh sáng chính là do những bó đuốc này phát ra đấy.

Hai bên đại môn thì có mấy tên quỷ sai cao lớn để trấn thân trên đứng canh gác. Bộ dáng của bọn nó đều rất xấu, cũng rất hung dữ, rất dọa người, màu da là màu đỏ sẫm, có tên thì tóc tai bù xù, có tên thì tóc thưa. Tuy đều rất khó coi, nhưng nếu so với đầu trâu mặt ngựa trong truyền thuyết thì còn kém rất xa, chỉ có thể nói bọn chúng lớn lên rất quái lạ, thậm chí có chút dị dạng.

Quỷ dẫn đường để chúng tôi dừng lại chờ nó một chút, nó một mình bay tới trước mặt quỷ sai, tôi nhìn thấy nó đút mấy thứ gì đó vào trong người một quỷ sai, sau đó liềnh hững về phía chúng tôi ngoắc ngoắc, ý bảo chúng tôi đi theo nó. Chúng tôi đi theo nó xuyên qua đại môn, những tên quỷ sai kia giống như không phát hiện ra chúng tôi, mà bọn quỷ hồn đang xếp thành hàng dài cũng chỉ liếc mắt nhìn chúng tôi, cũng không thèm để tâm đến chúng tôi.

Sau khi đi qua đại môn, chúng tôi nhẹ nhàng bay một hồi, đột nhiên nghe thấy tiếng thét thảm thiết rất khủng bố. Cái thanh âm la thét kia không phải từ xa dần đến gần, mà là đột ngột xuất hiện bên tai, tựa như đang ở trong phòng học yên lặng, thì bèn đồng học bên cạnh đột nhiên lại hướng vào tai mình mà thét lên vậy. Hơn nữa những tiếng kêu thảm thiết này không phải mười hay một trăm tiếng mà là rất nhiều rất nhiều, như là có vài vạn người ở cùng một chỗ mà thét gào vậy. Loại tiếng thét tê tâm liệt phế đình tai nhức óc như thế này, thiếu chút nữa làm cho tôi sợ chết

ngất. Tôi vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, vốn là tứ bề đen kịt, hiện tại lại thấy cắm đầy những bó đuốc, vốn là địa phương không có một bóng người, hiện tại lại chật ních quỷ tốt cùng quỷ hồn.

Những quỷ hồn kia đều bị trói trên những cây cột, một tên quỷ tốt mở miệng bọn chúng ra, một tên quỷ tốt khác từ trong chậu than gấp ra một viên than đang cháy đỏ bừng, bất chấp khói trắng còn đang tỏa ra mù mịt nơi mũi kim mà đem nó bỏ vào miệng bọn chúng, lại kẹp chặt lấy đầu lưỡi của bọn chúng, dùng sức rút mạnh ra. Nhưng đầu lưỡi của bọn chúng cũng không có bị kéo đứt, mà là bị kéo cho dài thật dài ra, chỗ tiếp xúc với kim sắt vẫn còn khói bốc lên, tôi thậm chí có thể ngửi thấy được một cỗ hương vị cháy khét. Tiếng thét thê thảm đến tê tâm liệt phế, chính là từ trong cổ họng của những quỷ hồn đang thụ hình tại đây mà phát ra, tôi không rõ đầu lưỡi của bọn chúng đều bị kéo dài ra rồi, vì sao lại còn có thể thét lên thanh âm rõ ràng vang dội đến như vậy.

Tôi đột nhiên nghe thấy có người thốt lên một tiếng “Mẹ”, quay lại nhìn, thì thấy người lên tiếng chính là Tiểu Lan. Cô ấy chính là đang nhìn về hướng một quỷ hồn đang thụ hình bay đi, gương mặt quỷ hồn kia tuy bởi vì thống khổ mà trở nên vặn vẹo, nhưng nếu cẩn thận quan sát, tôi vẫn có thể nhận ra đó là mẫu thân của cô ấy đã qua đời vào nửa năm trước.

Tiểu Lan còn chưa kịp bay tới chỗ mẫu thân của mình, đã bị bốn quỷ tốt bắt lấy. Quỷ tốt đầu không nói một lời, lập tức chế trụ cô ấy, một tên bóp miệng cô ấy ra, một tên khác lại đem kim sắt thọc vào kẹp lấy đầu lưỡi cô ấy, dốc sức bình sinh mà kéo ra ngoài....

Tiếng thét thảm thiết của Tiểu Lan làm chúng tôi đều sợ ngây người, một lúc sau cũng chưa có phản ứng. Lưỡi của cô ấy bị kéo đến rất dài, so với cánh tay còn muốn dài hơn, quỷ tốt đột nhiên buông kim sắt ra, đầu lưỡi của cô ấy co rút lại một nửa, nhưng vẫn còn rủ dài xuống đến phía dưới ngực. Một tên quỷ tốt dùng tay nắm lấy đầu lưỡi cô ấy, kéo cô ấy tới trước một cây cột, cùng một quỷ tốt khác trói cô lên trên cột, lại tiếp tục dùng kim sắt kẹp lấy đầu lưỡi của cô ấy.

Tôi lúc đó rất sợ hãi, muốn đến cứu Tiểu Lan, nhưng lại không dám tiến lên, thậm chí nhúc nhích một đầu ngón tay cũng không dám. Tôi nghĩ, những người khác cũng đồng dạng như tôi.

Đột nhiên, tôi nghe thấy thanh âm của quỷ dẫn đường, nó bảo chúng tôi đi theo nó. Tôi rất muốn hỏi nó còn Tiểu Lan thì làm sao bây giờ, nhưng tôi lại không dám mở miệng nói chuyện. Nhưng mà, nó như biết rõ tôi đang suy nghĩ cái gì, trong đầu tôi lại lần nữa vang lên thanh âm của nó:” Tự gây nghiệt, không thể sống.” Tôi biết rõ ý của nó là Tiểu Lan không có nghe lời nó dặn dò, lại mở miệng nói chuyện mới đưa tới tai họa bất ngờ, nhưng Tiểu Lan là bằng hữu của tôi, có thể nào mặc kệ cô ấy được chứ? Thanh âm của quỷ dẫn đường lại lần nữa vang lên:” Người quản không được.”

Tôi lúc đó rất tức giận, nhưng nhiều hơn nữa là sợ hãi, tôi muốn lập tức ly khai địa phương khủng bố này. Thế nhưng mà quỷ dẫn đường lại “nói”: “ Nếu không thể hoàn thành toàn bộ lễ trình thì người tham dự đều phải lưu lại.”

Chúng tôi trở mắt nhìn gương mặt Tiểu Lan vì thống khổ mà vặn vẹo, chúng tôi bất lực không có cách nào trợ giúp cô ấy. Tôi muốn nhắm mắt lại không nhìn, nhưng dù là dùng hai tay bịt kín tròng mắt, tôi vẫn trông thấy rõ ràng nỗi thống khổ mà cô ấy đang hứng chịu. Tôi cảm giác được cô ấy đang nhìn chúng tôi, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn chúng tôi, hi vọng chúng tôi có thể cứu cô ấy, nhưng là chúng tôi cái gì cũng giúp không được.

Tại thời điểm chúng tôi cảm thấy bất lực thống khổ, quỷ dẫn đường lại “nói”:” Bạt Thiệt Địa ngục thăm quan đã xong, đến lúc đi thăm Tiễn Dao Địa ngục rồi.” Tiếp theo, nó mặc kệ chúng tôi, một mình bay đi tới trước, tuy tôi rất không muốn tiếp tục cuộc hành trình địa ngục này, nhưng tôi càng không muốn mình lưu lại chỗ này. Những người khác cũng đồng dạng, cũng không có ai là không bám sát theo nó.

Bay về phía trước một lát, trước mắt lập tức lần nữa biến thành đen kịt, quỷ hồn bị cắt lưỡi Tiểu Lan, cả những tên quỷ tốt tàn nhẫn kia...tất cả đều

không còn trông thấy nữa rồi. Vừa rồi tiếng thét thảm thiết còn dính tai nhức óc, nhưng bây giờ lại tĩnh lặng giống như mộ địa lúc nửa đêm. Nhưng mà, một khắc sau, một cái địa ngục khác lại xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Cái địa ngục này và cái lúc này là đồng dạng khủng bố, vô số quỷ hồn bị khóa hai tay, quỷ tốt dùng cái kéo từng ngón từng ngón cắt cho đến hết mấy ngón tay của chúng. Mỗi ngón bị cắt xuống, đầu kéo theo một tiếng thét thê lương thảm thiết, tiếng thét liên tiếp không dứt bên tai. Nhưng mà, những ngón tay bị cắt đứt này, rất nhanh lại mọc dài trở ra, lại cắt bỏ, lại dài ra, không ngừng lặp lại

Sau khi chứng kiến tình huống bi thảm của Tiểu Lan, chúng tôi đều dùng hai tay bịt miệng của mình, mặc kệ nhìn thấy cái gì cũng không để cho mình mở miệng. Cứ như vậy, chúng tôi đi xuyên qua thiết thụ địa ngục, nghiệt kính địa ngục, chưng lung địa ngục, đồng trụ địa ngục, đao sơn địa ngục, băng sơn địa ngục, dầu oa địa ngục cứ như vậy mà đã hết chín tầng địa ngục. Mỗi một tầng địa ngục đều là cực kỳ bi thảm, có lẽ chết cũng không đáng sợ, thế giới sau khi chết mới chính thức đáng sợ.

Tầng địa ngục thứ 10 có rất nhiều hố to, trong từng hố đều có vài chục con trâu cường tráng, quỷ tốt không ngừng đem quỷ hồn đẩy mạnh xuống hố. Những con trâu điên kia khi thấy quỷ hồn rơi xuống thì dùng sừng nhọn mà húc, dùng chân để giẫm, chỉ chốc lát sau thì đã đâm bọn quỷ hồn đến bể bụng lòi ruột, giẫm đến máu thịt rơi rời.

Trong những quỷ hồn bị đẩy xuống hố, tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đó là Trương thúc bán thịt heo, khi còn bé mẹ thường xuyên dẫn tôi đến chỗ thúc ấy mua thịt heo, nghe nói hai năm trước thúc ấy đã chết rồi. Trương thúc bị quỷ tốt thô bạo đẩy xuống hố, còn chưa kịp chạm đất đã nằm trên đỉnh sừng trâu, cái sừng trâu kia sắc bén như thiết trùy, cắm thẳng vào bụng thúc ấy, đâm xuyên qua thân thể, ở sau lưng tức thì lộ ra đỉnh sừng.

Trương thúc còn chưa kịp thét thảm, đã bị con trâu vút xuống, lập tức có con trâu khác chạy tới, những chiếc móng trâu vô tình giẫm đạp trên

người thúc ấy. Tôi chỉ nghe thấy thúc ấy thét vài tiếng, liền đã biến thành thịt vụn. Thịt vụn chậm rãi biến mất, chỉ chốc lát sau, Trương thúc lại xuất hiện lần nữa, một lần nữa bị đẩy xuống, lần nữa bị giã thành thịt vụn...

Tầng địa ngục thứ mười một là thạch áp địa ngục, người thụ hình ở chỗ này nhiều vô cùng, hơn nữa đều là nữ nhân. Mỗi một nữ quỷ đều bị trói chặt đứng trong một cái hồ đá dài khoảng hai mét, rộng khoảng một mét đã bị máu tươi nhuộm đỏ, phía trên treo một khối đá có diện tích giống cái hồ đá đó nhưng độ dày của cự thạch này lại gấp mấy lần, quỷ tốt dùng khóa sắt đem cự thạch treo lên, rồi đột nhiên buông tay ra, cự thạch rơi xuống đè lên người nữ quỷ này. Thời điểm cự thạch lần nữa được kéo lên, con mắt của nữ quỷ này hoặc là bị ép vỡ tung, hoặc là bị ép tới bắn ra ngoài, ngực bụng rách toang, toàn bộ nội tạng văng hết ra ngoài. Nhưng mà quỷ tốt vẫn sẽ tiếp tục thả cự thạch rơi xuống, cho đến khi nữ quỷ này bị giã thành thịt tương, mới dùng cái xẻng mà xúc thịt tương mang đi, lại đến lượt một nữ quỷ khác. Đồng thịt tương bị xúc đi, sau một lát sẽ lần nữa ngưng tụ thành hình người, lần nữa bị trói quăng vào trong hồ đá.

Gạt nỗi hoảng sợ sang một bên, tôi không khỏi suy nghĩ, vì sao thụ hình ở chỗ này đều là nữ nhân? Rất nhanh, thanh âm quỷ dẫn đường vang lên ngay trong đầu tôi:” Người phá thai, người vứt bỏ những đứa bé mới sinh, sau khi chết phải đến thạch áp địa ngục thụ hình.”

Tôi nghĩ thầm, đó cũng không hoàn toàn là lỗi của các cô ấy a, những nam nhân làm cho các cô ấy thụ thai, những bác sĩ giúp các cô ấy phá thai chẳng lẽ không cần thụ hình sao? Thanh âm quỷ dẫn đường lại lần nữa vang lên:” Bọn chúng cũng phải thụ hình, thậm chí phải chịu hình phạt tàn khốc hơn nhiều, nhưng cũng không phải thụ hình tại thạch áp địa ngục. Thạch áp địa ngục là nơi chuyên trừng phạt những người mẹ không tận lực bảo vệ lấy đứa con của chính mình.”

Sau đó, tôi bắt đầu trở nên chết lặng, hoặc nói là tâm thần hoảng hốt, thậm chí có thể nói tôi đã điên rồi. Tôi không biết đã xuyên qua bao nhiêu tầng địa ngục, chỉ biết là người đồng hành càng ngày càng ít, bọn họ đều là

bởi vì bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ tới mức thét lên, hoặc trông thấy những người thân đã qua đời đang thụ hình một cách bi thảm nên đã không tự chủ được mà mở miệng nói chuyện. Tôi nghĩ mình đã không thể gặp lại bọn họ nữa rồi.

Trong đầu lại lần nữa vang lên thanh âm của quỷ dẫn đường, nói đây là tầng địa ngục cuối cùng – Dao cư địa ngục, vốn là chín nam chín nữ, bây giờ chỉ còn lại một nam một nữ, chính là tôi và Tiểu Phong.

Những người thụ hình tại tầng địa ngục này, tứ chi bị trói vào bốn cọc gỗ riêng biệt, cả người dang ra theo hình chữ đại (大) giữa không trung, quỷ tốt dùng cưa bắt đầu từ khoảng trống giữa hai chân, nhất mực cưa thẳng đến đỉnh đầu, trong tiếng gào thét thê lương, đem quỷ hồn cưa thành hai đoạn...

Tôi đột nhiên cảm thấy mê muội, cảnh tượng trước mắt trở nên mờ hồ, tiếp theo liền mất đi tri giác. Trong ánh trăng mờ, tôi giống như nghe thấy có người đang nói chuyện, là thanh âm của Tiểu Phong và Tiểu Mãnh.

Đầu tiên là Tiểu Phong mở miệng:” Không nghĩ tới Yến Yến vậy mà có thể gắng gượng vượt qua được.”

Tiểu Mãnh nói:” Không nói nhiều nữa, những người khác cũng đủ rồi. Một cái linh hồn có thể đổi lấy một năm dương thọ, vừa hay chia đều cho hai ta, mỗi người có thể sống lâu thêm tám năm. Hơn nữa quỷ dẫn đường còn nói, chỉ cần chúng ta đồng ý cùng nó hợp tác lâu dài, nó còn có thể giúp chúng ta phát tài dài dài nữa đó! Hắc hắc!”

Tiểu Phong nói:” Nói thực thì, tớ cảm thấy con quỷ nhà Thanh kia rất không đáng tin, kế ước cần phải cất kỹ nha! Bằng không thì nó nhất định sẽ chơi xấu, đến linh hồn của chúng ta nó cũng sẽ lấy luôn đó.”

Nghe đến đó, tôi đã hiểu rõ cái gì gọi là “Địa ngục du”, kỳ thật chỉ là bọn họ cùng quỷ dẫn đường tiến hành giao dịch, lấy tánh mạng của chúng tôi làm vật giao dịch. Lúc đó tôi rất tức giận, trừng to đôi mắt giống như phát điên mà đánh về phía bọn họ. Bọn họ phát hiện tôi đã tỉnh, đều thất

kinh, ngay lúc bọn họ đang sửng sốt, tôi chụp lấy tờ khế ước trong tay Tiểu Mãnh, ngay lập tức xé rách nhét vào trong miệng.

Đến khi bọn họ kịp phản ứng, tôi đã nuốt khế ước vào bụng rồi. Tiểu Mãnh la to:” Mày điên rồi, đem khế ước hủy đi, tất cả chúng ta đều phải chết.” Tiểu Phong không biết từ đâu mà rút ra một con dao bấm muốn đâm tôi, thế nhưng đúng vào lúc này, một cỗ âm phong thổi qua, tôi lần nữa nghe được thanh âm của quỷ dẫn đường:” Ha ha, lần này buôn bán có lời rồi.” Tiếp theo, bọn họ vô duyên vô cớ mà ngã xuống mặt đất, mà tôi thì một chút sứt mẻ cũng không có...

(Bên trên chính là nội dung bản khẩu cung)

Tôi cũng không có trực tiếp tiếp xúc qua với Yến Yến, bởi vì sau khi bản án chuyển đến trên tay tôi, tuy đã cố gắng liên hệ với cô ấy rất nhiều lần, nhưng cô ấy giống như là bốc hơi rồi vậy, đã thực sự biến mất không còn bóng dáng, đến bây giờ cũng không có bất cứ tin tức gì của cô ấy, tôi thậm chí hoài nghi cô ấy có thể hay không đã trở thành một con quỷ dẫn đường khác rồi. Mà cái vụ án này, ngoại trừ bản khẩu cung quỷ dị mà cô ấy ghi lại đây, cũng không còn có manh mối gì khác, cho nên chỉ có thể liệt vào loại vụ án tà giáo tự sát tập thể để mà xử lý, cuối cùng đương nhiên là không được nhắc tới nữa.

Về phần Yến Yến là nói thật hay nói dối thì đã không có biện pháp xác minh, tôi cùng với Thiên Thư cũng đã thảo luận qua việc này, đưa ra kết luận là: Nếu nói “Địa ngục du” giống như lời Yến Yến đã kể là do con quỷ triêu đại nhà Thanh thi triển pháp thuật, thì những người chết trong vụ án này cũng không có thực sự đi đến địa ngục, mà là trong quá trình thụ thuật đã bị nó hút khô máu huyết, cũng vì vậy mà tử vong. Nhưng Yến Yến vì sao có thể may mắn sống sót, điểm này chúng tôi thủy chung đều không nghĩ ra, có lẽ cô ấy có được thể chất đặc thù gì chăng, điểm này cũng là điểm mà chúng tôi lo lắng nhất.

CHƯƠNG 9

Hồ Sơ Số 9: Ký Sinh

Hai tháng gần đây liên tiếp xảy ra sáu vụ hung sát án, tất cả chứng cứ bề ngoài đều nhất mực hướng về một nữ giáo viên họ Ngũ. Nhưng mà, nếu như mấy vụ án này chỉ đơn giản như vậy mà nói..., thì công việc của cảnh sát cũng đơn giản theo rồi.

Người chết trong sáu vụ hung sát án này đều là giáo viên hoặc học sinh của cùng một trường trung học, đều là nam giới. Hiện trường vụ án đều là trong trường học, thời gian gây án đều là buổi tối, điểm chung đáng chú ý nhất chính là tất cả nạn nhân đều có quen biết cô giáo Ngũ.

Nạn nhân đầu tiên là thầy giáo Phùng, hắn là bạn trai cũ của cô giáo Ngũ, sau khi hai người chia tay không đến một tuần lễ, thì hung án liền xảy ra. Ngoài ra những nạn nhân khác gồm có một thầy giám thị, ba thầy giáo cùng một nam học sinh, khi còn sống đều có quan hệ mật thiết với cô giáo Ngũ.

Tôi mời cô giáo Ngũ đến cho lời khai, ấn tượng đầu tiên của tôi đó chính là một người con gái ôn nhu yếu đuối, bất cứ ai cũng sẽ không cho rằng cô ấy là một tên ma đầu giết người như ngóe. Cô ấy là một người con gái rất đẹp, mặc dù có điểm gầy yếu, nhưng lại đem đến cho người ta một cảm giác thanh tú, rất có phong phạm tiêu thư đài các. Điều duy nhất làm người ta thấy cổ quái đó là, khí trời hơn ba mươi độ, vậy mà cô ấy lại mặc một bộ y phục kín cổ, thân thể từ cổ trở xuống đều được bao bọc cực kỳ kín đáo.

Tôi hỏi cô giáo Ngũ một vài vấn đề, tỷ như lúc phát sinh vụ án, cô ấy ở đâu, đang làm những gì, có nhân chứng thời gian hay không. Cô ấy nói lúc

phát sinh vụ án mình đang ngủ ở trong ký túc xá giáo viên của trường học. Tôi mở hồ sơ tra cứu một hồi, phần lớn các vụ án đều phát sinh vào lúc rạng sáng, khi đó đang ngủ là điều rất bình thường. Nhưng trong đó có một nạn nhân, một nam học sinh 17 tuổi, thời gian tử vong của nó là từ chín đến mười giờ tối, trong đoạn thời gian này mà đi ngủ, tựa hồ chỉ có trẻ em mới ngủ giờ này thôi.

Cô giáo Ngũ nói:” Đêm hôm đó, tôi cảm thấy trong người rất mệt a, có lẽ là ban ngày làm việc nhiều quá đi, hơn tám giờ là tôi buồn ngủ rồi, cho nên cũng không có tắm rửa mà đã lên giường rồi.”

Lý do mà cô giáo Ngũ dùng để giải thích có vẻ hơi gượng ép, nhưng nếu nhìn nét mặt cùng ngữ khí của cô ấy mà phán đoán, thì lại không giống như đang nói dối. Tôi lại hỏi sự tình của cô ấy và bạn trai cũ thầy giáo Phùng, tựa hồ cô ấy không quá nguyên ý nói đến chuyện này, nhất là nguyên nhân họ chia tay, chỉ nói là đối phương đề nghị chia tay mà thôi.

Sau khi tiễn cô giáo Ngũ ra về, tôi nghiêm túc xem lại hồ sơ vụ án. Nếu là một vụ hung sát án bình thường thì cũng sẽ không giao cho tiểu đội chúng tôi thụ lý, trừ phi vụ án có chỗ quái dị, mà điểm cổ quái nhất trong loạt án mạng này chính là thủ pháp gây án của hung thủ. Tất cả nạn nhân đều là đang sống khỏe mạnh thì bị móc tim mà chết, pháp y cho biết hung thủ cũng không có sử dụng bất cứ hung khí gì, chỉ là trực tiếp dùng tay đâm vào ngực nạn nhân, móc trái tim ra. Nhưng nếu làm như vậy, thì cần dùng bao nhiêu khí lực đây chứ? Một quân nhân trải qua huấn luyện nghiêm khắc có thể dùng tay không mà giết địch, nhưng muốn dùng thủ pháp như trên để giết người, có lẽ chỉ có ma quỷ mới có thể làm được.

Rất rõ ràng, cô giáo Ngũ không có khả năng sở hữu lực lượng như vậy, đây cũng là nguyên nhân mà cô ấy không có bị câu lưu. Khi nhìn thấy cô ấy, trên cơ bản người ta sẽ đánh giá cô ấy là một người hiền lành ôn nhu điềm đạm nho nhã, gan giết gà còn không có, thì nói chi là giết người.

Thầy giáo Phùng thì được đánh giá là không tốt cũng không xấu, một thầy giáo trung học bình thường không thể bình thường hơn. Điểm đáng

lưu ý chính là, sau khi hắn cùng cô giáo Ngũ chia tay, tựa hồ luôn cố tránh né cô ấy, cũng từng ám chỉ với người khác cô ấy là một “cô gái không thể chấp nhận được”

Vì yêu mà trở nên hận, hoặc là bị gièm pha khinh rẻ mà sinh oán, đâu có thể là động cơ giết người, nhưng nghi điểm lớn nhất trong vụ án này là, làm sao hung thủ có thể dùng tay không móc trái tim của nạn nhân ra.

Năm nạn nhân còn lại đâu có tiếp xúc mật thiết với cô giáo Ngũ, chẳng lẽ có tên biến thái nào đó thầm yêu cô ấy mà phát cuồng đi gây án? Nhưng những người bên cạnh cô ấy, phần lớn đều là giáo viên hoặc học sinh, kể cả là giáo viên thể dục đi nữa cũng không ai có được khí lực như vậy, có thể tay không móc trái tim của người khác ra ngoài.

Nghiênhiều cũng không có kết quả, dù sao vụ án này cũng không thể tránh khỏi có quan hệ với cô giáo Ngũ, tiếp tục theo dõi cô ấy nhất định có thể tìm được manh mối.

Tiểu đội chúng tôi trừ Thiên Thư ra còn bốn người, phân làm hai tổ ngày đêm túc trực tại trường học của cô giáo Ngũ theo dõi. Trải qua mấy ngày giám thị, rốt cục trong một đêm trời vừa rạng sáng thì có phát hiện.

Thời gian cô giáo Ngũ làm việc và nghỉ ngơi rất ổn định, đầu là trước 12h đêm sẽ tắt đèn đi ngủ. Nhưng vào rạng sáng ngày hôm đó, đèn trong phòng của cô ấy bật sáng, quan sát qua ống nhòm thì thấy, tựa hồ cô ấy đang gọi điện thoại, sau đó liền thay y phục đi ra ngoài.

Lúc đó tôi cùng Lực Sĩ đang giám thị, Lực Sĩ là một tên to con cao gần 2m, sở trường của cậu ta là da thô thịt dày, có năng lực chiến đấu tay không rất cao, tay không cũng có thể đơn giản chế ngự ba bốn tên cướp càn dao. Có cậu ta bên cạnh thì dù có xuất hiện tên ma đầu biến thái dùng tay không móc tim người ta, cũng có thể ứng phó, cho nên tôi hạ lệnh đi theo cô ấy.

Cô giáo Ngũ đi đến một nơi yên tĩnh trong sân trường, một lát sau, có một nam nhân lén lén lút lút đi tới. Hai người giống như đang nói chuyện

gì đó, bởi vì khoảng cách khá xa, tôi không nghe thấy. Hai người có thái độ rất thân mật, thường xuyên đụng chạm chân tay, nhưng đầu là nam nhân chủ động, cô giáo Ngũ lúc thì muốn cự tuyệt lúc lại ra vẻ mời gọi. Đại khái nói chuyện chừng hai ba phút, cô giáo Ngũ đột nhiên cởi bỏ cúc áo trên y phục, đem ngực của mình phơi bày ra, nhưng tình cảnh hấp dẫn như vậy lại làm cho nam nhân kia hoảng sợ thét to lên, phảng phất như trông thấy thứ gì đó rất đáng sợ, đồng thời cũng quay người chạy trốn.

Cô giáo Ngũ lập tức nhào tới, đè sấp mặt nam nhân kia xuống đất, nắm ngón tay trên bàn tay phải khép lại như đao, cắm thẳng vào lưng của nam nhân đó, tiếng tru thê lương cất lên giữa sân trường yên tĩnh giống như sấm sét. Lúc tôi cùng Lục Sĩ đuổi tới nơi, cô ấy đã móc trái tim của nam nhân đó ra.

Sau khi phát hiện chúng tôi, cô giáo Ngũ chậm rãi đứng lên, đem trái tim máu me bê bết đang cấn trong tay mà ném đi, tựa như ném đi một thứ rác rưởi vậy. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt thanh tú của cô ấy, gương mặt ôn nhu nhã nhặn như từng thấy, cùng bàn tay phải đầy máu tươi rõ ràng là không hợp nhau. Ánh mắt của tôi và Lục Sĩ đồng thời rơi vào chỗ nút áo đã mở ra trước ngực cô ấy, một chiếc áo ngực màu lam phủ lấy một đôi bồng đảo không tính là đầy đặn, nhưng lại rất mê người. Nhưng chỗ chúng tôi chú ý cũng không phải là chỗ đó của cô ấy, mà là một khuôn mặt người to cỡ nắm đấm trên ngực trái của cô ấy. Đó là gương mặt của một cậu bé, mặc dù chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng cặp mắt cùng mũi miệng đều phân biệt rõ ràng, hơn nữa gương mặt đó còn đang rất tức giận, trợn mắt nhìn chằm chằm vào chúng tôi.

Tôi dùng ngữ khí lạnh như băng nói:” Ngũ tiểu thư, cô đã bị bắt, bởi vì cô bị tình nghi là hung thủ sát hại sáu người đàn ông...À, bây giờ hẳn là bảy người mới đúng, cô có thể giữ...”

“Thằng chó!” cô giáo Ngũ gầm lên giận dữ, vung vẩy cánh tay phải còn đang nhỏ máu tươi, thứ còn đáng sợ hơn cả một lưỡi đao sắc bén, đánh về phía chúng tôi.

Lục Sĩ tiếp chiêu trước, cùng cô giáo Ngũ đánh nhau. Cô giáo Ngũ giống như một tên điên hết nhào đến cào r ồi lại cắn lên người Lục Sĩ, tuy không có chiêu thức gì đáng kể, nhưng khí lực của cô ấy lại vô cùng lớn, khiến cho Lục Sĩ cũng phải chật vật một h ồi. Nhưng mà Lục Sĩ dù sao cũng là một hảo thủ kinh nghiệm đánh nhau phong phú, cuối cùng vẫn là chế ngự được đối phương r ồi.

Sau khi áp giải cô giáo Ngũ về đến cục công an, tôi hỏi cô ấy vì sao lại phải sát hại những nạn nhân đó, cô ấy lại yêu cầu tôi giúp cô ấy cởi bỏ cúc áo trên y phục, bởi vì hai tay của cô ấy đã bị còng lại nên không thể tự mình cởi bỏ. Làm như vậy rất có thể tôi sẽ rước lấy phiền toái rất lớn, nhưng không chịu cởi thì cô ấy lại không chịu nói lời nào. Cuối cùng, tôi mời một sư tử cảnh sát giúp cô ấy cởi bỏ, cũng để sư tử cảnh sát này tiến hành ghi chép khẩu cung. Đương nhiên, trước đó tôi đã nói cho sư tử cảnh sát này biết là cô ấy sẽ nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ quý dị trên ngực nghi phạm, để cho cô ấy có chuẩn bị tâm lý.

Sau khi cởi bỏ cúc áo, lộ ra gương mặt nhỏ cỡ nắm tay trên ngực, cô giáo Ngũ nói:” Nếu như tôi nói tôi không phải là cô giáo Ngũ, mà là đệ đệ của cô ấy, ông tin không?”

“ Tôi tin, nhưng tôi nghĩ quan tòa sẽ không chấp nhận cách nói này.” Nói thực ra, tôi thật sự không có gì là không thể tin tưởng, đương nhiên muốn cho tôi tin tưởng, phải có đầy đủ lý do.

Khuôn mặt nhỏ trên ngực cô giáo Ngũ lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ. Cái khuôn mặt nhỏ này biểu lộ thần sắc rất sinh động, nhưng tựa hồ lại không thể mở miệng, mà bản thân cô giáo Ngũ đang nói chuyện với tôi, nhưng nét mặt của cô ấy lại không có bất kỳ biến hóa nào. Cô ấy nói tiếp:” Tỷ tỷ cái gì cũng không biết, mấy thằng chó kia đâu là tôi giết.”

“ Thằng chó? Có thể giải thích rõ ràng không?” Tôi hỏi.

Khuôn mặt nhỏ đó nhắm hai mắt lại, như suy nghĩ cái gì, một h ồi lại nói:” thằng chó họ Phùng kia, cả ngày chỉ mơ tưởng đến thân thể của tỷ tỷ,

đêm hôm đó, tử tử không thuyết phục được hắn, liền gật đầu. Thế nhưng mà, thời điểm hắn cởi bỏ y phục của tử tử trông thấy tôi, hắn liền sợ hãi, nói tử tử là yêu quái, chạy mất dép giống như là gặp quỷ. (*gặp thiệt chứ giống gì trời.*)

“ Tử tử vì vậy mà rất thương tâm, mỗi khi trời tối đầu là khóc đến mệt mới ngủ. Sau đó, cái thằng chó đó còn tới chỗ tử tử đến thời bấy giờ, tử tử lại càng thương tâm nữa. Tôi hận cái thằng chó đó, hận hắn làm cho tử tử thương tâm, cho nên ta liền thừa dịp khi tử tử ngủ, chạy tới giết chết hắn.”

“ Còn những người khác thì sao? Thầy tổng giám thị, ba nam giáo viên cùng một nam sinh, còn có người chết đêm nay.” Tôi hỏi.

Khuôn mặt nhỏ đó bộc lộ biểu tình hung ác, nói:” Bọn nó đều đáng chết, đều muốn chiếm tiện nghi của tử tử, đều là những thằng chó. Nhất là cái lão chó kia, thường xuyên gọi tử tử đến văn phòng của hắn làm cái này làm cái kia, kỳ thật chỉ là muốn quấy rối.”

Tôi nghĩ, nó nói lão chó hắn là thầy tổng giám thị.

Nếu như đệ đệ của cô giáo Ngũ hết thầy đều thắng thắng nhận lấy trách nhiệm, vụ án này cũng có thể chấm dứt rồi, sự tình sau này cứ giao cho tòa án phán quyết. Theo như kinh nghiệm lâu nay, cho dù quan tòa có lòng tin tưởng bản thân cô giáo Ngũ không biết chút nào, nhưng ngộ sát cũng là có tội, hơn nữa vụ án này đã khiến cho cho quần chúng hoang mang, bị phán tử hình là không tránh khỏi, chỉ là không biết thẩm phán dùng tội danh gì để định tội cô ấy đây.

Sau đó, tôi hỏi quan điểm của Thiên Thư, cô ấy nói:” Thai nhi lúc mới hình thành, đã tồn tại linh hồn, chỉ có điều là vô cùng yếu ớt, hơn nữa lại cực kỳ không ổn định. Chỉ cần có một chút nhân tố ảnh hưởng đến, linh hồn cùng thân thể sẽ đồng thời xuất hiện sự phân tách, sẽ hình thành song bào thai hoặc đa bào thai. Nhưng nếu chỉ có linh hồn phân tách, mà thân thể không có phân tách tương ứng, thì sẽ xuất hiện tình huống giống như cô giáo Ngũ.”

“ Kỳ thật, đệ đệ của cô giáo Ngũ cũng giống như ký sinh trùng vậy, ký sinh trong linh hồn của cô ấy, những gì cô ấy nhìn thấy nghe thấy, thậm chí suy nghĩ hay cảm thụ trong nội tâm, đệ đệ cô ấy đều rất rõ ràng (*nguyên văn: 一清二楚 : nhất thanh nhị sở*). Nhưng bản thân cô ấy thì lại không cảm nhận được sự tồn tại của vị đệ đệ này, cũng giống như chúng ta sẽ không biết trong bụng mình đến tột cùng có bao nhiêu con giun vậy.”

“ Đã là một cái linh hồn không hoàn chỉnh, thì tâm lý vị đệ đệ này dĩ nhiên không kiện toàn, trong lòng nó hết thủy đầu lấy tử tử làm trung tâm. Khi tử tử bị thương tổn, nó có thể phát ra lực lượng hơn xa so với người thường, cái này cũng không có gì lạ. Nước ngoài từng có chuyện một bà mẹ vì cứu đứa con của mình khỏi xe đụng, mà đem cả chiếc xe hơi nhấc lên đó.”

“ Tôi còn một điểm không rõ, khuôn mặt nhỏ trên ngực cô giáo Ngũ là thế nào?” Tôi hỏi.

Thiên Thư nói:” Linh hồn tuy là một dạng năng lượng, nhưng lại có quan hệ rất phức tạp với thân thể con người đấy. Hơn nữa tuy vị đệ đệ này dùng tử tử làm trung tâm, nhưng theo bản năng nó cũng muốn có thân thể của chính mình, loại ý niệm mãnh liệt mà bên bỉ này, dần dần khiến cho thân thể xảy ra phản ứng, mọc lên một khuôn mặt nho nhỏ. Bất quá, nó còn nghĩ cho tử tử của mình, nếu khuôn mặt nho nhỏ đó mà mọc ra ở chỗ y phục không che chắn được, tử tử của nó nhất định sẽ gặp phiền toái.

Tôi đột nhiên nghĩ, nếu khuôn mặt nho nhỏ biết hỉ nộ ái ố này tự nhiên mọc ra ở trên gương mặt của tử tử nó, đó chính là sự tình rất khủng bố a!

Thiên Thư đột nhiên lại nói:” Kỳ thật, hiện tượng ký sinh linh hồn cũng không tính là quá hiếm, chỉ là {Ký Chủ} không có phát hiện mà thôi, có lẽ trong linh hồn của anh cũng có một đồng lớn nhỏ đệ đệ muội muội đang ký sinh đó.”

CHƯƠNG 10

Hồ Sơ Số 10: Ưu Thương Đao Phủ

Tiếng sáo như có như không vi vu trong bầu trời đêm giữa trung tâm thành phố, giai điệu ưu thương dịu dặt như đang xoa dịu tâm hồn bị tổn thương...

Có người dân đến báo án, trông thấy một thiếu nữ khoảng chừng mười tám tuổi thường nửa đêm lén trèo lên sân thượng của cao ốc, không biết có đang làm chuyện phi pháp gì không.

Sau khi đi điều tra phát hiện thiếu nữ có hành vi quái dị này tên là Thi Nhã, tôi đã mời cô ấy về đây lý giải một chút chuyện là thế nào, bởi vì cô ấy cứ tiếp tục làm như vậy, khoan nói tới chuyện gây phiền toái cho người khác, chỉ nói cô ta là một thiếu nữ mà nửa đêm chạy loạn khắp nơi, nếu xảy ra án cưỡng hiếp thì cũng sẽ làm phiền đến chúng tôi thôi.

Tôi hỏi Thi Nhã không có việc gì sao lại chạy tới sân thượng cao ốc người ta làm gì vậy? Cô ôn nhu vuốt ve đồ vật màu xanh biếc đeo trước ngực, tựa hồ là một cây sáo tinh xảo làm từ ngọc thạch, sâu kín nói: "Thôi sáo đó!"

Tôi lại hỏi cô ấy sao lại phải đến nơi đó thổi sáo, vì sao lại muốn biểu diễn nghệ thuật vào lúc nửa đêm ở trên sân thượng cao ốc như thế? Cô nói: "Nơi đó có linh hồn cần được xoa dịu."

Tôi nói: "Trên sân thượng có thánh giả nào cần cô xoa dịu tâm hồn đâu chứ? Không phải là cô thổi cho U linh nghe đấy chứ!"

Cô lộ ra một nụ cười thản nhiên, nói thật, tôi không thể nghĩ là một cô gái mười tám tuổi lại có thể lộ ra một nụ cười thấp thoáng ưu thương thế này, loại nụ cười này thông thường chỉ xuất hiện trên mặt những cô gái

thành thực đã trải qua ít nhiều kinh nghiệm nhân sinh. Cô nói:” kể cho ông nghe một câu chuyện, được không?”

Nghe kể chuyện là đam mê lớn nhất của tôi, huống chi lại là câu chuyện được kể từ miệng của một cô gái kỳ lạ thế này, tôi đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thì Nhã thẫn thờ dài một hơi, mới bắt đầu kể chuyện...

Có một cô bé sắp sửa đối mặt với kỳ thi Đại Học, liên tiếp ba đêm đầu nghe thấy tiếng sáo kỳ quái, mỗi lần đầu đúng mười một giờ tối lại vang lên, đại khái đến khoảng năm giờ sáng thì kết thúc. Cô nói với cha mẹ, nhưng cha mẹ lại nói không nghe thấy cái gì hết. Cô nghĩ, có lẽ là kỳ thi Đại Học tạo cho mình áp lực quá lớn, cho nên mới xuất hiện ảo giác âm thanh a!

Buổi tối ngày thứ tư, tiếng sáo kỳ quái lại lần nữa loáng thoáng bên tai, cô bé vội vàng trở mình lấy điện thoại ra xem mấy giờ. Vẫn là mười một giờ đúng, như thế nào mà lần nào cũng đúng giờ này vậy nè?

Có người bởi vì áp lực thi Đại Học mà phát điên, thậm chí trong đầu cô bé đã xuất hiện mấy tin tức tự tử trên báo đài, cô sợ chính mình cũng sẽ phát điên mất. Do dự một chút, cô khép quyển vở bài tập lại, mặc thêm cái áo khoác đi ra khỏi phòng.

Cha mẹ đã chìm vào giấc mộng, phòng khách tối đen như mực, vì không muốn quấy rầy cha mẹ nghỉ ngơi, cô bé cũng không có bật đèn, trực tiếp lần mò đi tới cửa. Cô nghĩ, đêm nay nhất định phải làm sáng tỏ, miễn cho cả ngày bị cái tiếng sáo kỳ quái này quấy nhiễu, mặc dù trong lòng cô rất sợ hãi.

Vừa bước ra khỏi nhà, cô bé đã bắt đầu hồi hận, cầu thang tối đen so với phòng khách càng làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ hơn, bởi vì nơi này tùy lúc đều có thể xuất hiện nguy hiểm bất ngờ. Người sói, quỷ hút máu, u linh, thậm chí kẻ biến thái, sắc ma, mọi ý niệm quái dị không ngừng

xuất hiện trong đầu cô, khiến cô không dám nhắm mắt lại, sợ đến lúc mở mắt ra trở lại, trước mắt sẽ xuất hiện cảnh tượng khủng bố.

Về thôi! Không được, chỉ cần lùi lại một bước, sẽ không còn dũng khí mà bước về trước nữa. Đêm nay nhất định phải hiểu rõ tiếng sáo kia rốt cuộc là chuyện gì. Trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, cô bé cuối cùng quyết định tiếp tục tiến lên phía trước.

Phía trên truyền lại giai điệu ưu thương, cô bé dựa tường đi lên, cứ lên hết một bậc thang, là trái tim như nhảy nhanh thêm một chút. Trong cầu thang yên tĩnh thế này, cô chỉ có thể nghe được nhịp tim đập và tiếng bước chân của mình, ngoài ra còn có tiếng sáo quý dị kia.

Mỗi khi lên hết một tầng, tiếng sáo lại càng rõ ràng, cũng càng làm cho người ta cảm thấy ưu thương, một loại ưu thương khó hiểu, giống như tiễn biệt người thân thương nhất, lại giống như đang tưởng niệm thân nhân đã qua đời.

Lúc lên tới tầng cao nhất, cô bé có thể nghe rõ ràng từng nốt nhạc trong tiếng sáo, cũng có thể cảm nhận được sự ưu thương trong tiếng sáo. Tuy đang ở tầng cao nhất, nhưng cô vẫn cảm giác được tiếng sáo là từ trên cao truyền đến, cô nghĩ tiếng sáo có lẽ đến từ sân thượng.

Cửa sắt lên sân thượng đã bị khóa trái, lại bị sét rỉ loang lỗ, khiến cho cô bé tổn không ít sức lực cạy chốt khoá ra. Đột nhiên, một ý niệm xuất hiện trong đầu của cô – cửa bị khóa trái, vậy người thổi sáo đó làm sao đi qua? Chẳng lẽ thổi sáo không phải là “người” sao?

Đằng sau cánh cửa này có giống như trong phim ảnh? Là nữ quỷ hút máu người, là tên đồ tể toàn thân máu tươi tay cầm dao mổ, hay là bộ xương trắng có một đám ma trời bay lượn chung quanh?

Cái gì không biết lại càng mang đến nỗi sợ hãi khôn cùng, cô bé cảm thấy hai chân của mình đang run rẩy, không chỉ là hai chân, là toàn thân đang run rẩy. Cô rất muốn quay trở về, nhưng lại sợ khi mình quay người

lại thì cửa sắt sẽ tự động mở ra, một bàn tay thô bề dẫm đĩa máu tươi từ ngoài cửa vươn vào, bắt lấy cổ của mình.

Sau lưng, thời điểm hai chữ này xuất hiện trong đầu cô bé, một trận rét run chạy dọc sống lưng rồi khuếch tán ra toàn thân. Cô không dám quay đầu lại, lại càng không dám đẩy cánh cửa sắt ra.

Nghĩ đến những chuyện khác thôi, có lẽ sẽ bớt thấy sợ hãi, đây là một nam giáo viên đã dạy cô bé đó. Cô bắt đầu buộc chính mình không được tưởng tượng đến mấy chuyện kinh khủng kia nữa, mà nghĩ đến nam giáo viên này, một nam giáo viên thành thực anh tuấn.

Trong nội tâm không còn sợ hãi như lúc nãy nữa, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt sét rỉ loang lỗ ra. Đẩy ra được một khe nhỏ, cô bé liền rút tay lại, xuyên thấu qua khe cửa có thể trông thấy dưới ánh trăng là sân thượng không một bóng người, nhưng tiếng sáo lại đặc biệt rõ ràng, đặc biệt ưu thương.

Rốt cục, cô bé lấy toàn bộ dũng khí đem cửa sắt hoàn toàn đẩy ra. Dũng khí có được không đến từ vị nam giáo viên anh tuấn, mà đến từ lòng hiếu kỳ mãnh liệt. Cô đột nhiên nhận ra, nam giáo viên đó thực cũng không có bao nhiêu địa vị trong lòng mình, tuy là thầy ấy thật sự rất anh tuấn.

Trăng non như chiếc liềm cong treo cao trên bầu trời, ánh trăng mờ lung miễn cưỡng có thể giúp cho người ta thấy rõ cảnh tượng chung quanh. Sân thượng cái gì cũng không có, ngoại trừ một tháp nước hình trụ cao hơn hai mét.

Hai mắt cô bé chăm chú nhìn tháp nước, ánh mắt từ từ di chuyển lên trên. Đúng vậy, tiếng sáo chính là từ trong tháp nước truyền ra, chính xác mà nói, là từ trên nóc tháp nước truyền xuống.

Quả nhiên, trên nóc tháp nước có một người đang ngẩng, một người trẻ tuổi ước chừng chỉ mới hai mươi. Ánh trăng mờ lung chiếu lên khuôn mặt rất có phong phạm trí thức lãng tử đó, toát ra một loại cảm giác bi

thương khó hiểu. Giai điệu ưu thương đúng là phát ra từ ống sáo xanh biếc trước môi của hắn.

Ngay một khắc nhìn thấy người trẻ tuổi này thì nỗi sợ hãi trong lòng cô bé cũng bay vút lên đến chín tầng mây luôn rồi, đối phương thật sự lớn lên rất anh tuấn, tuy vẻ mặt đượm sắc ưu thương, nhưng lại không thể che dấu được gương mặt có thể khiến cho bất kỳ cô gái nào đều phải động tâm. Về phần nam giáo viên thành thực kia, giờ phút này trong lòng cô anh ta đã trở nên không đáng một đồng.

Cô bé hoàn toàn quên mình đang ở một địa điểm lẫn thời gian không thích hợp, gặp phải một người đáng lẽ không thể xuất hiện, trong lòng chỉ đang nghĩ như thế nào có thể làm quen đối phương. Đôi má xinh xắn bất giác đã phơn phớt ửng hồng lên rồi. Cô bé gõ nhẹ cửa sắt, nghĩ thanh âm này sẽ dẫn đến sự chú ý của đối phương. Nhưng mà, tuy chỉ gõ rất nhẹ, nhưng tiếng vang phát ra trong hoàn cảnh yên lặng này lại dị thường vang dội. Cô đột nhiên nghe được một tiếng hừ tức giận, nhưng hiển nhiên không phải phát ra từ miệng chàng thanh niên trẻ tuổi, bởi vì hắn vẫn còn đang thổi những giai điệu ưu thương đó.

Chàng thanh niên đã ngừng thổi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, từ trên tháp nước nhảy xuống, là từ trên nóc tháp nước cao hơn hai mét nhảy xuống, phiêu dật chạm đất.

Cô bé ngơ ngẩn nhìn đối phương, độ cao hơn hai mét cũng không thấp, thật không ngờ đối phương lại thoải mái mà nhảy xuống, cộng thêm nhân tố thời gian và địa điểm, người bình thường đâu sẽ nghĩ đến phương diện yêu ma quỷ quái. Nhưng giờ phút này, trong lòng cô bé chỉ còn lại một ý nghĩ:” Hắn thật là đẹp trai!”

Chàng thanh niên nhìn như tiến tới rất chậm rãi, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại đã đứng trước mặt cô bé, trên mặt vẫn đượm sắc ưu thương, trong ưu thương lại có ba phần bất đắc dĩ. Hắn nhàn nhạt nói:” Cô đến làm phiền tôi, cũng là tự mình rước lấy phiền toái vào người, tự giải quyết cho tốt a!” Nói xong lại dùng ống sáo điểm nhẹ một cái vào lòng bàn tay phải cô bé.

Cô bé không rõ hàm ý trong lời nói của đối phương, đang lúc muốn hỏi rõ ràng, thì tình cảnh trước mắt lại trở nên mơ hồ, sau đó là mất đi tri giác.

Nhạc chuông quen thuộc mà nhầm chán từ chiếc điện thoại vang lên, cô bé khỗ sở từ trên giường đứng lên, lộn bộn trong bụng, làm học sinh thiệt là khổ a! Buổi tối học bài đến nửa đêm, buổi sáng mặt trời mới ló rạng đã phải rời giường, cuộc đời học sinh đó mà! Nhưng mà phân nản thì phân nản, cũng phải xuống giường thôi. Thời điểm cô thò tay lấy cái áo khoác, lại phát hiện chỗ mình thường treo áo khoác không có vật gì. Cô đột nhiên nhớ lại một màn đi lên sân thượng đêm qua, thì thào tự nói:” Mình như thế nào lại mặc áo khoác đi ngủ thế này? Chẳng lẽ tối hôm qua không phải là nằm mơ sao?”

Tiếng mẹ kêu đã vang ngoài cửa, cô bé đáp một tiếng, không thêm nghĩ nhiều nữa, vội vàng xuống giường vào phòng tắm rửa mặt. Cô dùng nước hắt lên mặt, lúc lấy khăn mặt thì vô tình liếc mắt nhìn vào gương trên bồn rửa mặt, hình ảnh trong tấm gương là một gương mặt thiếu nữ nhầy nhụa máu tươi, chính là gương mặt của mình nhầy nhụa máu tươi.

Cô bé hoảng sợ thét lên, cha mẹ nghe thấy liền xông vào phòng tắm. Cô bé ngã ngửa trên mặt đất hai tay che mặt run rẩy nói là mặt mình dính đầy máu tươi, cha mẹ nhìn nhau không nói gì, một lát sau cha đến nâng cô bé dậy, ôn nhu nói:” Trên mặt con đâu là nước, không có nửa giọt máu, không tin thì con tự mình nhìn đi.”

Cô bé di chuyển mấy ngón tay, từ khe hở nhìn vào hình ảnh trong gương, đúng như lời của cha nói, trên gương mặt xinh xắn tái nhợt chỉ có những giọt nước.

Mẹ ân cần đem cô bé đang ngửa trên mặt đất ôm vào trong lòng an ủi:” Con gái, có phải áp lực học hành quá lớn không, không có việc gì đâu, thành tích thi cử không tốt cũng không sao mà, chỉ cần con khỏe mạnh vui vẻ là tốt rồi.”

Cô bé đột nhiên rất muốn khóc, rất muốn trong lòng mầu thân mà khóc thật lớn tiếng.

Khi đến trường, giáo viên trên bục giảng nói cái gì đó, cô bé hoàn toàn không biết, trong lòng cô chỉ nghĩ đến thanh niên có vẻ mặt ưu thương anh tuấn trên sân thượng kia thôi, còn có ảo giác khó hiểu lúc ban sáng nữa.

Mình có phải là mắc chứng hoang tưởng rồi không? Ý nghĩ này không ngừng lảng vảng trong đầu cô bé. Cô đột nhiên nhớ tới hôm qua “Ưu Địch” dùng ống sáo điểm vào lòng bàn tay mình một cái, “Ưu Địch” là tên mà cô bé đặt cho chàng thiếu niên trẻ tuổi đó. (*Ưu Địch: Tiếng sáo ưu thương*)

Cô bé duỗi mấy ngón tay trắng nõn ra, lòng bàn tay có một chấm màu đỏ nhàn nhạt, màu sắc tuy rất lợt, nhưng lại rất rõ ràng.” Chẳng lẽ tối hôm qua thực không phải mơ?” Cô lần nữa cảm thấy nghi hoặc, thì thào tự nói:” Có lẽ nên đi tìm cô giáo Phương...”

Cô giáo Phương là một nữ giáo viên trẻ tuổi vừa tốt nghiệp được phân công đến trường này dạy học, là người hòa nhã dễ gần, cùng các nữ sinh nói chuyện rất là hợp ý. Cô ấy hiểu biết thuật tướng số xem bói, thời điểm mới đến trường thường xuyên có nữ đồng học quẩn quít lấy cô ấy nhờ xem tướng, cô ấy đầu nhiệt tình mà trở tài, nhưng loại hoạt động mê tín này và thân phận giáo viên của cô ấy tựa hồ có mâu thuẫn, ít nhất lãnh đạo trường học cho là như vậy. Cho nên hiện tại cô ấy không có công khai xem tướng cho học sinh nữa, nhưng mà vụng trộm tiến hành là vẫn có.

Nghỉ giải lao, cô bé bay thẳng đến phòng giáo viên, kéo cô giáo Phương đi đến một góc hẻo lánh trong sân trường, cũng mặc kệ đối phương có tình nguyện hay không.

Hai người đi đến dưới một gốc cây mộc miên, trăm bước xung quanh cũng chỉ có hai người bọn họ. Cô giáo Phương hỏi cô bé tìm mình có chuyện gì? Cô bé đem sự tình trên sân thượng đêm qua mà cô nghĩ đó là một giấc mộng, cùng với ảo giác buổi sáng ngày hôm nay nhất nhất thuật lại cho đối phương biết.

Cô giáo Phương nghe xong thì trầm tư không nói, cô ấy cũng không phải là không tin mấy lời “hồ ngôn loạn ngữ” của đối phương, mà là sự tình do đối phương kể tương đối kỳ quái dị, cần tốn chút thời gian chỉnh lý lại mới tiêu hóa nổi.

Đối phương yên lặng, cô bé liền gấp gấp hỏi tới:” cô giáo Phương, cô giáo Phương, cô nói xem có phải em đã gặp quỷ rỗi, hay là...hay mắc bệnh tâm thần...”

Cô giáo Phương mỉm cười an ủi:” Nhìn em gấp thành cái dạng gì rỗi, bình tĩnh chút đi, bằng không thì sớm muộn gì em cũng tự làm mình phát điên.”

Cô bé run rẩy nói:” Vậy ý của cô có phải là...Em...Em thật sự gặp quỷ rỗi hả?”

Cô giáo Phương kêu cô bé chìa bàn tay ra, cô bé lập tức duỗi tay phải ra. Sau khi xem xong, cô nói:” Tuy không rõ ràng lắm cái chấm đỏ này có ý nghĩa gì, nhưng cô có thể chắc chắn nó không đem đến cho em bất cứ thương tổn gì, nếu như cô đoán đúng thì, đây đại loại là một cái hộ thân chú gì đó.”

Vì sao chàng thiếu niên trẻ tuổi đó lại cấp cho cô bé một cái hộ thân chú vậy chứ? Cô bé không biết, cô giáo Phương cũng không biết.

Cô giáo Phương kêu cô bé nói ba chữ, sau đó sẽ dùng Gia Cát Thần Toán tính một quẻ. Cô bé cũng không phải là lần đầu tiên đến tìm đối phương xem quẻ, lập tức nói ra ba chữ “Gặp lại hắn” cho đối phương. (*Gia Cát Thần Toán gồm 384 quẻ dự đoán của Gia Cát Lượng, dùng để dự đoán cát hung, ý tứ sâu kín, biến hóa vô cùng*)

Cô giáo Phương viết vào lòng bàn tay ba chữ “ Gặp lại hắn”, lại bấm đốt tay tính toán, nói:” Là quẻ 241, quẻ viết:

“Nhứt niệm thương thiên đường, nhứt niệm nhập địa ngục, thiên đường địa ngục tiên phân lạc nhục.

Tự lập niệm đầu yếu chân, bất khả tùy nhân lục lục.”

(quẻ 241 trích từ tác phẩm [Khổng Minh Thần Toán] do Nguyễn Thủy dịch – {mạn phép không trích lời bình}):

Thiên đường nẻo đến không xa
Đường vào địa ngục âu là bên nhau
Hai đàng vinh nhục thấp cao
Tâm lành chọn lấy lối vào thẳng ngay
Chớ nên tùy tục theo bầy.)

Cô bé không rõ hàm ý bên trong, lo lắng hướng đối phương nhờ giải quẻ. Mà thời điểm cô giáo Phương muốn giải quẻ thì chuông vào học vang lên, cô ấy kêu cô bé vào lớp trước đi, sau khi tan học lại đến ký túc xá giáo viên tìm mình. Cô bé đành bất đắc dĩ phải đáp ứng.

Sau khi tan học, cô bé nghĩ cô giáo Phương chắc là bận rộn rất nhiều việc, sẽ không lập tức trở về ký túc xá đâu, cho nên trước tiên đi vào nhà vệ sinh trong trường. Cô vốn nghĩ thuận tiện rửa mặt một cái, nhưng nghĩ tới chuyện lúc sáng hôm nay, toàn thân lại nổi đầy da gà, tay cũng không thềm rửa liền hướng ký túc xá giáo viên chạy vội đi. Cô đứng đợi gần nửa giờ trước cửa phòng cô giáo Phương, đợi đến lúc đối phương trở về. Sau khi vào cửa, cô bé không thể đợi được liền lập tức hỏi ý tứ của quẻ bói.

Cô giáo Phương kêu cô bé ngồi xuống, cũng lấy cho cô bé một ly nước rồi mới nói:” ý tứ của quẻ chính là, thiên đường hay địa ngục tất cả chỉ là một ý niệm, nhưng hiện tại vấn đề là ý niệm của người nào đây? Là em, hay là “hắn” trong ba chữ này của em?”

Gương mặt của cô bé đã thoáng ửng hồng lên..., tâm tình lo lắng cũng có chút dịu đi, cong miệng lên nói:” Cái gì em cái gì hắn, cái gì hắn của em a! Nói như thế thật là mập mờ quá à.”

Cô giáo Phương cười nói:” Cô cũng từng trải qua giai đoạn thiếu nữ hoài xuân, tâm tình của em cô hiểu rất rõ ràng, nếu em đối với hắn không có cảm giác, em cũng sẽ không dùng ba chữ “Gặp lại hắn” để xin một quẻ. Kỳ thật, từ trong đáy lòng em vẫn luôn muốn gặp lại hắn lần nữa.”

Gương mặt cô bé đã đỏ như rắng chì, cúi đầu không có phản bác đối phương, bởi vì đúng như đối phương nói thật sự trong lòng mình luôn muốn lần nữa nhìn thấy Ưu Địch.

Cô giáo Phương đột nhiên thu hồi dáng vẻ tươi cười, nghiêm túc nói:” Có lẽ gặp lại hần không nhất định là một chuyện tốt!” Cô bé nghe vậy sững sờ, vội hỏi đối phương nguyên nhân.

Cô giáo Phương thở dài nói:” Lòng của em đã hoàn toàn hướng về hần, cho nên nhất niệm của hần cũng sẽ là nhất niệm của em. Nói cách khác, thành bại sướng khổ của em đều do một ý niệm của hần.”

Trong lòng cô bé hoảng sợ, không biết nên làm thế nào cho phải, cô giáo Phương an ủi nói:” Cũng không cần quá lo lắng, có lẽ hần cũng không có ác ý với em, bằng không thì cũng sẽ không lưu lại trong lòng bàn tay của em một cái hộ thân chú.”

Trong lòng cô bé thấy an tâm một chút:” Ừm, ắt hẳn hần là người tốt!” Nhưng cô giáo Phương lập tức cảnh tỉnh cô bé, hần không nhất định là người.

Cô bé khó hiểu, cô giáo Phương giải thích nói:” Chiếu theo những lời mà em kể, mặc kệ hần là ở trong mộng hạ hộ thân chú cho em, hay là thực sự xuất hiện trên sân thượng bị khóa trái cửa, cũng nói rõ hần không nhất định là người, ít nhất tuyệt đối không phải là người bình thường.”

Cô bé hỏi nên làm gì? Cô giáo Phương nói:” Chỉ có thể dùng bất biến ứng vạn biến thôi, thiên địa vạn vật đều có định số, có số ruột cũng chẳng được gì. Nhưng có một điểm em phải nhớ kỹ, chính là chấm đỏ trong lòng bàn tay của em là bùa cứu mạng em đó...”

Đêm khuya, cô bé ở trong phòng của mình mà lật lung tung mấy trang sách giáo khoa, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại để trên bàn. Càng gần mười một giờ, cô bé lại càng khẩn trương, hoặc là nói là càng hưng phấn. Trong nội tâm không ngừng nghĩ đến, đêm nay có thể gặp lại hần không đây?

Thời điểm điện thoại hiển thị 23h00, giai điệu ưu thương quen thuộc lại đúng giờ vang lên, cô bé vội vàng khoác thêm áo ngoài, chuẩn bị lên sân thượng “Gặp lại hắc”. Về lời cảnh cáo “ Hắc không nhất định là người” của cô giáo Phương thì bé đã sớm quên bống. Thời điểm lên tới tầng thượng, cô đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó lạ, nhưng là điểm gì không đúng, cô lại không thể nói rõ.

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt hoen rỉ ra, hết thấy đầu phẳng phất như những gì ngày hôm qua chứng kiến, dưới ánh trăng mờ lung, sân thượng không một bóng người, chỉ có tháp nước cao hơn hai mét đứng sừng sững dưới bầu trời đêm. Bất chợt duy nhất chính là, trên nóc tháp nước lại không có chàng thiếu niên mà cô bé chờ mong.

Nếu Ưu Dịch không có ở đây, vậy tiếng sáo kia là ai thổi đây chứ? Một nỗi sợ hãi không tên bao trùm đầu óc cô bé, giờ phút này cô rốt cục phát giác điểm không đúng chính là tiếng sáo, giai điệu tuy vẫn là giai điệu ưu thương ấy, nhưng là trong ưu thương lại xen lẫn một tia tức giận không hề có trước đây.

Một tiếng hừ tức giận ở trong đêm đen tĩnh lặng lại vô cùng vang dội, tiếng sáo cũng theo đó mà ngừng lại. Tiếp theo, ở chân tháp nước không biết từ khi nào đã hình thành một bóng đen, nó chậm rãi lớn dần lên. Đây là một bóng đen bất quy tắc, không phải hình người, cũng không giống bất kỳ hình dáng động vật nào, nhìn kỹ thì hình dạng này ngược lại có vài phần giống như trùng amip khổng lồ (*Amip hay trùng biến hình hoặc trùng chân giả là các dạng sự sống đơn bào có đặc trưng là hình dáng không theo quy luật nhất định*)

Bóng đen chậm rãi tới gần, cô bé bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người, trong nội tâm chỉ muốn đây là mình đang nằm mộng, nhất định là đang nằm mộng. Cho đến khi tiếng hừ tức giận vang lên lần nữa, mới kéo cô trở về thực tại, cô vội vàng néo cánh tay mình. Đau, rõ ràng là đau, đây tuyệt đối không phải nằm mộng, cảnh tượng quái dị trước mắt chính là thực tế đấy. Cô muốn chạy trốn, nhưng hai chân run rẩy không cách nào

thực hiện mệnh lệnh từ đại não truyền xuống. Bóng đen đã tới gần trong phạm vi ba mét, mặc dù chỉ là một cái bóng đen mờ mờ, nhưng ngay tại lúc này nó như chứa đựng vô số quỷ dữ.

Cô bé không tự chủ được quơ loạn hai tay, phát ra tiếng thét kinh hoàng, thét to đừng tới đây, đừng tới gần ta. Bóng đen vậy mà thật sự ngừng lại không tiến lên, nhưng tiếng hừ tức giận lại lần nữa vang lên.

Chấm đỏ, cô bé đột nhiên nhớ tới bùa cứu mạng trong lòng bàn tay, lập tức duỗi thẳng tay phải ra, dùng lòng bàn tay nhắm ngay bóng đen, run rẩy đi từng bước nhỏ tới phía trước, bóng đen lập tức lui về phía sau.

Bóng đen tựa hồ chỉ có thể biểu đạt bằng tiếng hừ tức giận mà thôi, nhưng lần này rõ ràng trong đó có chứa một tia không cam lòng.

Đã nghiệm chứng bùa cứu mạng có tác dụng nhất định đối với bóng đen, cô bé lớn mật lại tiến tới trước một bước, bóng đen cũng một bước lui về phía sau. Lúc này trong nội tâm cô bé chắc ăn rồi, liền rảo bước tiến về phía trước tựa hồ hình như là muốn trả thù, bóng đen liên tục lui về phía sau. Ngay lúc bóng đen lui đến chân tháp nước thì, một tiếng hừ tức giận không cam lòng phát ra, lập tức tiêu tán.

Cô bé như vút đi gánh nặng liền ngã ngửa trên mặt đất, y phục trên người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đầm. Lau đi mồ hôi trên trán, không chú ý mà nhìn vào lòng bàn tay của mình, trong nội tâm không khỏi hốt hoảng – chấm đỏ tan mất!

Lại là một buổi học vô hồn, cô bé sắc mặt tiêu điều, ngơ ngẩn ngửa trong phòng học. Đầu tóc có vẻ rối mù, khuôn mặt bóng nhẫy tất cả đầu cho thấy sáng nay cô cũng không có rửa mặt. Cô không dám rửa mặt, thậm chí không dám đi vào phòng tắm, bởi vì cứu mạng phù đã biến mất, cô sợ sẽ tái diễn một màn máu tươi nhầy nhụa khắp mặt như sáng sớm ngày hôm qua.

Thời điểm giải lao, cô bé chạy vào phòng giáo viên lôi cô giáo Phương ra ngoài, mà lần này động tác của cô bé có chút thô bạo. Lần nữa lại đứng

bên dưới gốc cây mộc miên, cô giáo Phương liền hỏi cô bé đã xảy ra chuyện gì. Cô bé thuật lại tình cảnh quái dị mình đã chứng kiến đêm qua, đồng thời chầm đở cũng đã biến mất khiến cô phi thường sợ hãi.

Cô giáo Phương suy nghĩ một lát, nói:” Hộ thân chú chỉ có thể cứu em một lần, nếu gặp lại bóng đen kia thì phiền toái đấy.”

Sợ hãi, bất lực khiến nước mắt cô bé đã doanh tròn, liền vội vàng hỏi mình nên làm gì? Cô giáo Phương nhẹ nhàng đem đối phương ôm vào lòng, để cho đối phương có thể dần bình tĩnh trở lại, nói:” Đừng lo, sư phụ của cô là Thất Cửu chân nhân đạo pháp cao thâm, người nhất định có thể giúp em.”

Cô bé không nói gì, chỉ nhẹ giọng nức nở trong lòng cô giáo. Cô giáo Phương vỗ nhẹ bờ vai của cô bé, an ủi:” Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, bây giờ cô xin phép nghỉ ốm giúp em, lập tức dẫn em đi gặp sư phụ.”

Cô bé trong lòng cô giáo ngẩng đầu lên, nức nở nói:” Sắp tới kỳ thi tốt nghiệp rồi, bây giờ xin nghỉ chỉ sợ không tốt lắm đâu...”

Cô giáo Phương cười khở nói:” Chẳng lẽ kỳ thi tốt nghiệp còn trọng yếu hơn tánh mạng sao?”

Cô bé cho rằng sư phụ của cô giáo Phương nhất định là một lão gia gia 50 - 60 tuổi, không nghĩ tới đối phương thoát nhìn vậy mà cũng chỉ cỡ tuổi của mình, hơn nữa gương mặt nhìn rất là trẻ con, tuyệt không giống cô giáo nói cái gì đạo thuật cao thâm. Liền không nhịn được lên nói với cô giáo Phương:” Sư phụ của cô hình như trẻ quá a!”

Cô giáo Phương cười nói:” Thời điểm lần đầu cô gặp sư phụ, người cũng là trẻ như vậy, khi đó cô đại khái mới tuổi dậy thì a!”

Nếu không phải đang ở trong đạo quán tôn nghiêm, cô bé nhất định sẽ la to lên. Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái - Cửu Địch phải chăng cũng là một lão gia gia đội lốt thiếu niên?

Hai người dù chưa nói ý đồ mình viếng thăm, Thất Cửu chân nhân đã lên tiếng trước:” Cần nhi, học trò của con tựa hồ gặp chuyện phiền toái

nha.” Cô giáo Phương liền thuật lại chi tiết sự tình kỳ lạ mà cô bé gặp phải.

Thất Cửu chân nhân nghe xong trăn mặc một lát, quay sang cô bé nói:” Cô bé rước lấy phiến toái không chỉ là một cái, mà là hai cái.”

Cô bé mặc kệ đối phương nói cái gì một cái hai cái, chỉ truy cầu phương pháp giải quyết. Thất Cửu chân nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói:” Dây dưa với yêu quái, ta có thể giúp cô. Nhưng cô cùng hấn kết nghiệt duyên, ta lại không tiện nhúng tay rồi.”

Cô bé khẩn trương lại hỏi tiếp:” Kết nghiệt duyên? Người là nói Ưu Địch sao?”

Thất Cửu chân nhân nói:” Ưu Địch...Cái tên này cũng rất thích hợp với hấn đấy.”

Trong lòng cô bé đột nhiên có một loại kích động khó hiểu, lập tức hỏi đối phương phải chăng biết Ưu Địch. Thất Cửu chân nhân nhẹ nhàng gật đầu, đột nhiên dùng một loại ngữ khí cao nhân ẩn dật nói:” Chuyện yêu quái, bản đạo có thể vì cô mà giải quyết, nhưng chuyện liên quan đến hấn, xin thứ cho bản đạo không tiện nhúng tay.”

Cô giáo Phương nói:” Sư phụ, hấn có lai lịch thế nào? Đến người cũng phải cố kỵ hấn sao?”

“Hấn à...Coi như là một người mệnh khổ đi a! Xin thứ cho bản đạo không tiện nhiều lời.” Thất Cửu chân nhân dứt lời thì đi vào nội điện.

Cô bé còn muốn đuổi theo hỏi sự tình của Ưu Địch, nhưng lại bị cô giáo Phương ngăn lại. Cô giáo Phương nói:” Mặc kệ em hỏi thế nào, sư phụ cũng sẽ không nói đâu. Chỉ khi gặp phải vấn đề nghiêm trọng, sư phụ mới tự xưng là bản đạo.”

Sau đó Thất Cửu chân nhân tặng cho cô bé một mặt dây chuyền ngọc bích, dặn dò cô bé phải luôn đeo bên người, nhất là những lúc cần tiếp xúc với nước hoặc trong bán kính một trăm bước có tồn tại một lượng lớn chất lỏng, nếu bị mất hoặc nứt mẻ, phải lập tức đến đạo quán tìm mình. Cũng dặn dò cô bé sau này không cần thiết thì không nên lên sơn thượng, nhất là

giờ từ Tý đến lúc mặt trời mọc, tức khoảng thời gian từ 11h đêm đến năm giờ sáng ngày hôm sau.

Cô bé mang theo một loại tâm tình vừa được vừa mất rời khỏi đạo quán, trong đầu luôn hiện lên gương mặt ưu thương mà tuần lãng kia của Ưu Địch. Sau khi về nhà, cô nằm ở trên giường lẩm bầm lẩm bầm:” Chúng ta không còn gặp lại sao? Ưu Địch!” Lấy điện thoại di động ra nhìn, mới hơn năm giờ, cha mẹ không có về sớm như vậy, cô lại không có tâm tình học bài. Lại nhìn ra ngoài cửa sổ, đến lúc mặt trời lặn vẫn còn lâu, thẩn nghĩ không bằng lên sân thượng một chuyến, nói không chừng có thể gặp được Ưu Địch trên đó. Thất Cầ chân nhân chỉ nói là nửa đêm lên sân thượng sẽ rất nguy hiểm, hiện tại giữa ban ngày có lẽ không có sao đâu!

Chủ ý đã quyết, cô bé lập tức đứng lên đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra khỏi cửa phòng, lập tức liền quay trở vào. Không phải cô thay đổi chủ ý, mà là muốn thay một bộ cánh xinh đẹp. Đứng trước gương, cô thấy mái tóc rối bù, gương mặt bóng dầu của chính mình, thẩn nghĩ, còn không đi rửa mặt, nhất định sẽ hù người khác chết ngất.

Sờ sờ trên ngực, xác định mặt dây chuyền ngọc bích vẫn còn đó, cô bé chậm rãi đi vào phòng tắm. Đánh răng rửa mặt cũng không có phát sinh chuyện lạ gì, liền dứt khoát tiện thể tắm luôn.

Tuy không có phát sinh việc lạ, nhưng đến lúc cô bé thay xong một chiếc váy xinh đẹp màu lam nhạt, thì đã là 6h30’ rồi. Ngoài cửa sổ sắc trời đã sắp hoàng hôn, còn cô bé đang thưởng thức hình ảnh xinh đẹp của mình trong gương lại không một chút phát giác đi đâu đó.

Bước lên những bậc thang yên tĩnh, đẩy cánh cửa sắt hoen rỉ ra, cô bé chờ mong đằng sau cánh cửa sẽ xuất hiện bóng hình mình ngày nhớ đêm mong - “hoàng tử Ưu Địch”. Nhưng mà đằng sau cửa sắt cái gì cũng không có, ngoại trừ cái tháp nước bị ánh chiều tà nhuộm đến vàng óng ánh.

Cô bé lượn hai vòng trên sân thượng, xác định hoàng tử của mình thật sự không có ở chỗ này, mới lưu luyến mà quay trở về. Lúc này, mặt trời đã

xuống núi rồi, chỉ còn sót lại một tia ráng chiều như cố ngăn cản không cho bóng tối nuốt chửng hết đại địa.

Đi đến đầu cầu thang, cô bé phát hiện cửa sắt không biết từ khi nào đã bị gió thổi đóng sập lại. Cô cũng không có để ý, dùng tay muốn mở nó ra. Tay kéo về phía sau, không có nhúc nhích, lại kéo, lại vẫn không có nhúc nhích. Một ý niệm khủng bố bỗng chốc xuất hiện trong đầu cô – cửa sắt nếu đúng là bị gió thổi đóng sập lại, vì sao lại không có phát ra tiếng vang? Hàn ý liền dọc theo sống lưng mà lan ra toàn thân, da đầu cũng tê dại một trận.

Sắc trời đã hoàn toàn chuyển sang màu đen, nhưng trăng vẫn chưa lên. Cô bé đột nhiên quay người, lưng áp vào cửa sắt, cũng mặc kệ vết hoen rỉ trên cửa sắt vậy bản chiếc váy xinh đẹp, hai mắt chăm chú nhìn chân tháp nước. Chuyện không muốn xảy ra nhất đã xảy ra, thứ không muốn thấy nhất đã xuất hiện.

Một bóng đen chậm rãi ngưng tụ, lập tức lớn lên. Cô bé phảng phất nghe thấy tiếng cười lạnh phát ra từ bóng đen đó khiến cho mình rợn cả tóc gáy, giống như một con mãnh thú đang giương nanh múa vuốt hướng phía mình tiến tới.

Cứu mạng phù trong lòng bàn tay đã biến mất, làm sao đối phó bây giờ? Mặt dây chuyền ngọc, cô bé sờ lên trước ngực, may mắn mặt ngọc vẫn còn, cô lập tức lấy nó ra bên ngoài y phục.

Bóng đen dừng bước tới, xen lẫn tiếng gào thét oán hận quanh quẩn trong bầu trời đêm. Tuy bóng đen không tiến tới, nhưng cô bé cũng không cách nào rời đi, lại tiếp tục giằng co, hiển nhiên đối với cô bé là cực kỳ bất lợi.

Cô bé cầm mặt ngọc dây chuyền đưa ra phía trước đồng thời bước tới một bước nhỏ, cô muốn làm giống như ngày hôm qua, đem bóng đen ép trở về chân tháp. Nhưng mà, lần này bóng đen lại không lui lại, mà là phát ra tiếng gào thét chấn động lòng người.

Trước người vang lên một thanh âm giòn tan rất nhỏ, cô bé nhất thời toát mồ hôi lạnh, mặt ngọc dây chuyền mà cô dựa vào đã xuất hiện một vết nứt nho nhỏ.

Tiếng gào thét lần nữa vang lên, mà lần này rõ ràng có chứa ba phần ý cười nhạo khinh thường. Theo từng tiếng gào thét phát ra từ bóng đen, vết nứt trên mặt ngọc dây chuyền dần dần mở rộng, xem ra lập tức sẽ nứt vỡ.

Trong lòng cô bé hoảng sợ cực độ, không biết làm thế nào cho phải, hối hận vì không nghe lời cảnh cáo của Thất Cửu chân nhân. Nhưng mà, hối hận có tác dụng sao? Mặt ngọc dây chuyền một khi bị huỷ, cô liền bị đối phương khống chế dễ như chơi, đối phương sẽ đối đãi với mình thế nào đây? Cô không biết, cũng không muốn biết.

Nên làm cái gì bây giờ?

Trốn?

Có thể chạy thoát cái thứ kia sao?

Cửa sắt mở không ra, muốn chạy trốn cũng chỉ có thể nhảy xuống dưới. Nơi này chính là tầng chín a, nhảy xuống dưới mà nói... Cô bé không dám tưởng tượng tình cảnh sau khi mình từ nơi này nhảy xuống, bộ dáng nát bét mau me bê bết, nếu như hôm nay nhất định tránh không khỏi kiếp nạn này, thì cô cũng muốn bị chết dễ coi một chút.

Bóng đen phát ra một thanh âm gào thét như mình là người chiến thắng, mặt ngọc dây chuyền vang lên một tiếng, vỡ thành hai nửa. Cô bé vô lực ngã ngửa trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, chờ đợi cơn ác mộng giáng xuống. Trong đầu lần lượt hiện lên những hồi ức trước đây, cô rất không cam lòng, chính mình không có làm chuyện gì xấu, sao lại có kết cục này. Nước mắt lã lã lăn dài trên gương mặt xinh đẹp của cô.

“Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết con mèo, đờng dạn cũng sẽ hại chết cô.” Ngay thời điểm bóng đen muốn xông tới, một đạo nhân ảnh lại chắn trước người cô bé. Là hắn, là gương mặt ưu thương đó, là chàng thiếu niên mà cô bé vẫn hằng chờ mong hai hôm nay – Ưu Dịch.

Bóng đen trầ n giọng g ầ n nhẹ, chậm rãi lui về phía sau, lui về chân tháp nước, biến mất. Chàng thiếu niên quay người nâng cô bé đang ngâ y ngổ c đứng dậy, dùng ngữ khí quở trách nói với cô:” Cô không nên lại tới nơi này.”

Nam nhân mà mình ngưỡng mộ đứng ngay trước mặt, cô bé không khỏi mắc cỡ tim đánh trống, đối phương trách mắ ng nhưng trong lòng cô lại biến thành dịu dàng quan tâm, cúi đầu vậ n về góc áo, thẹn thùng nói:” Em còn chưa biết tên của anh đó?”

Chàng thiếu niên nói:” Cô không phải gọi tôi là Ưu Địch sao!”

Trong lòng cô bé vừa sợ vừa vui nói:” Làm sao anh biết?”

Ưu Địch nói:” Nếu tôi cái gì cũng không biết, thì sẽ không xuất hiện ở chỗ này.”

Cô bé nhìn chân tháp nước chỉ chỉ:” Vậy anh chắc chắn biết cái bóng đen đó là chuyện gì rồi.”

Ưu Địch nhẹ giọng thở dài chậm rãi nói:” Nước có thể nuôi dưỡng vạn vật, bất cứ sinh vật nào đều không thể thiếu nước, nhưng có ai từng nghĩ tới mỗi một giọt nước xung quanh mình, đều đã trải qua mấy trăm triệu năm tuế nguyệt. Trong những năm dài buồn chán đó, nước không ngừng hấp thụ linh khí trong thiên địa, cho nên đã hình thành linh tính cho riêng mình. Nhưng mà nước vốn thiện lương, nó sẽ không như những yêu tinh yêu quái khác đi trêu chọc hay thậm chí gây thương tổn đến nhân loại, cho nên trong mấy ngàn năm văn minh nhân loại, những ghi chép về chuyện nó cố ý làm hại đến con người chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“ Mấy năm gần đây, công nghiệp phát triển nhanh chóng, đã làm môi trường bị ô nhiễm nghiêm trọng, nước bởi vì bị uế vật ảnh hưởng mà trở nên thô bạo. Nước máy tuy đã được loại bỏ uế vật, nhưng uế khí vẫn lưu lại trong nước như cũ.”

“Tháp nước hay các thiết bị trữ nước khác trong quá trình trữ nước, bị lây nhiễm lượng lớn uế khí, cũng sinh ra linh tính thô bạo. Mà đại đa số

tháp nước đều giống như cái này được lắp đặt trên sân thượng toà nhà, mỗi ngày đều hấp thu lấy nhật nguyệt tinh hoa, dần dà liền hoá ra yêu thân.”

“ Tôi vốn định dùng tiếng sáo hoá giải lệ khí của nó, tránh đem đến tai hoạ cho một phương, đáng tiếc lại bị cô quấy nhiễu rồi. Lệ khí của nó chẳng những không bị hoá giải, ngược lại càng mạnh hơn lúc trước.”

Cô bé biết là chính mình làm sai rồi, thành thật xin lỗi nói:” Thực xin lỗi, em không biết sự việc lại biến thành ra như vậy. Cái đó làm sao bây giờ?”

Ưu Địch bất đắc dĩ than nhẹ:” Yêu thân đã thành, lại có ý muốn hại người, chỉ có thể đem nó phong ấn lại.”

Trong lòng cô bé kinh hãi, thúc giục nói:” Vậy anh mau bắt nó phong ấn lại a, tránh cho nó đi ra hại người.”

“Đem yêu tinh phong ấn, chẳng khác nào thụ án tù chung thân của nhân loại. Tuổi thọ của nhân loại chỉ là trăm năm, mà yêu tinh so với nhân loại tồn tại lâu hơn rất nhiều...” Ưu Địch bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến tháp nước trước mặt, thổi lên giai điệu ưu thương.

Cô bé đột nhiên hiểu rõ vì sao đối phương lại thổi điệu sáo ưu thương, bởi vì hắn là một tên đao phủ, yêu tinh đao phủ. Vì an toàn của nhân loại, hắn phải đem tất cả yêu tinh có khả năng gây nguy hiểm cho nhân loại phong ấn lại, cả những yêu tinh vô tội cũng bị phong ấn.

Tiếng sáo ưu thương ngừng lại, bầu trời đêm lại khôi phục tĩnh lặng. Hai người trầm mặc một lát, Ưu Địch đột nhiên nói:” Tôi cứu cô hai lần, cô có thể thay tôi làm một chuyện không?” Cô bé không chút suy nghĩ liền đáp có thể. Ưu Địch nói:” Tôi còn chưa nói là chuyện gì, cô đã đáp ứng sao? Cô không sợ tôi sẽ hại cô sao?”

Cô bé ngữ khí kiên định nói:” Không sợ, em biết rõ anh là người tốt, nhất định sẽ không thương tổn đến em đâu!”

Ưu Địch lộ ra dáng vẻ tươi cười hiếm thấy, có lẽ bởi vì bình thường rất ít cười, cho nên cười rất cứng ngắc, rất mất tự nhiên. Hắn chậm rãi tiến

tới, đưa ống sáo lên, nói:” Thay tôi bảo quản nó, năm năm sau tôi sẽ đến thu hồi...”

Hôm sau, đi cùng với cô giáo Phương, cô bé lần nữa tiến vào đạo quán tìm Thất Cửu chân nhân. Nhìn ống sáo trong tay cô bé, Thất Cửu chân nhân lắc đầu thở dài, nói:” Cô có biết tiếp nhận ống sáo này có nghĩa là gì không?”

Cô bé khẽ vuốt ống sáo trong tay, ôn nhu nói:” Có nghĩa là tôi đã tiếp nhận sứ mạng của hân.”

Thất Cửu chân nhân thở dài lần nữa, nói:” pháp khí ta đưa cho cô, tác dụng chủ yếu không phải khu yêu lui tà, mà là để trong lúc cô đang ý loạn tình mê thì nó có thể làm cho đầu óc cô thanh tỉnh một chút. Thế nhưng mà...Có lẽ đây đầu là thiên ý a!”

Cô giáo Phương đột nhiên chen vào, nói:” Sư phụ, lần trước người nói còn có một cái phiến toái khác, chẳng lẽ là...”

Thất Cửu chân nhân gật gật đầu, nói với cô bé:” Theo ta a, mặc kệ hân có trở lại hay không, trong vòng năm năm này cô đầu phải tiếp nhận công tác của hân, cho nên cô phải học chút ít đạo pháp hộ thân.”

Cô bé khẽ vuốt ống sáo, mặt lộ ra thần sắc quỵến luyện, ôn nhu nói:” Hân nhất định sẽ trở về, tôi biết rõ hân nhất định sẽ như vậy, bởi vì hân là người tốt.”

Kết thúc.

Sau khi nghe xong câu chuyện của Thi Nhã, tôi mỉm cười nói:” Cô bé kia chính là cô sao?”

Cô lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt không tương xứng với bề ngoài của mình, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, mà là hỏi lại tôi:” Còn muốn ngăn tôi thổi sáo không?”

Tôi cũng không có trực tiếp trả lời, đưa danh thiếp qua, nói:” Khi nào cần giúp đỡ, có thể gọi điện thoại cho tôi, cho dù là đêm khuya cũng không có sao.”

Thi Nhã nhận lấy danh thiếp của tôi, nói tiếng cảm ơn rồi đi mất. Cô ấy vừa đi, Quỷ Đờng mới dùng một ánh mắt cực kỳ khinh thường mà nhìn chằm chằm vào tôi, tôi hỏi cô ấy làm gì vậy, cô ấy nói ghét nhất chính là đại sắc lang đến cả tiểu muội muội cũng không buông tha.

Tôi cảm thấy mình thực chịu tiếng oan rồi, bất quá tôi cũng không vội vã giải thích, bởi vì Thiên Thư đã mở lời rồi, cô quay sang Quỷ Đờng nói:” Cô ấy có thể không phải là một tiểu muội muội đâu, theo tôi được biết, cô ấy cùng tuổi với cô đó, đầu là 24 tuổi.”

“ Cái gì? Cô ta đã 24 tuổi? Cô ta dùng mỹ phẩm dưỡng da hiệu gì thế, sao có thể bảo trì được tốt như vậy.” Quỷ Đờng tựa hồ đối với chuyện làm đẹp lại càng có hứng thú hơn.

“ Muốn bảo trì dung nhan không lão hoá, không nhất định phải dựa vào mỹ phẩm dưỡng da đâu...” Thiên Thư cùng Quỷ Đờng tranh luận một hồi về chủ đề làm đẹp, đột nhiên Quỷ Đờng bưng tỉnh vỡ lẽ nói:” Cô ấy không phải nói là trước kỳ thi Đại Học liên thay Ưu Địch bảo quản cây sáo sao? Hiện tại cô ấy đã 24 tuổi, cây sáo vẫn trên người cô ấy, nói như vậy, Ưu Địch không có tuân thủ ước hẹn, năm năm sau cũng không có trở về thu hồi cây sáo.”

Tôi cười nói:” Em có thể thay cô ấy bảo quản a! Có lẽ cô ấy có thể trụ nhan bất lão, chính là hoàn toàn nhờ vào cây sáo kia đó.”

Quỷ Đờng khinh thường nói:” Em không muốn đêm hôm khuya khoắt lại chạy loạn khắp nơi thổi sáo, nếu gặp phải đại sắc lang thì làm sao bây giờ?”

Thiên Thư nói:” Thật ra cô ấy cũng rất đáng thương, yêu một người không nên yêu, còn si tình chờ đợi đối phương trở về Nam nhân a, không có một người nào là tốt.”

“ Ai, tôi như thế nào lại không gặp được cô bé tốt như vậy chứ, trên người cô ấy có mùi liệt nữ, loại nữ nhân này bình thường cả đời chỉ biết

yêu một người...” Linh Khuyển đột nhiên chen vào nói, tiếp theo bọn họ anh một lời cô một câu bàn luận sự tình của Thi Nhã.

Tôi không đàm luận cùng bọn họ, tôi suy nghĩ, Ưu Địch thật sự không có trở về sao? Vì sao Thi Nhã tự nguyện tiếp nhận sứ mạng của hắn? Tôi nghĩ, một ngày nào đó tôi sẽ biết đáp án, bởi vì tôi có một loại dự cảm, chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Nhưng mà trên thực tế, cái ngày sự kiện đó phát sinh, chúng tôi chẳng những gặp lại nhau lần nữa, mà thậm chí còn liên thủ đối phó địch nhân. Trong quá trình này, còn để cho tôi biết được giữa hai người bọn họ có một câu chuyện tình yêu thâm mỹ khiến người ta nghe thấy mà lòng chua xót, người ta nghe thấy mà mắt rơi lệ.

CHƯƠNG 11

Hồ Sơ Số 11: Mặt Quỷ

Có một đại gia họ Hoàng mua một miếng đất ở khu biệt thự giữa núi, tự mình xây lên một tòa biệt thự cao cấp. Chuyển đến nhà mới vốn là chuyện vui, vậy mà hần lại mặt ủ mày chau cả ngày, lý do là sau khi dọn vào ở thì có chuyện lạ phát sinh.

Ông chủ Hoàng không bởi vì trong nhà có chuyện quái dị mà đi báo án, loại chuyện này dù có đi báo án cũng sẽ không có ai thụ lý, đây là thực tế ở Trung Quốc. Hần thông qua quan hệ cá nhân, đem sự tình nói cho một tên quan chức, cuối cùng thì vụ án rơi xuống đầu của tôi, đây là điểm đặc sắc ở Trung Quốc.

Bởi vì Quỷ Đờng đang bận xử lý vụ án khác, cho nên tôi chỉ có thể cùng Linh Khuyển đi đến biệt thự cao cấp của ông chủ Hoàng. Sở trường của Linh Khuyển chính là cái mũi đặc biệt linh mẫn, so với cảnh khuyển đã trải qua huấn luyện đặc biệt chỉ hơn không kém.

Mới bước vào nhà ông chủ Hoàng thì đã biết ngay hần chính là một tên nhà giàu mới nổi điển hình, biệt thự cao cấp tuy được trang hoàng rất xa hoa, nhưng vật liệu trang trí đều là chỉ cần đắt tiền nhất không cần tốt nhất. Hơn nữa phong cách rất lộn xộn, có thể nói là chấp vá đủ loại phong cách trên thế giới vào trong này, bên ngoài nhìn thì có vẻ đặc sắc, nhưng trên thực tế lại không có giá trị chiêu sâu gì đáng nói.

Quản gia mời chúng tôi đến chờ tại một cái phòng khách xa hoa cao đến năm mét, phòng khách thiết kế giống như một đại sảnh khách sạn, xa hoa thì có xa hoa, nhưng một chút cảm giác tổ ấm cũng không có. Trong lúc chờ đợi buồn chán, tôi phát hiện trong cái phòng khách xa hoa này cũng

không phải tất cả đều không hợp cách, bởi vì ở một góc khuất khó nhìn thấy tôi bắt gặp một khuôn mặt. Đó là khuôn mặt một người phụ nữ được vẽ trên tường, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt mang một nỗi bi thương khó hiểu, hai mắt như ẩn như hiện lệ quang. Bức họa gương mặt kỳ lạ này, không thể nghi ngờ đã thêm vào cái phòng khách thô tục này một phần cảm giác huyền bí đầy tính nghệ thuật.

Ngay thời điểm tôi đang thưởng thức khuôn mặt đó, Linh Khuyển đột nhiên nói, cái tên cả người đầy mùi tiền thối đến rĩ. Quả nhiên, chỉ sau chốc lát, thân thể mập mạp của ông chủ Hoàng đã xuất hiện.

Thái độ của ông chủ Hoàng thật sự không được tốt lắm, nhưng cũng không có biện pháp gì, ai bảo chúng tôi là công chức, mỗi tháng lãnh lương đều là tiền của người đóng thuế. Hắn chỉ vào khuôn mặt mà tôi đang thưởng thức nói:” Những cái thứ mặt quỷ này không biết từ đâu xuất hiện, chùi thì chùi không ra, lắp mất rĩ lại còn có thể nổi lên. Hơn nữa càng lúc xuất hiện lại càng nhiều, các cậu nghĩ biện pháp làm sạch sẽ mấy thứ quỷ này cho tôi, tiền lì xì không ít đang chờ bỏ vào túi các cậu đấy.”

Thì ra là khuôn mặt người này là nguyên nhân làm ông chủ Hoàng phiền não, tôi còn tưởng là hắn cố ý cho vẽ ở đây đấy. Về phần mấy lời khó nghe kia, không đợi tôi mở miệng, Linh Khuyển đã thay tôi đáp trả:” Cái gọi là tiền lì xì của ông thì được bao nhiêu tiền a? Không hơn 1000 vạn cũng đừng lấy ra nha, một chút tiền lẻ như vậy chỉ có thể mua cái rắm thôi.”

Linh Khuyển nói mặc dù khó nghe, nhưng cũng là suy nghĩ trong lòng tôi. Nếu nhận mấy ngàn tiền lì xì, thì không có gì đảm bảo là sau này không bị khếp vào tội danh tham ô nhận hối lộ, còn nếu thu một lần mấy ngàn mấy trăm vạn, ít nhất cũng có thể về hưu sớm di dân ra nước ngoài hưởng thụ một cuộc sống an nhàn. Nhưng mấy lời này cũng chỉ có thể ba hoa cho vui mà thôi.

Nhưng mà, ông chủ Hoàng tựa hồ không xem mấy lời của Linh Khuyển nói là chuyện đùa, sắc mặt lập tức tối sầm, tôi nghĩ nếu như không phải còn

cần tới chúng tôi đi giải quyết vấn đề, hắn sẽ lập tức đuổi cổ chúng tôi đi. Tuy hắn không đuổi chúng tôi đi, nhưng lại tự mình bỏ đi, nói cái gì còn có chuyện làm ăn lớn phải làm, dặn dò quản gia tiếp đãi chúng tôi, sau đó liền lánh đi. Hắn đi rồi cũng tốt, dù sao chúng tôi cũng không muốn nhìn thấy hắn.

Quản gia là một phụ nữ khoảng 30 tuổi, thái độ thì tốt hơn so với ông chủ Hoàng rất nhiều, trước tiên mời chúng tôi uống trà ăn bánh, sau đó mới bắt đầu đề cập chính sự. Cô nói:” Sau khi trong nhà phát sinh quái sự, thì lão gia quay về sống ở nhà cũ, hôm nay là vì đón tiếp các anh nên mới đến đây, bình thường cũng chỉ có tôi cùng hai người giúp việc ở chỗ này, cho nên tôi càng rõ ràng chuyện này hơn lão gia rất nhiều.”

Linh Khuyển lén cười, thầm nói với tôi:” Mấy tên có tiền đầu sợ chết như vậy.” Tôi cũng không để ý đến cậu ta, tiếp tục lắng nghe câu chuyện của quản gia.

Quản gia kể: Thời điểm mới dọn vào, hết thảy đều rất bình thường, không có chỗ nào là không ổn. Nhưng qua thêm vài ngày nữa, tam tiểu thư lại nói trên sàn nhà trong phòng của cô ấy có một khuôn mặt người, hỏi lão gia là cho người vẽ từ lúc nào vậy. Bởi vì tam tiểu thư chỉ mới chín tuổi, cho nên lúc ấy lão gia cũng không quan tâm, nói chúng tôi đi xem căn phòng có phải bị làm dơ hay không là được.

“ Thời điểm tôi đi vào gian phòng của tam tiểu thư, chợt giật mình một cái, trên sàn nhà thật sự có một khuôn mặt người. Tôi nhớ trước lúc quét dọn, cũng không có phát hiện thứ này. Tôi dùng giẻ lau chùi nó, thế nhưng mà chẳng những chùi không ra, ngược lại càng chùi, nét mặt cô ta càng bị thương.”

“ Tôi đem sự tình nói cho lão gia, lão gia tự mình đến xem, xem rồi lại sợ tới mức không nói được cái gì. Đêm đó, lập tức đưa cả gia đình quay về nhà cũ trước kia ở, chỉ lưu lại mấy người chúng tôi trông chừng nhà.”

“ Ngày hôm sau, lão gia thuê một nhóm công nhân đến lột lại sàn nhà khác. Thế nhưng mà, công nhân còn chưa có rời đi, khuôn mặt người lại tái

xuất hiện trở lại trên sàn nhà mới, kết quả là mấy người công nhân này cũng bị dọa chạy toé khói. Cuối cùng, trong phòng xuất hiện càng ngày càng nhiều mặt người, sàn nhà vách tường, tất cả đều phủ đầy gương mặt thiếu nữ trẻ tuổi, mấy khuôn mặt đều là biểu tình rất thương tâm rất không cam lòng, tổng cộng có mười ba khuôn mặt. Về sau thì không chỉ có gian phòng kia, mấy chỗ khác cũng có mặt người xuất hiện, vừa rồi anh xem chính là một cái, là cái mới xuất hiện gần đây đây. Cho tới bây giờ, cả toà biệt thự, tổng cộng xuất hiện 27 khuôn mặt người.”

Quản gia dẫn chúng tôi đi một vòng toà biệt thự cao cấp này, đúng là có 27 khuôn mặt thiếu nữ quý dị xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau, mỗi khuôn mặt người đều không giống nhau, nhưng tất cả đều là biểu lộ nét mặt thương tâm muốn chết. Ở những chỗ khác thì cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng vừa tiến vào phòng tam tiểu thư thì liền cảm thấy rõ ràng một trận hàn ý, tôi còn cho rằng trong phòng đang mở máy lạnh.

Trong phòng đó có mười ba khuôn mặt người quý dị, đều là biểu tình thương tâm gần chết, hơn nữa tựa hồ có oan khuất không kể xiết, muốn tố cáo lại không có cách. Đi vào trong phòng, nhìn thấy trên bức tường, dưới sàn nhà như được khảm đầy mặt người, cảm giác như bị nhiều người vây xem, làm cho người ta hoảng sợ trong lòng. Trừ cái đó ra, trong phòng tựa hồ còn có một tia hương vị khác thường, không chăm chú cảm nhận thì sẽ không phát giác. Bất quá đây là nói dân thường, còn đối với khứu giác linh mẫn của Linh Khuyển mà nói, cái mùi này lại quá rõ ràng rồi.

“ Là mùi thịt thối rửa...” Linh Khuyển nghiêm túc đánh hơi lại một lần, sắc mặt dần dần trở nên bất thường, nghiêm túc nói:” Đội trưởng, tôi muốn lập tức phong toả ngôi biệt thự này. Vừa rồi ở bên ngoài người còn chưa được rõ ràng, nhưng ở trong gian phòng này, tôi có thể xác định nơi này có ít nhất mười cỗ thi thể trở lên.”

Tiếp theo vụ án được giao cho Phòng hình sự đi điều tra, kết quả đi điều tra là, kẻ thù của ông chủ Hoàng đã đến nhà hoá táng, nhà tang lễ thu được 27 cái da mặt phụ nữ đã chết, đồng thời đằng sau mấy tấm da mặt này viết

lên tên tuổi ngày sinh tháng đẻ cả nhà ông chủ Hoàng. Tiếp theo mua chuộc thợ xây biệt thự của ông chủ Hoàng, đem mấy tấm da mặt này trộn vào bê tông xây nhà

Tôi hỏi Thiên Thư đối với chuyện này có quan điểm thế nào, cô nói:” Đây là một loại hàng đầu thuật, gọi là mặt quỷ. Tục ngữ có nói người muốn mặt cây muốn da, lột lấy da mặt người chết, linh hồn của họ lập tức sẽ đi theo da mặt, đồng thời cũng sinh ra oán niệm mãnh liệt mà biến thành oan hồn. Ở đằng sau da mặt viết lên tên tuổi người muốn hại, oan hồn sẽ luôn bám theo ám những người này.

“ Thật ra, ông chủ Hoàng cũng rất nhay, nếu đêm đó hắn không lập tức đem cả gia đình rời khỏi biệt thự, mà là ở lâu thêm vài ngày mà nói..., như vậy cả nhà hắn đầu bị oan hồn ám hết. Dưới sự quấy nhiễu của oan hồn, nhìn thấy ảo giác là chuyện cơm bữa, anh thấy khuôn mặt người trên vách tường và sàn nhà, thật ra cũng chỉ là ảo giác. Người không có liên quan còn thấy ảo giác, thì một nhà ông chủ Hoàng kia gặp phiến toái là đi đâu không cần bàn cãi rồi.”

“ Tại sao phải dùng da mặt của thiếu nữ trẻ tuổi vậy?” Tôi hỏi.

Quỷ Đổng đột nhiên chen vào nói:” Thiếu nữ có ai lại không để ý tới gương mặt của mình a!”

Tôi nghĩ, nếu đem da mặt Quỷ Đổng lột xuống, cô nàng khẳng định thành quỷ cũng không buông tha tên nào dám lột da mặt mình.

CHƯƠNG 12

Hồ Sơ Số 12: Mèo Tiên

Theo truyền thuyết cổ Ai Cập thì đã từng có một thời kỳ loài mèo thống trị loài người, nhìn vào thực tế hiện nay, thì truyền thuyết này đúng là chỉ có thể xuất hiện trong câu chuyện cổ tích. Nhưng loài người với tư cách là sinh vật thông minh nhất, đồng thời cũng rất kiêu ngạo, có từng nghĩ qua, ở địa cầu có hàng trăm triệu giống loài, thật sự chỉ có nhân loại mới có được đại trí tuệ thôi sao?

Có một lão nhân họ Hà sống cô độc một mình đến báo án, con mèo lão nuôi đã bị mất rồi, yêu cầu cảnh sát tìm giúp con mèo của lão. Chuyện như vậy cũng thường xuyên phát sinh, bình thường thì kết quả cuối cùng là chẳng giải quyết được gì. Dù sao nhân lực cảnh sát có hạn, những vụ án người dân mất tích còn rất nhiều, ai lại rảnh đi quản chuyện sống chết của một con mèo.

Thế nhưng mà bác Hà một ngày đến đồn công an sáu bảy lượt, cũng nói đây không phải là một con mèo bình thường, mà là mèo tiên. Nếu là mèo tiên, cái vụ án đó dĩ nhiên là ném lên đầu tôi rồi.

“Bác Hà, hy vọng bác có thể hiểu được cái khó của cảnh sát, với nhân lực hiện thời, muốn đem tất cả người mất tích tìm về cũng đã rất khó khăn rồi, nếu như còn muốn đi đầu động một lượng lớn cảnh lực đi tìm một con mèo, tựa hồ là đang lãng phí tiền của người đóng thuế a.” Tôi giải thích nói.

Bác Hà tức giận nói: “Tiểu Tiên không phải là mèo, nó là thần tiên.”

“Tiểu Tiên là tên con mèo bác nuôi hả?” Tôi nói.

“ Tôi nói lại lần nữa, tiểu Tiên không phải là mèo, ít nhất thì nó không phải là một con mèo bình thường. Nó rất có bản lĩnh, rất thông minh, còn có thể nói tiếng người.” Bác Hà cả giận nói.

“ Nói được tiếng người sao? Bác chắc chắn chứ?” Tôi nói.

“ Tôi biết rõ cậu muốn nói tôi bị thần kinh, mấy tên cảnh sát như cậu mới là thần kinh, chính mình chưa thấy qua, thì liền nói là người ta khoác lác. Hừ!” Bác Hà đứng lên, tựa hồ muốn phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi vội vàng thỉnh lão ngẩng trở xuống:” Bác Hà, tôi không phải không tin bác, bản thân tôi cũng đã trải qua rất nhiều sự tình kỳ lạ. Nhưng nếu bác muốn chúng tôi giúp bác, tối thiểu bác cũng phải kể rõ đầu đuôi sự việc mới được chứ a!”

Bác Hà nổi giận đùng đùng ngẩng xuống, tôi rót cho lão một chén trà, lão cũng không uống, như là đang nhớ tới chuyện gì đó, một lát sau mới mở miệng nói:” Cậu có thể không tin lời tôi, nhưng những lời tôi nói đều là sự thật. Việc này có lẽ nên bắt đầu nói từ 16 năm trước...” Lão từ từ kể ra câu chuyện cũ --

Khi đó, tôi đã vào khoảng 50 tuổi, con gái cũng đã lập gia đình. Năm đó lão bà của tôi mất vì bệnh già, bỏ tôi một thân một mình ở lại, con gái thì có gia đình riêng của nó, cũng không rảnh thăm một lão nhân như tôi. Sống một mình, cảm giác cô đơn là không thể tránh khỏi, nhất là vào buổi tối. Mỗi khi đêm dài tĩnh lặng, tôi ngủ không được thì sẽ lên sân thượng hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu, cho đến khi cảm thấy mệt mỏi mới trở về phòng ngủ.

Đêm hôm đó, tôi lại không ngủ được, liền lên sân thượng hút điếu thuốc, ánh mắt vô định nhìn ra bên ngoài. Lúc đó ánh trăng không sáng lắm, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn thấy mọi vật bên ngoài. Ngay lúc tôi rút điếu thuốc thứ ba thì, có một con hắc miêu nhảy lên lan can ban công của sân thượng. Tôi là sống ở khu phố cổ, mèo chó lúc nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng con hắc miêu này lại có điểm khác thường, bộ lông trên

người nó sáng bóng, tựa như bôi sáp, cặp mắt nó lại đặc biệt có thần, làm cho người ta có ấn tượng thật sâu.

Bởi vì lúc đó tôi thấy cô đơn tịch mịch, cho nên muốn trêu chọc con mèo này chơi, liền hỏi nó, muốn hút thuốc không, hút một hơi thử không? Tiếp theo tôi nhả khói về phía nó, lúc đầu nó không quen, tránh khỏi làn khói thuốc tôi phun ra, nhưng sau khi tôi phun vài lần, nó lại không tránh nữa, ngược lại giống như là đang hít lấy làn khói tôi phun ra.

Tôi cảm thấy chơi rất vui, liền không ngừng nhả khói lên người nó. Một lát sau, nó giống như có chút say thuốc chóng mặt, cái đầu nhỏ lúc ẩn lúc hiện, thiếu chút nữa là ngã rớt xuống lầu. Tôi vội vàng ôm nó lên, ngay lúc ôm lấy nó, tôi đột nhiên nghe thấy có người hàm hồ nói một câu:” Loại cảm giác này thật là kỳ quái nhỉ!”

Lúc ấy tôi giật mình kêu lên một tiếng, bởi vì cũng đã nửa đêm canh ba rồi, làm sao còn có thể nghe thấy tiếng người ta nói chuyện, hơn nữa còn giống như nói vào tai mình, mặc dù có điểm hàm hồ, nhưng tôi vẫn là nghe được rất rõ ràng. Tôi rất sợ hãi, cho là mình gặp quỷ rồi, liền ôm hắc miêu chạy về nhà chui vào chăn.

Sau khi chui vào chăn, thanh âm lúc nãy lại vang lên:” Người sợ cái gì? Làm gì có quỷ, là ta đang nói chuyện với người thôi.” Nghe thấy lời này, tôi lại càng sợ hơn, trong phòng cũng chỉ có một mình tôi, nhưng thanh âm kia rõ ràng là hướng vào tai tôi nói, thanh âm không lớn, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Tôi trùm chăn qua đầu, ôm con mèo cuộn tròn trong chăn, sợ hãi đến toàn thân phát run. Ngay lúc này, thanh âm kia lại vang lên:” Người làm ta ghê tởm chết thôi, mau buông ta ra.”

Lúc này tôi chợt vỡ lẽ, thì ra hắc miêu trong ngực đang nói chuyện với mình, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên, ngã xuống gầm giường. Tôi nghĩ con mèo này nhất định là yêu quái, liền muốn đứng lên bỏ chạy khỏi phòng. Lúc này thanh âm kia lại vang lên:” Người sợ cái gì, ta chỉ là một con mèo,

không phải yêu quái, nhiều lắm chỉ có thể cào trầy người, cũng không lấy được mạng người”

Tuy nó nói như vậy, nhưng tôi vẫn rất sợ hãi, liền quỳ xuống dập đầu bái nó, nói cái gì cũng có thể cho nó, chỉ cần nó buông tha tôi là được rồi. Tôi nói xong rồi, hắc miêu mới từ trong chần chui ra, nó tựa hồ tốn rất nhiều sức lực mới có thể chui ra khỏi đồng chần. Nó nhìn tôi, miệng không mấp máy, nhưng tôi lại rất rõ ràng nghe nó “nói chuyện”:” Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần người tiếp tục phun khói vào ta là tốt rồi.”

Hai tay tôi run rẩy đốt điều thuốc, không ngừng phun khói thuốc vào đầu nó, bởi vì tay run rất dữ, nhiều lần điều thuốc thiếu chút nữa là rớt xuống đất. Nó tựa hồ rất sướng khoái hưởng thụ, nhắm mắt nằm lên đồng chần hít lấy cột khói tôi phun tới. Tôi đem mấy điều còn lại hút đến hết, nó vẫn là nằm dài không nhúc nhích, tôi nghĩ nó ngủ rồi. Toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nằm ngủ luôn trên sàn nhà.

Buổi sáng thức dậy, phát hiện nó đã đi rồi. Sau đó mỗi đêm nó đều tới tìm tôi, để tôi phun khói cho nó hít. Nó đến thường xuyên, tôi dần không sợ nó nữa, còn cùng nó nói chuyện phiếm. Tôi hỏi nó tên là gì, nó nói người mới có tên, mèo mà có tên gì chứ! Tôi cho rằng nó có thể nói tiếng người, khẳng định là mèo tiên, nên đã giúp nó chọn một cái tên gọi là tiểu Tiên.

Tiểu Tiên bầu bạn cùng tôi qua rất nhiều đêm dài cô đơn, cho đến ngày con tôi xảy ra tai nạn xe cộ, cả ngày tôi mặt ủ mày chau, nó liền hỏi tôi có cái gì cần giúp đỡ. Lúc ấy tôi cũng không muốn tiểu Tiên giúp đỡ cái gì, chỉ là muốn than thở mấy câu, liền nói cho nó biết tiền thuốc men của con gái khiến tôi phiền não. Tiểu Tiên lúc đó không nói gì, nhưng ngày hôm sau lại ngậm trong miệng rất nhiều vòng vàng nhẫn bạc đá quý đem đến. Tôi hỏi mấy thứ này lấy từ chỗ nào, nó chỉ nói là đồ vô chủ, để đó cũng chẳng làm gì, không bằng trước mắt cứ lấy đem đổi ra ít tiền giải quyết chuyện thuốc men cái đã.

Lúc ấy tôi thật sự rất cần tiền, cho nên liền lấy mấy món trang sức này đem đi bán. Hiệu bán đồ, nhân viên quầy số ba cần trang sức nhìn trái nhìn phải, nhìn một hồi lại đưa cho nhân viên quầy số hai và quầy đầu tiên xem, tiếp theo ông chủ hiệu cũng đi ra. Bọn họ cần trang sức xem tới xem lui lại thè lưỡi ra liếm, suy nghĩ cả nửa ngày mới hỏi tôi, là từ chỗ nào có được. Lúc ấy tôi chột dạ, liền nói là do tổ tiên để lại.

Bọn họ lại thương lượng một hồi, sau đó liền nói với tôi, một giá một mười vạn lấy hết. Lúc ấy tôi cho là mình nghe lầm, hỏi lại một lần nữa. Ai ngờ, bọn họ vậy mà cho rằng tôi chệch tiền ít, liền nói mười hai vạn, không thể trả thêm. Tôi đương nhiên đồng ý, vốn tưởng rằng chỉ có thể đổi được mấy ngàn để ứng phó khó khăn cấp thiết trước mắt, không nghĩ tới có thể đổi được mười hai vạn. Phải biết rằng đó là chuyện hơn mười năm trước rồi, cho dù là hiện tại thì mười hai vạn cũng không phải là con số nhỏ. Tôi sợ bọn họ đổi ý, lập tức liền đáp ứng, bọn họ tựa hồ lại càng sợ tôi đổi ý, lập tức liền mở tài khoản cho tôi, nhân viên quầy số một và ông chủ còn đích thân dẫn tôi đến ngân hàng chuyển khoản.

Tôi đem sự tình nói cho tiểu Tiên, nó lại nói người của hiệu bán đồ quá tệ, những món trang sức kia sang tay một cái rồi bán với giá bốn mươi năm mười vạn tuyệt đối không thành vấn đề. Tôi hỏi vì sao, nó nói mấy món trang sức này là ngọc khí từ trong mộ người chết lấy ra, bởi vì sợ tôi không dám lấy, cho nên lúc trước cũng không nói gì.

Nói thực ra, lúc đó tiểu Tiên làm như vậy tôi không cao hứng chút nào, nhưng về sau ngẫm lại, nếu không phải có mười hai vạn tiền cứu mạng kia, con của tôi nhất định sẽ mất mạng. Bởi vậy, tôi và tiểu Tiên quan hệ ngày càng tốt hơn, tốt giống như thân nhân một nhà vậy... Có lẽ, còn thân thiết hơn cả thân nhân, tối thiểu con gái của tôi cũng không được như tiểu Tiên mỗi tối đều đến bầu bạn với tôi.

Mười sáu năm qua, mỗi khi đêm xuống dù mưa gió thế nào tiểu Tiên vẫn không thay đổi đầu đến bầu bạn với tôi, làm cho tôi không hề cảm thấy cô đơn, thậm chí chưa bao giờ tôi lại thấy vui vẻ như vậy. Khi tôi gặp

chuyện không vui, nó liền an ủi tôi, nếu tôi gặp phải sự tình phiền toái, nó đầu có biện pháp giúp tôi giải quyết. Thế nhưng mà, thế nhưng mà bắt đầu từ một tuần trước, tiểu Tiên đã không còn xuất hiện nữa, tôi tìm nó khắp nơi cũng không tìm được... Tôi, tôi rất sợ, sợ sau này sẽ không còn gặp lại nó nữa...

Bác Hà nói xong vậy mà ở trước mặt tôi nước mắt già nua rơi lả chả, khóc đến như một đứa trẻ con vậy.

Tôi do dự một hồi, cuối cùng nói một câu chính mình cũng không biết là có nên nói hay không:” Đối mặt với sự thật đi, bác Hà! Tiểu Tiên đã làm bạn với bác mười sáu năm, cứ cho là lúc trước nó là một con mèo nhỏ mới sinh ra, hiện tại cũng đã mười sáu tuổi rồi, cái này đối với loài mèo mà nói đã là rất thọ rồi. Nó là không muốn bác thương tâm nên mới đi không từ biệt, tìm một nơi hẻo lánh để trôi qua thời khắc cuối cùng, chẳng lẽ bác muốn nó chết trước mặt bác sao?”

Bác Hà đột nhiên bật người lên, rộng to nói:” Sẽ không, tiểu Tiên sẽ không chết, nó là thần tiên, nó có thể trường sinh bất lão... Có thể trường sinh bất lão...” Thanh âm của lão dần dần nhỏ xuống, nhưng là vẫn đang không ngừng lẩm bẩm nói cái gì trường sinh bất lão, thần tiên sẽ không chết mấy câu đại loại như vậy.

Sau cùng, bác Hà cũng không còn tới đèn công an nữa. Nửa tháng sau, trong lúc đêm khuya lão từ trên sân thượng nhảy xuống, đầu tiếp đất tử vong tại chỗ.

Tôi hỏi Thiên Thư, tình huống tiểu Tiên có thể dùng góc độ khoa học giải thích không, cô nói:” Có hai khả năng, thứ nhất, tiểu Tiên chỉ là kết quả do bác Hà tưởng tượng ra. Lão bà qua đời đối với lão là một đả kích quá lớn, trong chuỗi đêm dài đằng đẵng, cô đơn hành hạ, cho nên đã phát sinh bệnh tâm thần phân liệt tuyệt đối không phải chuyện hiếm.”

Tôi cười nói:” Nói khả năng thứ hai đi, tinh thần phân liệt chỉ là từ ngữ chính phủ dùng để đối đáp với dân chúng thôi.”

Thiên Thư cũng cười:” Một khả năng khác là, tiểu Tiên là một con mèo có tinh thần lực cường đại. Bất luận là Phật giáo, Đạo giáo hay các tôn giáo khác đều có pháp môn tu luyện tinh thần lực. Con người tu luyện đến trình độ nhất định, đến lúc đạt được tinh thần lực cường đại, có thể cách không trao đổi tinh thần với người khác, loại năng lực này gọi là “Thần giao”. Người có được năng lực “thần giao”, ngoại trừ cùng con người còn có thể cùng động vật khác thậm chí là cùng với thực vật tiến hành trao đổi tinh thần. Phật Tổ từng nói, phàm có thất khiếu đều có thể thành Phật. Nói cách khác, chỉ cần có tai mắt mũi miệng, bất kể là người hay động vật thậm chí yêu tinh, đều có thể thông qua tu luyện đạt được đại trí tuệ, thành Phật thành Thánh.”

“ Cô cũng giống bác Hà, cho rằng tiểu Tiên là mèo tiên tu luyện nhiều năm?” Tôi cười nói.

Thiên Thư nói:” Đương nhiên không phải rồi, nếu năng lực của tiểu Tiên thực sự do nó tự mình luyện thành, nó cũng sẽ không mặc kệ bác Hà nhảy xuống a! Tôi nghĩ hẳn là nó bị đột biến gen, có đại não phát triển hơn cả não người, cho nên bẩm sinh đã có được năng lực “thần giao”. Thế nhưng mà, đến như bán tiên Gia Cát Lượng cũng đâu không lại dòng chảy thời gian, huống chi là một con mèo.”

Khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển cực nhanh, không biết đến một ngày nào đó có thể đột phá định luật sinh tử hay không? Nếu có một ngày như vậy, nhân loại không phải đã trở thành thần tiên sao?

CHƯƠNG 13

Hồ Sơ Số 13: Nhà Cổ

(Lúc chỉnh lý đến hồ sơ này, tôi có chút do dự, bởi vì sự tình đặc biệt trong hồ sơ này cũng không liên quan đến công tác của tôi, nhưng cái hồ sơ này rất có ý tứ, hơn nữa tính chân thực rất cao, bởi vì lúc nhỏ tôi đã tự mình trải nghiệm qua, tuyệt đối có giá trị tham khảo.)

Một trong những nhân vật tích cực tham gia kháng chiến chống Nhật ở đầu thế kỷ trước chính là vị thượng tướng lục quân họ Tưởng, ông ta sau khi chết để lại một căn nhà lớn, căn nhà lớn cộng thêm hoa viên bên ngoài thì rộng ước chừng một ngàn mét vuông. Cuối những năm bảy mươi đầu thập niên tám mươi, liên tục không ngừng có những lời đồn ma quỷ liên quan đến căn nhà này, đầu tiên là bắt nguồn từ một đôi phu phụ trông giữ toà nhà.

Tưởng thượng tướng mất khi sáu mươi bảy tuổi do bệnh già tại Bắc Kinh, mấy người con của ông cũng di dân đến Hồng Kông, Canada và các nước khác, cho nên căn nhà cổ của ông từng để trống một đoạn thời gian rất dài. Sau đó có một đôi vợ chồng không nhà cửa không con cái đến ở, nói cho sang là người giữ nhà, nhưng cái này cùng với việc chiếm đoạt nhà ở cũng không có khác biệt gì nhiều. Chẳng qua là lúc đó địa phương cũng chưa phát triển, dân cư thưa thớt, cũng không có lao động nhập cư, cộng thêm hoàn cảnh đáng thương của lão phu phụ, cho nên cũng không có ai phản đối.

Sau khi lão phu phụ vào ở không lâu, thì có việc lạ phát sinh, đầu tiên là lão ông bị bệnh lạ, toàn thân bị liệt, lại lúc nào cũng kêu đau. Nhưng nếu

hỏi lão đau chỗ nào, lão lại không biết đau chỗ nào, đại khái sau một tháng thì chết mất.

Sau khi ch ồng qua đời, lão bà lại cả ngày nói nhăng nói cuội, nói ch ồng mình bên dưới rất cô đơn, muốn xuống cùng lão. Cũng không bao lâu, lão bà cũng đã chết.

Sau khi lão phu phụ chết đi, toà nhà cổ lại trống không một thời gian ngắn. Bên cạnh toà nhà cổ này có một trường tiểu học, trẻ con thôn quê đều rất ham chơi, thường xuyên vào giờ giải lao ngẩn ngủ chạy vào trong căn nhà lớn chơi đùa, mà nơi thú vị nhất trong căn nhà lớn này phải kể tới t ầng hầm bên dưới.

Toà nhà cổ có phong cách kiến trúc rất quý dị, cho dù đó là bức tường bao hoa viên, hay là bức tường ngoại thất của căn nhà lớn đều được ốp bằng loại gạch màu đỏ tươi, nhìn từ xa rất bắt mắt, nhưng tới gần nhìn thì có cảm giác quái lạ. Càng kỳ quái chính là, t ầng hầm bên dưới có rất nhiều cái động hình vuông rộng ước chừng nửa mét, thông qua những cái động này có thể tiến vào những đường hầm nhỏ tỏa ra khắp căn nhà. Đối với tiểu hài tử mà nói, những đường hầm này không thể nghi ngờ chính là sân chơi thú vị nhất.

Ban ngày tiến vào trong địa đạo rất thú vị, ban đêm chui vào có lẽ sẽ càng thêm kích thích, nhưng mà trước giờ cũng chưa có ai từng thử qua, dù sao thì ban đêm cũng là đưa tay không thấy được năm ngón đó. Các lớp năm thứ tư tiểu học trở lên đều phải ở lại tự học vào ban đêm, có một đêm bị cúp điện, hiệu trưởng không có mặt, lại không biết lúc nào sẽ có điện, cho nên các giáo viên không dám tùy tiện cho học sinh tan học về nhà, lại để bọn chúng ra sân thể dục chơi đùa. Phải biết rằng thời điểm đó thông tin cực kỳ bất tiện, điện thoại cố định đã là rất hiếm, điện thoại di động thì càng không cần nhắc tới, muốn liên lạc với ai đó chỉ có thể dựa vào tiếng rống.

Một đám trẻ con hiếu động tụ lại một chỗ mà quây, đương nhiên là chuyện gì cũng làm ra được. Náo loạn một hồi, bọn chúng lại bắt đầu có

chủ ý tới căn nhà lớn. Không biết là ai đầu tiên muốn vào trong địa đạo chơi trốn tìm, bất quá lại là hợp ý cả đám. Lúc đó tổng cộng có chín người, tôi cũng là một trong số đó.

Chúng tôi dùng phương thức kéo - búa - bao để quyết định xem ai làm quỷ, khi còn bé vận khí của tôi rất đen, hoặc phải nói là phản ứng có chút chậm chạp, cho nên thiếu chút xíu là phải làm quỷ rồi. May mắn còn có một người so với tôi còn ngốc hơn, chính là bạn nữ tiểu Trang, cô ấy chỉ biết ra cái kéo, mỗi lần đầu là ra như vậy, tôi dù đầu thế nào cũng sẽ không thua vào tay cô ấy.

Tiểu Trang vừa úp mặt vào tường đếm ngược từ mười đến một, tôi liền hướng phía trong căn nhà lớn chạy vào, mặt khác có mấy thằng bạn vốn muốn chạy xuống tầng hầm thì nhìn thấy tôi chạy vào trong căn nhà lớn, cũng đổi ý chạy theo. Tuy ước định trước là chơi bên dưới địa đạo, nhưng bọn tôi cũng không phải lần đầu tiên chơi ăn gian, chỉ là không nghĩ tới lần này chơi ăn gian lại cứu lấy mạng của bọn tôi.

Chạy theo tôi vào căn nhà lớn tổng cộng có bốn đứa con trai, trong đó có hai đứa cùng tôi chạy một hơi lên gác mái, trốn ở một góc tối trên gác mái mà nói chuyện phiếm. Hai đứa còn lại là tiểu Dũng và tiểu Kiêu, tiểu Dũng nổi tiếng lớn gan, cho nên hẳn không chạy theo tôi, rủ rê tiểu Kiêu “thám hiểm” bên trong căn nhà lớn.

Chúng tôi ba đứa ở trên gác mái nói chuyện phiếm, nói tới nói lui một hồi lại quên mất đang chơi trốn tìm, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, chúng tôi mới ai về nhà nấy. Bỏ sung một câu, tiếng chuông leng keng tan học là do người kéo, mất điện cũng không có ảnh hưởng gì.

Cho đến ngày hôm sau đến trường, tôi mới biết được tối hôm qua đã xảy ra chuyện. Lúc tiểu Dũng và tiểu Kiêu “thám hiểm” trong căn nhà lớn, vậy mà gặp phải một con quỷ lưỡi dài, bởi vì năng lực mô tả của trẻ con có hạn, chỉ có thể nói là có một cái lưỡi lớn ngoay trên mặt đất và gọi nó là quỷ lưỡi dài. Tiểu Kiêu bị dọa ngất tại chỗ, tiểu Dũng lớn gan, cắn răng một mực nhìn xuống sàn nhà kiên quyết kéo tiểu Kiêu ra ngoài

Mà tiểu Trang đến cùng gặp phải chuyện gì? Ai cũng không biết, bởi vì cha mẹ cô ấy chỉ có thể tìm được thi thể của con gái trong địa đạo. Thi thể sắc mặt xanh mét, trước khi chết có lẽ đã trải qua sự tình khủng bố. Mặt khác ba nữ sinh còn lại thấy mấy nam sinh chạy vào căn nhà lớn, cho nên bọn họ cũng không có chạy xuống bên dưới, chỉ là trốn phía sau cây vải trong hoa viên. Nói cách khác, tối hôm qua chỉ có tiểu Trang tiến vào bên trong địa đạo.

Sau cùng, hiệu trưởng liễn cấm chúng tôi đến toà nhà cổ chơi, thật ra không cần phải cấm, cũng không ai dám đến đó chơi. Đây là ấn tượng đầu tiên của tôi về các sự kiện kỳ lạ mà bản thân mình từng trải nghiệm qua.

Sau đó, theo đà phát triển của kinh tế, xã có chút tiền, liễn xây một ngôi trường tiểu học mới, địa điểm cách xa chỗ toà nhà cổ. Kinh tế tốt lên, lao động nhập cư cũng tăng lên, vị cán bộ xã liễn đem cái trường tiểu học cũ, thật ra chỉ là mấy gian nhà trệt cũ nát, cùng với toà nhà cổ đã bỏ hoang từ lâu cải tạo thành nhà trọ.

Trường học cũ thì không có phát sinh chuyện gì, nhưng toà nhà cổ thì việc lạ phát sinh không ngừng. Nhà trọ trên cơ bản đều là công nhân thuê, ban ngày làm việc mệt nhọc, buổi tối đặt lưng xuống giường lập tức ngáy khò khò ngủ mất rồi. Thế nhưng mà người thuê phòng trọ trong toà nhà cổ, còn chưa ở được một tháng đã toàn bộ dọn đi rồi, tiền thế chân cũng không thêm lấy lại. Đối với thu nhập ít ỏi của tầng lớp lao động mà nói, 200~300 nguyên tiền thế chân cũng không phải là con số nhỏ.

Nguyên nhân công nhân bỏ đi, nghe đồn là vì quỹ hên lão phu phụ quấy nhiễu. Mặc kệ là thật hay giả, cuối cùng không còn có ai dám ban đêm đi vào toà nhà cổ nữa.

Ước chừng mười năm trước, chính quyền thành phố bắt đầu coi trọng di sản văn hoá, tiến hành trùng tu toà nhà cổ đã cũ nát đến mức không chịu nổi kia. Sau khi trùng tu, thì bức tường ngoại thất lại càng thêm đỏ tươi, nhìn từ xa tựa như một cỗ quan tài khổng lồ.

Người địa phương ai cũng không dám qua đêm trong toà nhà cổ này, cho nên chính quyền thành phố bố trí một bảo vệ ở địa phương khác đến đây gác đêm. Nhưng ngày hôm sau, người ngoại tỉnh đến này cũng từ chối không làm, hắn nói ban đêm, bức tượng bán thân của Tưởng thượng tướng đặt ở đại sảnh lâu một, con mắt vậy mà lại chuyển động, hắn đi tới đâu, con mắt liền nhìn theo tới đó.

Mãi cho tới bây giờ, ban đêm vẫn không có ai trông coi toà nhà cổ. Tuy bên trong bài trí không ít văn vật trân quý mà sinh thời Tưởng thượng tướng thường dùng, nhưng cho tới bây giờ vẫn là chưa từng bị trộm qua.

Tôi dẫn Thiên Thư đến thăm quan toà nhà cổ, cô ấy nói thông đạo dưới tầng hầm có lẽ vì dụng ý làm mát cho căn nhà lớn bên trên mà đặc biệt thiết kế, nguyên lý tựa như quạt giải nhiệt cho máy tính vậy. Rất rõ ràng là trong các phòng của căn nhà lớn bên trên nếu so với bên ngoài thì mát mẻ hơn rất nhiều. Tôi lại hỏi cô ấy sự tình ma quỷ thì sao, cô ấy nói:” Toà nhà này xây kiểu như vậy, không có chuyện ma quỷ mới là lạ. Tường ngoài đỏ đến như máu, hình dạng lại bốn cạnh vuông vức, rất giống một cỗ quan tài lớn, dễ dàng thu hút du hồn dã quỷ rồi. Trong hoa viên thì tất cả đều là cây vài trăm tuổi trở lên, ánh mặt trời chiếu xuyên qua không nổi, đối với quỷ hồn mà nói chỗ này không phải càng cảm thấy thoải mái dễ chịu sao chứ.

“ Điểm chết người nhất vẫn là tầng hầm bên dưới, bên dưới quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời, cộng thêm trong hoa viên lắm cây nhiều hoa, khiến cho bên dưới ẩm thấp âm khí thịnh vượng, tựa như một thói nam châm hút toàn bộ quỷ hồn chung quanh về đây, quỷ hồn tăng lên, dĩ nhiên là sẽ ảnh hưởng đến đại não của người sống, nhìn thấy ảo giác là điều tất nhiên thôi.”

“ Vì sao sinh thời Tưởng thượng tướng sống tại đây lại không có nghe đồn đãi chuyện ma quỷ thế này?” Tôi hỏi.

Thiên Thư nói:” Tưởng thượng tướng chinh chiến cả đời, ý chí khẳng định so với dân thường thì kiên định hơn rất nhiều, đối với du hồn mà nói, ông ta giống như một ngọn đuốc, nhìn thấy ông ta trốn còn không kịp, sao

lại dám đi trêu chọc ông ta chứ? Có ông ta sống ở trong nhà còn hữu dụng hơn so với việc thờ cúng tượng Phật, nhưng ông ta vừa khuất, chỗ này lập tức biến thành ổ quỷ rồi.”

Tướng thượng tướng tên đầy đủ là gì tôi không tiện nói, ông ta chiếm một vị trí nhất định trong lịch sử Trung Quốc cận đại, chẳng những là một danh tướng kháng Nhật, sau khi đất nước độc lập còn làm đến chức ủy viên thường vụ bộ chính trị, các bạn có hứng thú thì cứ baidu một cái là biết. Về phần toà nhà cổ của ông ấy thì đến nay vẫn được bảo tồn hoàn hảo, cũng mở cửa thăm quan tự do, nhưng thời gian mở cửa chỉ là vào ban ngày. (baidu: trang tìm kiếm của TQ – giống google)

Ban ngày đến thăm quan toà nhà cổ cũng không có gì, ngoại trừ phong cách kiến trúc quái dị của căn nhà lớn, cũng không có gì quá đặc biệt, cho dù là tiến vào tầng hầm bên dưới mà nói thì cũng sẽ không phát sinh quái sự gì. Buổi tối lại không giống như vậy, chỉ đơn giản đứng bên ngoài xem đã cảm thấy âm trầm khủng bố, hơn mười gốc cây vải trên trăm tuổi bao lấy căn nhà lớn, thoát nhìn giống như quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp vậy.

Lớn gan một chút có thể trèo lên tường bao nhìn vào bên trong, nhìn vào cửa sổ lầu một đi, chính là dễ dàng nhìn thấy tượng đá bán thân của Tướng thượng tướng, chăm chú nhìn một hồi sẽ phát hiện con mắt tượng đá tựa hồ thật sự chuyển động. Nếu còn chưa bị sợ đến chết, thì có thể trèo xuống đi vào, không có ai bắt bạn đâu, cho dù bạn đem đồ vật bên trong lấy đi cũng không ai làm gì bạn, bởi vì chung quanh đã sớm không có ai ở nữa rồi, phòng ốc trong toà nhà cổ này trên cơ bản là không có ai cả. Bất quá, tuy trị an những năm gần đây càng ngày càng kém, nhưng trong toà nhà cổ này lại chưa từng mất qua thứ gì.

CHƯƠNG 14

Hồ Sơ Số 14: Khổ Hạnh Tăng

Có một học sinh cấp 3 tên là Tiểu Vũ đi cùng cha mẹ mình đến đây báo án, báo căn nhà mà họ cho thuê có chuyện ma quái, vụ án này liền chuyển đến tay tôi.

Lúc mới gặp Tiểu Vũ, bộ dáng cậu ta rất hoảng loạn, hai tay cầm ly giấy, run đến không ngừng. Muốn từ miệng cậu ta hỏi ra được cái gì đó, tựa hồ rất khó khăn, cho nên tôi mới hỏi phụ thân của cậu ta là Lương tiên sinh trước.

Lương tiên sinh nói:” Có lẽ tổ tiên gia đình chúng tôi tích nhiều công đức, gia đình có tất cả bảy căn nhà lầu, trừ một căn là gia đình chúng tôi ở, những căn nhà khác đều để cho người ta thuê. Cho nên chỉ dựa vào tiền cho thuê nhà thì đã đủ ăn đủ mặc rồi, không cần phải ra ngoài làm việc. Hai vợ chồng chúng tôi đều ghiền mật chước, khi đã ngỗ xuống mớ bài rồi thì sét đánh bên tai cũng bất động, cho nên mấy chuyện như hợp đồng thuê nhà, thông thường đều giao cho Tiểu Vũ xử lý, dù sao chúng tôi chỉ có một đứa con trai, mấy căn nhà này trước sau cũng giao lại cho nó mà.”

Qua cách nói chuyện của Lương tiên sinh, tôi cảm thấy Tiểu Vũ thật ra rất đáng thương, có cha mẹ như vậy không thể không nói đó chính là một điều đáng buồn. Đương nhiên, đây là chuyện của gia đình bọn họ, tôi sẽ không đi quản, mà thật ra có muốn can thiệp vào cũng không được.

Lương tiên sinh còn nói:” Tôi có một căn nhà ở đường Bình An, lúc trước chỗ đó từng bị độn có quỷ, phòng ốc rất khó cho thuê, cộng thêm số nhà lại là con số xui xẻo 424, cho nên dù giá thuê rất rẻ, nhưng cũng chẳng

có ai thêm hỏi thăm. Cho đến 5 năm trước, mới có một lão đầu cô quái đến thuê, hơn nữa còn là thuê nguyên căn.

“ Bởi vì lão đầu này trả tiền thuê nhà thông qua chuyển khoản ngân hàng, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có than phiền phòng ốc có vấn đề gì, một nhà chúng tôi cũng không hơi đâu rảnh rỗi chạy đến cái địa phương quỷ quái kia. Cho nên trong thời gian 5 năm này, hai bên thật sự cũng chưa từng gặp mặt nhau, thậm chí điện thoại còn chưa có nói qua.”

Theo như lời Lương tiên sinh nói thì đường Bình An trước kia là một bãi tha ma, sau khi được cải tạo thành khu dân cư, thì gọi là “ đường Gò Mả”. Đã từng có một đoạn thời gian, chỗ đó bị đồn là có ma quỷ, bởi vì lúc đó mọi người rất hoang mang, chính quyên liên lên thỉnh một vị đạo sĩ đến thi pháp trấn an dân tâm, sau đó đổi tên là “ đường Bình An”. Mấy câu chuyện cũ này, những người sống lâu năm tại địa phương ai cũng biết.

Tuy hiện tại đường Bình An đã không còn lời đồn ma quỷ gì nữa, nhưng một khi đã bị răn cấm, thì mười năm sau vẫn sợ sệt dây thừng, những người địa phương biết rõ đoạn chuyện cũ này tuyệt đối sẽ không lưu lại đây, cho nên mấy căn nhà chỗ này đầu là cho người địa phương khác đến thuê.

Những người ngoài đến đây cũng không phải tất cả đều không biết chuyện này, chỉ là tiền thuê nhà ở đây so với nơi khác thì rẻ hơn rất nhiều, cộng thêm mấy năm gần đây cũng không có phát sinh sự tình ma quỷ gì, cho nên cũng có người đến thuê ở, chỉ là không được đông đúc mà thôi.

Lương tiên sinh nói tiếp:” Khách thuê rất tốt, đúng ngày chuyển tiền, lại không có yêu cầu gì. Vốn là luôn bình an vô sự như vậy, thế nhưng hai tháng gần đây ông ta lại không chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Cho nên hôm qua sau khi Tiểu Vũ tan học trở về, tôi lấy chìa khóa đưa cho nó, kêu nó đến đó xem có chuyện gì.”

Chuyện sau đó là Tiểu Vũ tận mắt chứng kiến, cho nên tôi muốn để chính cậu ta kể. Có lẽ là bị kinh hãi quá độ, câu chữ của cậu ta không được mạch lạc cho lắm, nội dung cậu ta kể bên dưới đầu đã được chỉnh lý lại ---

Sau khi tôi tiếp nhận chiếc chìa khóa, lại lấy của ba ba một trăm đồng rưỡi mới đi ra ngoài. Lúc đi đến đường Bình An, mặt trời đã xuống núi rưỡi, sắc trời có chút âm u. Căn nhà cho thuê kia tuy là nhiều năm rưỡi không có đến, nhưng dù sao cũng là nhà của mình, muốn tìm thấy nó cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Ngay lúc đứng trước cửa nhà, tôi đã cảm thấy là lạ, căn nhà giống như đã bỏ hoang rất lâu, bậc tam cấp trước nhà phủ đầy lá khô, khẳng định đã rất lâu rưỡi chưa có người ra vào. Tôi nhấn chuông cửa, phát hiện chuông đã hư rưỡi. Gõ cửa kêu một hồi, cũng không có ai đáp lại.

Tuy tôi cũng coi như là chủ nhà cho thuê, nhưng cũng không thể tùy tiện xông vào nhà quấy rầy khách thuê, cho nên trước tiên tôi muốn xác định có phải thật sự không có người trong nhà hay không. Có một gian hàng tạp hóa đối diện căn nhà, tôi qua đó mua chai trà xanh, thuận tiện hỏi ông chủ, có từng gặp qua người trong căn nhà đối diện chưa. Ông chủ lại hỏi ngược lại tôi là căn nhà đó có người ở sao? Ông ta nói mở tiệm ở đây hai năm rưỡi, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy có người ra vào căn nhà đằng kia. Bởi vì quanh đây cũng không thiếu nhà bỏ trống lâu năm, cho nên cũng không có để ý.

Lúc đó tôi cảm thấy rất kỳ quái, nếu đã không có người ở, vậy thì mỗi tháng còn chuyển tiền thuê nhà làm gì? Nhưng ý nghĩ này chỉ chọt lóe lên trong đầu, dù sao hiện tại khách vẫn còn thiếu tiền thuê nhà, tôi tính vào trong đó dạo một vòng, gặp khách thì hỏi trả tiền, không gặp ai thì dán tờ quảng cáo cho thuê nhà ngoài cửa.

Cánh cửa trước nhà tựa hồ đúng là thật lâu rưỡi không có ai động vào, tôi phải tốn rất nhiều sức lực mới mở được nó ra. Trong nhà không có món nội thất nào cả, hơn nữa tro bụi phủ khắp nơi, tôi nghĩ lão đầu này dọn khỏi đây chắc đã được một đoạn thời gian rưỡi. Tôi muốn bật đèn lên để nhìn cho rõ, lại phát hiện tất cả đèn trong nhà đều mở không được, tôi nghĩ ba ba hẳn là đã quên đóng tiền điện, cho nên bị cắt điện rưỡi.

Bởi vì trong lúc nói chuyện phiếm với ông chủ tiệm tạp hóa, tôi đã uống sạch cả chai trà xanh, nên lúc này lại muốn đi wc. Dù sao cũng đã tới rồi, đi thêm cái wc cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, ngày mai lại đến dán tờ quảng cáo cho thuê nhà nữa là xong. Tuy đèn đóm trong nhà không mở được, nhưng dù sao đây cũng là nhà của mình, bố cục phòng ốc tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng, nương nhờ ánh đèn đường ngoài cửa sổ, muốn đi đến WC cũng không khó.

Tôi không đến WC ở phòng khách gần đó, bởi vì tôi cảm thấy wc ở phòng ngủ có lẽ tương đối sạch sẽ hơn. Tuy wc trong phòng ngủ đúng thật là không quá dơ, nhưng lại phủ một lớp tro bụi thật dày, làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Tôi dùng chân khều cái nắp bồn cầu lên, ngay thời điểm chuẩn bị kéo khóa quần, lại nhìn xuống bồn cầu một cái. Cái nhìn này vậy mà khiến tôi chết trân tại chỗ, bởi vì cái tôi thấy trong bồn cầu là một cái đầu người, một cái đầu người trọc lóc không có lông mi đang mở to hai mắt chăm chăm nhìn vào tôi.

Tôi không biết mình đứng sững ở đó bao lâu, mãi cho đến khi cái đầu người kia hừ một tiếng, tôi mới sợ tới mức té ngã, còn té đá ra quần. Sau khi té ngã, tôi nhìn thấy đầu người chậm rãi từ dưới bồn cầu trồi lên, cái cổ rỗi cánh tay cũng từ trong bồn cầu chậm rãi trồi lên, chỉ chốc lát sau, toàn thân lão đầu này đã từ trong bồn cầu mà chui ra. Lão rất gầy, gầy giống như da bọc xương, nhưng hai mắt lại rất sáng, trong wc hôn ám quá thật nhìn giống như hai ngọn đèn vậy.

Tôi ngồi dưới đất nhìn lão mà giật thụt lùi về sau, thụt lùi cho đến góc tường rồi mà tôi vẫn muốn lùi nữa. Tôi nhớ tới chỗ này từng có lời đồn ma quỷ, trước mắt khẳng định chính là một con quỷ chết đói, cho nên tôi không dám đứng lên bỏ chạy, tôi sợ mình mà không nhìn chừng lão, lão lập tức sẽ lao tới ăn tươi nuốt sống tôi mất.

Lúc vừa leo ra khỏi bồn cầu, lão cũng không để ý tới tôi, mà lại làm mấy động tác rất kỳ quái, những động tác kia tuyệt đối con người không

thể làm được. Sau khi lão làm xong mấy động tác đó, liền giữ nguyên ở một tư thế rất quý dị, cả người cuộn lại thành một quả cầu, gương mặt nằm chính giữa quả cầu, một tay duỗi ra chống xuống dưới đất.

Lão giữ nguyên tư thế này nói chuyện với tôi, thanh âm còn nhỏ hơn tiếng muỗi, nhưng tôi lại nghe được rất rõ ràng. Lão nói:” Người không phải là con trai chủ nhà đó sao? Tìm ta có chuyện gì?”

Lão vừa nói câu này, tôi mới chăm chú nhìn thật kỹ gương mặt của lão, tuy trước đây chỉ gặp qua lão một lần, nhưng tôi cũng có thể xác định lão chính là lão đầu đến thuê nhà, bởi vì gương mặt của lão thật sự rất cổ quái. Tuy tôi nhận ra lão là khách thuê nhà, nhưng không phải ông chủ tiệm tạp hóa đã nói, hơn hai năm qua cũng chưa từng thấy có người ra vào căn nhà này đó sao? Nói như vậy, chẳng phải lão đầu này đã chết trên hai năm rồi?

Lúc đó tôi rất sợ hãi, miễn cưỡng mới thốt nổi hai từ “Tiền nhà” ra khỏi kẽ răng. Lão nhắm mắt lại như suy nghĩ gì đó, qua một lúc mới hỏi tôi, lão đã ở đây bao lâu rồi. Tôi nói đại khái khoảng 5 năm, lão đột nhiên kinh ngạc nói thì ra đã lâu như vậy, tiếp theo cả người liền bắn lên..., thân thể lộn hai vòng trong không trung, trở về hình thái của một người bình thường. Tôi sợ lão sẽ xông lên, lập tức vừa lăn vừa bò dưới đất trốn ra bên ngoài...

Điểm mấu chốt của vụ án này chính là lão đầu quý dị kia, chỉ nên tôi và Quỷ Đổng lập tức cùng một nhà Tiểu Vũ đi đến căn nhà số 424 đường Bình An. Từ bên ngoài quan sát, Quỷ Đổng không phát hiện cái gì bất thường, chỉ nói âm khí chỗ này có hơi nặng một chút, phàm là địa phương từng có người chết thì đều giống như vậy, trước đây chỗ này là bãi tha ma, âm khí nặng một chút cũng không có gì là lạ.

Sau khi được Lương tiên sinh đồng ý, chúng tôi để cả nhà bọn họ chờ bên ngoài, còn chúng tôi thì tiến vào trong nhà tìm hiểu xem đến tột cùng là chuyện gì. Chúng tôi lật tung cả nền nhà lên cũng không tìm thấy lão đầu mà Tiểu Vũ đã nói, chỉ phát hiện được một phong thư, bên trên đề người nhận là Lương tiên sinh.

Bức thư là dùng bút lông viết, chữ viết cứng cáp có lực, dường như được viết bởi một nhà thư pháp lão luyện. Nội dung bức thư đại khái như sau --

Tiểu tăng vốn có ý định tạm cư tại đây ba năm, không nghĩ tới nháy mắt đã là 5 năm thời gian, nếu không phải lệnh lang quấy rầy, còn không biết đến khi nào mới tỉnh lại. Về phần tiền thuê nhà, mặc dù còn thiếu hai tháng, nhưng số tiền thế chân tạm ứng lúc gặp mặt, cộng cả vào cũng coi như không thiếu. Hôm nay tiểu tăng phải đến nơi khác tu hành, không thể tự thân đến bái biệt xin thứ cho tiểu tăng vô lễ.

Cuối thư viết ba chữ “ Lão Cầu Nhi”, hẳn là danh tự của lão đầu mà Tiểu Vũ nói tới.

Tôi hỏi cách nhìn của Thiên Thư đối với sự việc này, cô ấy nói:” Lão Cầu Nhi hẳn không phải là yêu ma quỷ quái, mà là một khổ hạnh tăng tu luyện thuật Yoga, từ việc lão có thể chui vào trong bồn cầu, lại có thể làm được nhiều loại động tác quỷ dị đã chứng minh điểm này.”

“ Lão chắc là muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tu luyện, cho nên mới thuê nhà của Lương tiên sinh, không ngờ rằng căn nhà này thực tế lại yên tĩnh đến cực điểm, trong tình huống không bị ai quấy rầy, lão đã tiến vào bồn cầu minh tường, thoáng một cái đã qua thời gian 5 năm. Nếu không phải tài khoản trong ngân hàng đã hết tiền, khiến cho Lương tiên sinh phải kêu con trai đi hối thúc tiền nhà, có lẽ lão sẽ minh tường thêm một thời gian dài. Mặc dù đối với người thường mà nói, năm ngày không ăn không uống thì đã khó bảo toàn tánh mạng, nhưng đối với khổ hạnh tăng thì lại không giống, cái bọn họ truy cầu là tinh thần cường đại, còn đối với thân thể thì gần như là bỏ mặc. Tinh thần lực cường đại giúp cho khổ hạnh tăng có thể tùy ý chi phối thân thể, cũng làm bộc phát tiền năng bí ẩn trong từng bộ phận thân thể. Lão Cầu Nhi hẳn đã bộc phát ra tiền năng chết giả của thân thể, chỉ khi thân thể tiến vào trạng thái chết giả, mới có thể 5 năm không ăn không uống vẫn tồn tại.

“ Khổ hạnh tăng nổi danh nhất trong lịch sử, không ai qua được Cồ Đàm Tất Đạt Đa, cũng chính là vị Như Lai Phật tổ mà dân chúng ngày nay biết tới. Khi còn trẻ Phật Tổ chính là vương tử hoàng tộc Ấn Độ cổ đại, hưởng hết phú quý nhân gian, không hề biết đến tai ương nhân thế. Sau khi rời cung điện, nhìn thấy hoàn cảnh khổ nhọc của con người, lòng từ bi nhất thời dậy lên trong lòng, liền quyết tâm tìm kiếm phương pháp giúp con người thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Phật tổ từ bỏ phương thức khổ hạnh tu sau sáu năm tu hành, ngược lại từ trong sự giao thoa của hai thái cực lạc thú và thống khổ, rốt cục ở dưới gốc bồ đề đã giác ngộ ra đại trí tuệ, cũng sáng lập nên Phật giáo.” (Tất-đạt-đa Cồ-đàm là tên phiên âm từ tiếng Phạn Siddhārtha Gautama của vị Phật lịch sử Thích-ca Mâu-ni.)

“ Về phần thuật Yoga, đó chính là môn bảo toàn được gầy như đầy đủ các phương thức tu luyện từ xưa, không ít cao tăng tu luyện thuật Yoga chính tông, thông thường đều có một chút dị năng. Chui vào trong bồn cầu thật ra chỉ là trò trẻ con, từng có một cao tăng có thể dùng bộ phận sinh dục hút sữa bò, dầu hỏa vào bòng quang, hỗn hợp này sau đó được thải ra qua đường tiêu. Chất lỏng chiết xuất được này mà dính lửa, liền lập tức bạo tạc nổ tung.”

“ Không phải Quỷ Đổng cũng thường xuyên tập luyện Yoga sao? Có khi nào cô ấy cũng hút...” Quỷ Đổng tròn to hai mắt gắt gao nhìn tôi, khiến tôi không dám nói hết mấy chữ còn lại.

Thiên Thư cười nói:” Quỷ Đổng tập luyện là thuật Yoga hiện đại đã được đơn giản hóa rất nhiều, chỉ có tác dụng cường thân kiện thể và tăng cường độ dẻo dai, cùng với chính tông Yoga cổ thuật hoàn toàn là hai môn khác nhau. Chính tông Yoga cổ thuật là một phương thức tu luyện gầy như tự mình hủy hoại bản thân, không có ý chí kiên cường là luyện không được.”

Tôi đột nhiên có một dự cảm, chính là có một ngày khi tôi lật nắp bồn cầu lên, sẽ nhìn thấy Lão Cầu Nhi trốn trong đó. Nếu thực sự có ngày đó mà nói..., tôi nhất định sẽ hỏi lão thân làm một khổ hạnh tăng, vì sao lại có

tiền thuê nhà, hơn nữa còn biết đóng tiền nhà bằng cách chuyển khoản ngân hàng nữa chứ.

CHƯƠNG 15

Hồ Sơ Số 15: Thuốc Giảm Cân

Một cô y tá trẻ tuổi thướt tha, trong khi làm việc đột nhiên cuồn cuộn đại phát, tấn công bệnh nhân, bác sĩ và hộ lý, làm cho một chết bảy bị thương tạo thành một vụ thảm án đặc biệt nghiêm trọng.

Theo lời nhân chứng, cô y tá này vốn chuẩn bị truyền nước biển cho bệnh nhân, nhưng đột nhiên lại tấn công người ta, cắn cổ bệnh nhân. Bệnh nhân cùng phòng lập tức kêu cứu, đồng thời cùng mấy bệnh nhân khác và hộ lý hợp lực ngăn cản hành động dị thường của nữ y tá. Nhưng nữ y tá khí lực vô cùng lớn, mọi người chẳng những không chế ngự được cô ta, ngược lại còn bị cô ta cào cắn bị thương.

Cuối cùng, bảo vệ bệnh viện phải dùng dùi cui đập thật mạnh vào đầu nữ y tá, đem cô ta đánh cho ngất xỉu thì mới chế ngự được cô ta. Nhưng lúc này, bệnh nhân bị tấn công đầu tiên bởi vì động mạch cổ vỡ nát, không được cứu chữa kịp thời, cuối cùng mất máu quá nhiều mà chết.

Bởi vì tinh thần của nữ y tá vô cùng dị thường, đồng thời rõ ràng có triệu chứng bệnh đại, cái này đối với một nhân viên y tá có kiến thức nhất định về y học mà nói, tựa hồ có một chút khó giải thích. Cho nên, tôi mời mẫu thân của nữ y tá là La phu nhân đến đây, hy vọng có thể hiểu rõ thêm tình hình.

“La phu nhân, đối với sự tình của con gái bà, tôi rất lấy làm tiếc. Có một vài chỗ tôi vẫn chưa hiểu rõ, hy vọng bà có thể cung cấp một ít manh mối. Cô ấy có từng bị chó mèo cắn bị thương hoặc cào bị thương hay không? Cô ấy có từng tiêm vắc-xin phòng bệnh dại hay không? Thân là một nhân viên y tá, cô ấy nên biết khi bị chó mèo làm bị thương thì phải

kịp thời tiêm vắc-xin phòng bệnh, nhưng cô ấy sao lại...” Tôi hiểu rõ có những lời không cần nói quá rõ ràng, cho nên tôi cũng không đem nửa câu sau nói hết ra.

La phu nhân vẻ mặt hoang mang, hai mắt đỏ ngầu tia máu như phát khóc, tôi nghĩ tâm tình của bà ấy lúc này, chỉ có thể dùng câu khóc không ra nước mắt để hình dung. Bà hơi ngậy ngốc nói:” Là tôi, đâu là lỗi của tôi, là tôi hại tiểu Quyên...” Tâm tình của bà ấy vô cùng suy sụp, lời nói cũng không liên mạch, tôi đem lời nói của bà ấy chỉnh sửa lại một phen --

Tiểu Quyên lúc nhỏ thì vừa trắng vừa mập, khiến cho người ta nhìn thấy rất yêu thích. Thế nhưng mà càng lớn lên, nó vẫn trắng như vậy, nhưng lại càng thêm mập mập. Ăn kiêng tập thể dục, châm cứu massage, uống thuốc uống trà giảm cân, cho dù là phương pháp giảm cân nào nó cũng đã làm qua, nhưng nó vẫn là ồm ồm không nổi. Mấy người biết nó, đều lén gọi nó là trư tinh. Sở dĩ nó học y tá, cũng là vì hình thể của mình, nó hy vọng có thể từ phương diện y học mà tìm được phương pháp làm cho mình ốm lại.

Trong thời gian thực tập, Tiểu Quyên quen biết một người gọi là bác sĩ thực tập Tiểu Lượng, bởi vì quan hệ công việc, bọn nó sớm chiều ở chung, dần dần, nó đã yêu thẳng đó. Có thể là vì đi đầu kiện bản thân, nó cũng không có thổ lộ tâm ý với đối phương, nhưng từ thái độ cư xử của nó với người ta, người sáng suốt nhìn cái đã biết ngay.

Những chuyện kiểu như vậy liên bị mấy bà tám lấy làm đề tài nói chuyện khi trà dư tửu hậu, sau đó không biết làm sao lại đến tai Tiểu Lượng. Phản ứng của Tiểu Lượng sau đó lại đến tai Tiểu Quyên, câu nói kia làm cho nó cả đời cũng không thể quên được:” Tôi tuy không tính là đại phú đại quý gì, nhưng dù sao cũng là một bác sĩ, ngược lên cũng chẳng kém ai nhìn xuống thì hơn nhiều người, không cần phải lấy một con heo về làm vợ đâu a!”

Những lời này của Tiểu Lượng đã triệt để đâm nát con tim của Tiểu Quyên, cuộc sống sau này của nó, cũng giống như một cái xác không hồn

mà thôi. Cho đến khi Tiểu Lượng kết thúc đợt thực tập, được đi ầu đến một bệnh viện khác, nó vẫn là như vậy.

Con gái biến thành bộ dạng như vậy, làm mẹ sao có thể không đau lòng. Bởi vậy, tôi đi hỏi thăm khắp nơi các phương pháp dân gian bí truyền có thể giúp người ta ốm lại, nhưng phần lớn ầu không có hiệu quả gì, cho dù có cũng chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn. Nhưng tôi không có bỏ cuộc, vẫn tiếp tục sưu t ầm đủ loại thiên phương bí phương.

Vềsau, tôi nghe người ta nói, mấy người chích qua vắc-xin phòng bệnh dại thường không mập được, mặc kệ ăn bao nhiêu đồ bở cũng vẫn ốm như vậy. Tôi đem chuyện này nói cho Tiểu Quyên, nó công tác tại bệnh viện, thường xuyên tiếp xúc với những bệnh nhân bị chó mèo cắn bị thương đến đây chích ngừa bệnh dại. Có một số người đúng là về sau không thể mập lên được, có người vốn dĩ rất mập, nhưng sau khi chích ngừa xong, không đến nửa năm đã ốm đi. Đương nhiên, cũng không phải là tất cả mọi người ầu như vậy, nhưng tỉ lệ cũng không thấp.

Tiểu Quyên lúc đó rất hưng phấn, ngày hôm sau liền chích một mũi vắc-xin phòng bệnh dại, sau đó một tháng lại chích thêm bốn mũi. Qua hai tháng, thể trọng nó cũng không có giảm xuống rõ lắm, ngay thời điểm chúng tôi cảm thấy thất vọng, kỳ tích đã xảy ra. Bắt ầu từ tháng thứ ba, thể trọng của nó giảm xuống rõ rệt, nửa năm sau, vốn nó nặng trên 160cân, bây giờ giảm còn 90 cân, cơ h ồ ốm đi một nửa. (1 cân = 0.5kg)

Dung mạo Tiểu Quyên vốn không tệ, làn da lại trắng, trước kia bởi vì mập thái quá nên mới không có bạn trai. Hiện tại thoáng cái ốm lại rồi, cũng giống như tiên nữ hạ phàm vậy, người theo đuổi nó nh ều đến nỗi có thể xếp thành hàng dài. Ngay cả cái thằng lúc trước ngó cũng thêm ngó nó là Tiểu Lượng, cũng dốc sức li ều mạng theo đuổi nó.

Mặc dù Tiểu Lượng trước kia từng nói những lời làm tổn thương Tiểu Quyên, nhưng tận đáy lòng nó thủy chung vẫn là yêu thích thằng đó, cho nên hai đứa nhanh chóng trở thành một cặp. Quan hệ của bọn nó phát triển

rất nhanh, Tiểu Lượng còn tính toán hai năm nữa, để dành đủ tiền mua nhà sẽ kết hôn với nó. Thế nhưng mà...

Thế nhưng mà ngay lúc Tiểu Quyên đang mơ đến một cuộc sống hôn nhân mỹ mãn thì, thể trọng của nó lại bắt đầu tăng lên. Hơn nữa tăng một mạch không thể kiềm hãm, mặc kệ nó tập thể dục như thế nào, ăn kiêng như thế nào, chỉ có uống nước, thể trọng vẫn là không ngừng tăng lên. Nó rất sợ hãi, sợ Tiểu Lượng sẽ vô tình bỏ rơi nó, sợ sẽ trở về hình dáng ban đầu, lần nữa trở thành trư tinh trong miệng mọi người. Nếu như trước đó chưa từng ốm lại, chưa từng xinh đẹp, nó có thể im lặng chịu đựng, nhưng là đã thử qua cảm giác trở thành tâm điểm của mọi người, cả ngày bị một đám người hâm mộ vây quanh, lỗ tai chỉ toàn nghe những thanh âm ca ngợi tán dương, thì ai lại nguyện ý biến thành một người suốt ngày bị nhìn với ánh mắt xem thường, cuộc sống lúc nào cũng toàn là tiếng cười chê giễu đây chứ?

Tiểu Quyên lần nữa nghĩ đến vắc-xin phòng bệnh dại, lại lén lút tiêm vào, trong vòng một tháng chích xong năm mũi, thể trọng của nó lại giảm rồi, cũng giữ ở khoảng 90 cân. Thế nhưng mà, nó cao hứng không được bao lâu, thể trọng lại bắt đầu tăng ngược, nó lại tiếp tục chích vắc-xin cho mình. Nhưng mà, thời gian vắc-xin duy trì thể trọng tựa hồ càng lúc càng ngắn, bắt đầu từ ba tháng trước, cơ hồ cứ mỗi cuối tuần là nó phải chích cho mình một mũi vắc-xin.

Tôi sợ nó chích nhiều quá sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, liền khuyên nó đừng chích nữa, cho dù có mập lên cũng không có sao, có lẽ người ta lại nói này nói kia, nhưng cha mẹ vĩnh viễn luôn bên cạnh con. Thế nhưng mà nó lại chảy nước mắt nói với tôi:” Mẹ, con không có lựa chọn khác, nếu để con trở về bộ dáng trước kia, con tình nguyện chết ngay bây giờ. Còn sống mà làm một trư tinh, không bằng chết đi vẫn là tiên nữ, như vậy ít nhất trong thâm tâm Tiểu Lượng còn có thể vĩnh viễn nhớ kỹ một mặt xinh đẹp của con.”

Sau khi tiễn bước La phu nhân, tôi hỏi cách nhìn của thiên Thư, cô ấy nói:” Vắc-xin phòng bệnh dại đều trải qua quá trình xử lý tiệt trùng, trên lý thuyết là không còn tồn tại virus. Nhưng là sự sống vốn rất thần kỳ, những virus nhìn như rất nhỏ bé này lại có được lực lượng thần kỳ mà nhân loại không cách nào giải thích được.”

“ Tình huống Tiểu Quyên như vậy thật ra là tâm lý của cô ấy có vấn đề rồi, cô ấy vì không để thể trọng tăng ngược, điên cuồng mà tiêm vào người vắc-xin phòng bệnh dại, mà những virus bệnh dại tiêm vào người này, có lẽ thông qua biến dị hoặc phương thức chết giả tiềm phục bên trong cơ thể cô ấy. Tuy nhìn bên ngoài không có gì khác thường, nhưng tích lũy qua một thời gian dài, đến khi một cơn rôm cuối cùng rơi xuống, cô ấy cuối cùng cũng bị ép đến phát điên rồi.”

Tôi đột nhiên nhớ tới một câu, hình như là từ trong miệng một danh y thì phải -- yếu tố quyết định thuốc có độc hay không mấu chốt chính là liều lượng. Sự thật đúng là như thế, không chỉ có thuốc, đến thứ coi như nhân loại không thể thiếu là nước uống, nếu trong thời gian ngắn mà uống một lượng quá lớn, thì cũng sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng, nhất là trong mùa hè nóng bức.

Các bạn gái yêu quý, trước khi muốn giảm cân, thỉnh cần thận cần nhắc, đừng vì truy cầu vẻ xinh đẹp bên ngoài mà đánh mất tánh mạng quý giá của mình.

CHƯƠNG 16

Hồ Sơ Số 16: Chuyện Về A Hoa

AHoa thường lúc lắc cái đuôi
Lúc nhỏ nó thích uống trà sữa của em
Cùng em học bài đến khuya mà không hề than trách
Ban đêm A Hoa thích trèo lên xà nhà
Mỗi ngày em lại càng thêm cao lớn
Nhưng mèo hoa lại không lớn lên mà chỉ thay lông
Tết Nguyên đán mẫu thân chúc em mỗi năm mỗi tiến bộ
Nhưng lại không nói A Hoa đang từng ngày già đi
Không thể nào quên được cái ngày mưa xối xả đó
Một mình theo em đến trường từ năm sáu bảy tuổi
Cuối cùng em cũng biết ý nghĩa của giọt nước mắt
Chính là cái ngày A Hoa biến mất khỏi thế gian
...

Một bé gái họ Viên lắm nhảm hát bài nhạc thiếu nhi tiếng Quảng Đông này, cô bé là nạn nhân trong một vụ án cưỡng bức hụt, bởi vì kẻ thủ ác bị cô bé yếu ớt mảnh mai này đánh đến trọng thương, cho nên vụ này giao cho tôi thụ lý. Nhưng mà, câu đầu tiên cô bé nói với tôi, chính là hỏi tôi con người sau khi chết thì biến thành quỷ hờn, vậy có phải mèo cũng đang dạng như vậy. Tiếp theo, liền kể cho tôi nghe câu chuyện của mình ---

Khi còn bé, ba ba mẹ mẹ mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, không có thời gian chơi với cháu, đành nuôi một con mèo hoa để làm bạn với cháu, cháu giúp nó đặt một cái tên gọi là A Hoa.

Lúc nhỏ cháu rất ngoan, chỉ cần có A Hoa bên cạnh, cháu liền không quấy khóc, cho dù ba ba mẹ mẹ đâu không ở nhà, cháu cũng sẽ rất ngoan. Bởi vì có A Hoa chơi với cháu, cháu liền không thấy sợ hãi. A Hoa cũng rất yêu quý cháu, cháu đi đâu, nó sẽ leo đèo theo đó, thậm chí ăn cơm cũng ngồi cùng một chỗ mà ăn. Tuy ba mẹ không thích nó cùng ngồi ăn cơm với cháu, nhưng không cho nó ăn cơm cùng cháu, cháu sẽ không chịu ăn, cho nên ba mẹ cũng không có biện pháp nào. Nó thích nhất chính là vùi đầu vào lòng cháu mà ngủ, cháu thường xuyên nằm dưới đất ôm nó, nó ngủ rồi, cháu cũng nhanh chóng thiếp đi.

Lúc cháu sáu tuổi, đến tuổi đi học, cháu muốn mang A Hoa cùng đi, nhưng mà mẹ mẹ không cho, cháu khóc cả ngày cũng vô dụng, mẹ mẹ vẫn là không đáp ứng. Không thể ở một chỗ với A Hoa, cháu cũng không muốn đi học, thế nhưng mà mẹ mẹ đơn giản chẳng hề quan tâm vẫn đưa cháu đến trường. Lúc cháu vừa khóc vừa đòi về nhà tìm A Hoa, thì đột nhiên nghe được tiếng kêu của nó, thì ra là nó lén lút đi theo hai mẹ con đến trường. Tuy cháu ôm nó vào trường, sẽ bị đồng học cười nhạo, nhưng cháu không quan tâm, chỉ cần có nó bên cạnh, những chuyện khác cháu đều không để tâm.

Có một lần, cháu ôm A Hoa đi dạo phố, lúc băng qua đường, nó đột nhiên kêu lên một tiếng, cháu liền dừng lại hỏi chuyện gì. Thế nhưng mà cháu vừa dừng lại, thì trước mặt có một chiếc xe hơi gần rú mà phóng qua, sợ tới mức cháu ngã ngồi trên mặt đất, ngay người một lúc mới bật khóc lên. Cháu khóc rất lâu, cho đến khi A Hoa leo lên người, thì lưỡi liếm mặt của cháu, liếm khô hết nước mắt, cháu mới hết khóc.

Tất cả những ký ức lúc nhỏ mà cháu còn nhớ, cơ hồ đều có liên quan đến A Hoa, có lẽ chỉ có những chuyện liên quan đến nó mới có thể khắc sâu vào tâm trí của cháu. Về sau, A Hoa tuổi càng lúc càng lớn, cũng dần dần không còn lanh lợi, lúc đó cháu còn nhỏ, cho là nó bị bệnh rồi, lập tức nháo nhào đòi dẫn nó đi khám bác sĩ. Nhưng mà mẹ mẹ lại nói A Hoa không có bệnh gì cả, chỉ là thường xuyên nghịch ngợm với cháu, cho nên

nó hơi mệt, nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì nữa. Cháu không có hoài nghi lời mẹ mẹ nói..., liền cả ngày ôm lấy A Hoa, để cho nó yên tâm ngủ ngon.

Đột nhiên có một ngày, cháu thức dậy, phát hiện A Hoa đã biến mất, lập tức chạy đi hỏi ba mẹ mẹ, bọn họ cũng không biết. Không thấy A Hoa, cháu sẽ không chịu đến trường, không ngừng nháo nhào đòi đi tìm nó. Ba mẹ mẹ bó tay, đành phải giúp cháu đi tìm, nhưng lúc bọn họ tìm thấy A Hoa thì, nó đã vĩnh viễn không còn thức dậy nữa.

Cái ngày hôm đó trời mưa rất to, cháu tự tay đem A Hoa chôn bên dưới gốc đại thụ trong hoa viên. Tại một khắc này, cháu rốt cuộc biết cái gì là bi thương, đã biết hàm nghĩa thực sự của nước mắt, cũng biết từ nay về sau sẽ không còn có thể nhìn thấy A Hoa, không thể cùng nó nghịch ngợm, cùng nó ăn cơm, cùng nó ngủ một chỗ.

Người lớn thường nói trẻ con sẽ rất nhanh quên đi những chuyện không vui, nhưng mà rất lâu sau khi A Hoa mất đi, cháu vẫn không có quên nó, bất kể là chuyện vui chuyện buồn, trước tiên cháu đều sẽ chạy đến hoa viên trước gốc đại thụ nói cho nó biết. Cháu cảm giác thấy nó vẫn không có rời xa cháu, vẫn đang từng phút từng giây làm bạn bên cạnh cháu, để cho cháu cảm thấy ấm áp, cảm thấy an toàn.

Lúc cháu mười mấy tuổi, cháu đi theo ba mẹ mẹ đến thành phố này sinh sống, đã rời xa nguyên quán, quen biết bằng hữu mới, mặc dù cháu không còn nhắc nhiều đến A Hoa nữa, nhưng cháu vẫn không hề quên nó. Rồi sau đó thì chuyện đó xảy ra, càng làm cho cháu không thể quên nó.

Cái ngày hôm đó, cháu cùng hai đồng học đi dạo phố, đi ngang một cửa hiệu bán đồ trang sức, chúng cháu nhìn thấy một vài món trang sức rất tinh xảo, nên liền dừng lại ngắm nghía ngoài cửa sổ. Chúng cháu vừa nhìn vừa thảo luận mấy món đồ trang sức này thì phối với những bộ quần áo nào thì hợp nhất, cuộc thảo luận đang đến hồi sôi nổi, đột nhiên cháu nghe được một âm thanh quen thuộc bên tai, cháu lập tức nhớ tới A Hoa, vội vàng bỏ

lại mấy bạn đồng học mà chạy về phía thanh âm đó, tìm kiếm thân ảnh của nó.

Nhưng mà, cái gì cháu cũng tìm không thấy, chẳng những không tìm được A Hoa, thậm chí đến bóng một con mèo cũng không có phát hiện. Trong lúc cháu đang thất vọng quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe tải mất lái chạy vào đường của người đi bộ rồi đâm vào cửa hàng mà cháu lúc này đang đứng. Hai bạn đồng học của cháu bị xe tông bắn bay đi, lực va chạm quá mạnh làm cho các bạn ấy đâm vỡ cửa sổ thủy tinh, bay vào bên trong cửa hàng. Những phiến thủy tinh sắc bén lưu lại trên người các bạn ấy vô số vết cắt đáng sợ, máu tươi tựa như thủy triều tuôn ra, làm cho mặt đất xung quanh tủ kính bị nhuộm đỏ.

Cháu không biết mình ngây ngốc bao lâu, cảnh tượng trước mắt làm cháu sợ choáng váng, một phút đồng hồ trước các bạn ấy còn đang cùng cháu thảo luận phối đồ thế nào mới tốt, sau một phút đồng hồ lại biến thành hai cỗ thi thể lạnh lẽo. Khi cháu phục hồi tinh thần trở lại, chuyện trước tiên cháu nghĩ đến không phải các bạn đồng học, mà là A Hoa, cháu biết rõ nhất định là nó đã cứu cháu, nếu như không phải tiếng kêu của nó, thì cháu vẫn còn đang cùng mấy bạn đồng học đứng trước tủ kính trang sức đó, cũng sẽ giống như các bạn ấy bị xe tải đụng trúng. Cháu giống như phát điên không ngừng kêu tên nó, tuy nhiên lại không hề có bất cứ thanh âm nào đáp lại. A Hoa chết rồi, rất nhiều năm trước đã chết rồi, cháu vô lực ngã xuống mặt đường mà khóc thút thít, cho đến khi cảnh sát đến...

Chuyện này đã làm cho cháu biết rõ A Hoa thực sự không rời bỏ cháu, nó kỳ thật lúc nào cũng theo sát bên cạnh cháu, chỉ là cháu không cảm giác được mà thôi. Sau đó, mỗi khi cháu có tâm sự muốn tìm người thổ lộ, thì sẽ nói với nó, tuy không có bất cứ hành động nào đáp lại, nhưng cháu biết nó đang yên lặng lắng nghe.

Sau khi vào đại học, cháu vẫn thu mình như trước, ngoại trừ những người bạn cùng phòng có chút thân thiết, thì không có bạn bè nào khác, nhưng cháu không vì vậy mà cảm thấy cô đơn, bởi vì cháu biết rõ A Hoa

lúc nào cũng bầu bạn bên cạnh cháu. Bạn cùng phòng nhiều lần thuyết phục cháu tham gia hội học sinh, hy vọng cháu có thể kết giao thêm một ít bằng hữu, để không phải một mình ngơ ngẩn cả ngày. Vốn cháu cũng không muốn tham gia, nhưng bạn cùng phòng cũng là có ý tốt, nên cuối cùng cháu cũng không có ý cự tuyệt.

Tối hôm qua, hội trưởng hẹn cháu ra bờ hồ bàn về chuyện gia nhập hội, không ngờ hắt lại đám... Ngay lúc hắt xế rách y phục của cháu, cháu đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của A Hoa, tiếp theo cháu cảm giác được nó xông vào thân thể mình, cái loại cảm giác này thật ấm áp, rất thoải mái, tựa như khi còn bé ôm nó mà chìm vào giấc ngủ vậy, làm cho cháu không hề cảm thấy sợ hãi. Cho đến khi cháu...tỉnh lại, cảnh sát đã đến rồi, hội trưởng thương tích đầy mình, cả gương mặt đều bị cào nát, lỗ tai cũng bị cắn mất một cái. Hắt nhìn thấy cháu thì sợ đến toàn thân run rẩy, mà cháu thì căn bản là không biết chuyện gì đã xảy ra...

Sau khi đã thuật xong câu chuyện, tiểu Viên lại hỏi tôi vấn đề sau khi mèo chết đi có biến thành quỷ hồn không, cũng nói rằng sau khi chuyện này phát sinh, tựa hồ cảm giác A Hoa rốt cuộc đã thực sự không còn tồn tại nữa.

Tôi an ủi cô bé nói:” Vạn vật đều có linh tính, mèo sau khi chết đi dạng cũng sẽ biến thành quỷ hồn. Kỳ thật, A Hoa vẫn còn làm bạn bên cạnh cháu, chỉ là mỗi lần hiển linh đều làm nó tiêu hao đại lượng nguyên khí, cho nên bây giờ cháu mới không cảm giác được sự hiện hữu của nó. Chỉ cần sau này cháu cẩn thận một chút, không để nó lại vì cháu mà hao tâm tổn sức, nó sẽ vĩnh viễn theo bên cạnh cháu.”

Sau khi tiểu Viên nghe được đáp án này, thỏa mãn rời đi, trước khi đi còn nói về sau nhất định sẽ không để A Hoa phải bận tâm, chỉ cần nó ở bên cạnh mình là tốt rồi. Cô bé đi rồi, Quỷ Đông nói:” Tiểu nữ hài thật đúng là dễ bị lừa a, A Hoa của cô bé chỉ sợ đã hồn phi phách tán, bởi vì em chẳng phát hiện cái gì trên người cô bé cả.”

Tôi bất đắc dĩ cười khở, hỏi xem Thiên Thư nghĩ thế nào, cô nói:” Tuy mèo cũng có linh hồn, nhưng nếu so sánh với nhân loại thì nó có điểm yếu ớt hơn. Hơn nữa quỹ hồn A Hoa theo tiểu Viên đi đến thành phố này, rời xa địa điểm chôn cất thi thể, mối liên hệ với thân thể cơ hồ hoàn toàn bị chặt đứt. Đã mất đi sự hỗ trợ từ thân thể, cho dù là quỹ hồn của nhân loại cũng sẽ vì hao hụt năng lượng mà chống đỡ không được bao lâu, A Hoa có thể chống đỡ trên mười năm đã coi như là đạt đến cực hạn rồi.

“ A Hoa vì bảo vệ tiểu Viên, không tiếc liêu mình dùng hết một chút khí lực cuối cùng, nhập vào người cô bé đem tên hội trưởng muốn xâm phạm cô bé đánh lui, cái này cũng đã hao hết năng lượng mà nó sở hữu, cũng giống như trường hợp kiệt sức tử vong vậy, nó đã vĩnh viễn biến mất.”

Mối quan hệ hữu nghị của nhân loại, bình thường có thể sử dụng bốn chữ để hình dung – lợi dụng lẫn nhau, có lẽ có bạn cho rằng mình và bằng hữu bên cạnh không có bất kỳ mối quan hệ lợi ích nào, không hề tồn tại hai chữ “lợi dụng” vừa nói. Nhưng bình tĩnh mà xem xét, trong lúc bạn cảm thấy cô đơn, có hay không sẽ “lợi dụng” bằng hữu đến giải khuây cho hết thời gian, trong lúc bạn ôm một bụng tâm sự, có hay không sẽ “lợi dụng” bằng hữu đóng vai đối tượng để bạn thổ lộ tâm tình?

Mà tình hữu nghị giữa động vật và nhân loại lại thuần khiết hơn nhiều lắm, tựa như tiểu Viên và A Hoa. Sau khi A Hoa qua đời, giữa nó và tiểu Viên đã không còn tồn tại bất cứ quan hệ lợi ích nào nữa, nhưng nó vẫn lặng lẽ đi theo bảo vệ tiểu Viên, thậm chí không tiếc dùng hết chút khí lực cuối cùng của mình.

Các bạn nghĩ mình có thể làm được thế không?

CHƯƠNG 17

Hồ Sơ Số 17: Anh Oán

Có một bằng hữu họ Hạ gởi cho tôi một cái thiệp mời, báo tin vợ hấn sinh hạ một cô con gái. Hai vợ chồng bọn hấn đầu là nhân viên công chức, theo quy định của chính sách kế hoạch hóa gia đình thì chỉ có thể sinh một bé mà thôi. Theo như tôi biết, hấn là loại người rất xem trọng quan niệm nối dõi tông đường, làm sao có thể cam chịu không có con trai được chứ?

Bởi vì giao tình của tôi và tiểu Hạ khá tốt, cho nên liền trêu đùa hấn, hỏi hấn có phải là có con riêng bên ngoài hay không. Ai ngờ vừa thuận miệng hỏi chơi, vậy mà lại được nghe một câu chuyện quý dị từ trong miệng hấn -

--

Kỳ thật khi còn học đại học vợ của tớ đã sống chung với tớ rồi, khi đó chúng tớ còn trẻ, chưa biết cách tránh thai, kết quả là làm cho cô ấy có thai hai lần. Sau khi tốt nghiệp, lại thêm một lần không cẩn thận dính bầu, vốn muốn dứt khoát kết hôn luôn rồi. Thế nhưng mà khi đó chúng tớ đều mới ra lăn lộn ngoài xã hội, tình hình kinh tế vẫn chưa được lý tưởng, cho nên đành bỏ lần nữa.

Từ lần đó về sau, hai chúng tớ đều ngẫu nhiên thỉnh thoảng lại có những giấc mơ quái dị liên quan đến hài nhi, sở dĩ nói là giấc mơ quái dị, là bởi vì mỗi lần chúng tớ nằm mơ đều là đồng thời mơ thấy cùng một giấc mơ. Tuy chúng tớ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng loại tình huống này chỉ là ngẫu nhiên phát sinh, hơn nữa đối với chúng tớ cũng không có ảnh hưởng gì, cho nên bọn tớ cũng không để ý nhiều đến nó.

Sau đó, hai vợ chồng bọn tớ đều đã làm nhân viên công vụ cao cấp, có căn cơ kinh tế nhất định, chuyện nhà cửa cũng đã ổn thỏa, liền quyết định

kết hôn. Sau khi kết hôn, hai bên nội ngoại đều hối thúc bọn tớ sinh cháu, chúng tớ cũng cho rằng đã đến lúc có thêm một đứa bé rồi, nên không tiếp tục ngừa thai nữa.

Tuy trước đây vợ tớ đã bỏ thai ba lần, nhưng thân thể cô ấy rất tốt, không bao lâu thì lại mang bầu. Lúc mang thai được bốn năm tháng, tớ thông qua quan hệ cá nhân, đã giúp vợ tớ tiến hành siêu âm bào thai, phát hiện trong bụng là một bé gái.

Tớ là con một, cha mẹ ngày đêm cảm rằm, nói nhất định phải sinh cho ông bà một đứa cháu đích tôn. Tớ và vợ rất muốn có con trai, cho nên lại lần nữa bỏ thai, đây đã là lần thứ tư rồi. Bác sĩ nói sau lần này niêm mạc tử cung vợ tớ đã rất mỏng, không thể tiếp tục phá thai thêm lần nữa, bằng không về sau sẽ không thể sinh con được nữa.

Sau khi nghe bác sĩ nói chúng tớ chán nản một hồi, nhưng chúng tớ rất nhanh nghĩ thông suốt, bởi vì tối thiểu chúng tớ vẫn còn có một lần cơ hội. Tuy nói là thông suốt, nhưng mà đêm đó bọn tớ cũng không ngủ được, không ngừng an ủi đối phương cho đến đêm khuya.

Đại khái là vào lúc trời vừa rạng sáng, chúng tớ đột nhiên nghe thấy tiếng hài nhi khóc. Theo như tớ nhớ, hàng xóm quanh đây hình như không có gia đình nào có em bé, cho nên chúng tớ đều cảm thấy rất kỳ quái. Tiếng khóc càng ngày càng vang dội, cũng càng làm cho người ta thấy nóng ruột trong lòng, vợ tớ đề nghị ra khỏi giường xem coi chuyện gì, không chừng có đứa trẻ nào đó bị vứt bỏ rồi.

Tớ nghĩ, dù sao cũng không ngủ được, ra ngoài xem cũng tốt. Vì vậy tớ và vợ choàng thêm cái áo ngủ, lần theo thanh âm đi ra ngoài. Ngoài cửa quả nhiên có một bé gái, đầu con bé rất nhỏ, trên người không một mảnh vải, thậm chí đến cả cái khăn quấn bé cũng không có, trần truồng nằm trên mặt đất lạnh như băng. Hơn nữa, trên người con bé còn dính đầy máu đen, xem bộ dáng thì giống như là vừa được hạ sinh vậy.

Bé gái nhắm mắt khóc oa oa, tay chân lớn hơn ngón cái một chút đang quơ loạn xạ trong không trung, tình cảnh này, chỉ cần là một người bằng

xương bằng thịt thì sẽ không thể không động lòng, huống chi chúng tớ vừa mới mất đi một đứa con. Vợ tớ nhìn bé gái, tư vị trong lòng rất chua xót, tuy cô ấy mới vừa nạo thai, thân thể rất suy yếu, nhưng vẫn nhìn không được mà ng ồi xõm xuống bế bé gái lên.

Bé gái vừa mới được bế lên, liền lập tức nín khóc, đến lúc này, chúng tớ mới nghiêm túc nhìn rõ ràng gương mặt nó. Cảm giác đầu tiên của tớ chính là, bé gái này và vợ của tớ cơ hồ là được đúc ra từ một khuôn, cái mũi cái miệng đều phi thường giống, nhưng vợ tớ thì nói nhìn nó giống hệt tớ.

Bên ngoài gió rất lớn, thân thể vợ tớ suy yếu, bé gái cũng không thích hợp ở chỗ như thế này, chúng tớ liền bế nó vào nhà, lại lo lắng không biết tiếp theo phải làm gì bây giờ. Ngay lúc chúng tớ chuẩn bị đi vào nhà, cái đầu nhỏ của bé gái đột nhiên quay 180 độ, gương mặt úp vào cánh tay vợ tớ. Vợ tớ còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy cánh tay rất đau, như bị cắn một cái. Rồi nhẹ buông tay, bé gái liền rơi xuống đất, hóa thành một vũng máu.

Tớ lúc ấy sợ tới mức á khẩu, không biết bây giờ nên làm gì, ngây ngốc đứng đó nhìn. Đột nhiên, tớ cảm thấy hình như có cái gì bò lên chân trái của mình, cúi đầu xuống nhìn, trông thấy chính là bé gái máu đen đầy mình đang dùng tay chân nhỏ xíu bấu lấy chân trái của tớ, mặt của nó không còn là gương mặt ngây thơ tinh khiết như vừa rồi nữa, mà là dữ tợn như ma quỷ. Đáng sợ hơn chính là, trong miệng nó lờm chở đầy răng nanh, đang há miệng muốn cắn chân tớ. Tớ rất muốn đá văng nó, nhưng nó tựa như sinh trưởng trên chính chân của tớ, làm sao cũng không thể tách nó ra được, tớ chỉ có thể trơ mắt nhìn nó cắn chân mình...

Tớ và vợ đồng thanh hét lên choàng tỉnh dậy, thì ra mới vừa rồi là nằm mơ, nhưng là giấc mơ này thật sự chân thực một cách thái quá rồi, làm chúng tớ sợ đến quần áo toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, chúng tớ liền rời giường thay quần áo. Nhưng mà lúc thay quần áo, chúng tớ lại phát hiện mấy chỗ bị cắn trong giấc mơ đều tụ máu bầm.

Đêm tiếp theo, chúng tớ lại nghe thấy tiếng hài nhi khóc, lần này chúng tớ không dám đi ra ngoài xem nữa, lấy cái chăn trùm kín đầu, ôm nhau cứng ngắc trong chăn. Nhưng tiếng khóc lại càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng thê lương, khóc đến chúng tớ cảm thấy quặn thắt trong lòng.

Chúng tớ không ngừng an ủi đối phương, nói đây chỉ là nằm mơ, tỉnh ngủ sẽ không có chuyện gì nữa. Nhưng mà, tiếng khóc càng lúc càng tới gần, gần kề tựa như phát ra từ ra từ chính căn phòng này vậy. Tớ nhin không được chui đầu ra khỏi chăn nhìn, vậy là nhìn thấy bé gái đó đang trườn trên sàn nhà nhắm hướng giường ngủ bọn tớ bò đến.

Bé gái vẫn toàn thân máu đen như đêm qua, máu đen dính bết lên sàn nhà, khiến cho nơi con bé bò qua lưu lại một vệt máu. Mặt của nó vẫn dữ tợn như ma quỷ giống đêm qua, hai mắt đỏ ngầu không ngừng chảy ra máu tươi giống như nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn lồm chồm răng nanh đang phát ra tiếng khóc thê lương làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Tớ bị sợ đến nhảy dựng lên, muốn kéo vợ tới trốn ra khỏi phòng, nhưng vợ tớ một mực trốn trong chăn không dám nhúc nhích, lại không ngừng thút thít nỉ non. Bé gái bò lên giường, liếc nhìn tớ, lại bò sang chỗ vợ tớ, bò xuống dưới hai chân của cô ấy. tớ phảng phất nghe thấy bé gái đang gọi mẹ mẹ, vợ tớ đột nhiên nín khóc, vén chăn lên nhìn bé gái. Lúc này, gương mặt bé gái lại khôi phục vẻ ngây thơ thuần khiết như lúc ban đầu, cũng đã nín khóc, chẳng những không khóc, mà hình như còn đang cười, cười đến thực đáng yêu, nhìn rất xinh đẹp.

Vợ tớ nhìn bé gái cũng cười, đem hai chân mở ra, nói với bé gái:” Trở về đi, con ngoan của mẹ.” Bé gái nở nụ cười, tớ rõ ràng nghe thấy nó cười thành tiếng, nó bò vào bụng vợ tớ, biến mất...

Đương nhiên tất cả những chuyện này đều là một giấc mộng, nhưng lại dị thường chân thật. Sáng sớm hôm sau, tớ và vợ đến thỉnh giáo một vị cao nhân, ông ta nói:”Kiếp trước các người mắc nợ bé gái này, kiếp này nó là đến đòi nợ đó. Ai ngờ, các người lại ba lần bốn lượt cự tuyệt không cho nó

giáng sinh, không có chơi chết các người coi như nó đã có tâm địa Bồ Tát rồi.”

Chúng tớ hỏi vị cao nhân này bây giờ nên làm gì, ông ta nói:” Thiếu nợ nhất định phải trả, tuyệt đối không thể quít, đừng mơ mộng sinh con trai nữa, các người nhất định chỉ có một đứa con gái. Sinh hạ nó đi, đừng tạo thêm nghiệp chướng, nó đã bị các người giết bốn lần, nếu lại bị giết lần thứ năm, cho dù nó là Phật tử cũng sẽ phát hỏa đó.”

Cao nhân này cấp cho chúng tớ một cái tượng đất, nói chúng tớ đem về nhà, mỗi ngày sám hối với nó, cũng đừng ý nhất định sẽ cho nó giáng thế. Sau trăm ngày, oán khí của bé gái sẽ tiêu tán, đến lúc đó có thể cân nhắc đến chuyện sinh con.

Chúng tớ tuân theo lời chỉ dạy của cao nhân, mỗi ngày đều hướng tượng đất mà sám hối, quả nhiên không phát sinh quái sự thêm lần nào nữa. Bốn tháng sau, vợ tớ lần nữa mang thai, cuối cùng là sinh hạ một bé gái. Đứa con gái này so với bé gái chúng tớ từng nhìn thấy trước đây quả thực giống nhau như đúc, rất đáng yêu, cũng rất giống chúng tớ.

Lúc đến uống rượu mừng, tôi gặp được con gái tiểu Hạ, mập mập trắng trắng vô cùng đáng yêu, như thế nào cũng không thể liên tưởng đến gương mặt ma quỷ lởm chởm răng nanh. Bất quá, tôi tin tiểu Hạ không có gạt tôi, với tư cách một người cha, ai lại đem con gái của mình ra mà nói đùa kiểu này chứ?

Chúc cho con gái hần vĩnh viễn khỏe mạnh hoạt bát!

CHƯƠNG 18

Hồ Sơ Số 18: Cực Tốc Không Gian

Các băng đua xe nửa đêm tổ chức một cuộc đua xe tốc độ trên đại lộ, kết quả là bảy chiếc xe đua liên tiếp đụng vào nhau gây ra tai nạn liên hoàn đặc biệt nghiêm trọng, bảy tay đua đều bị thương nặng tử vong. Cảnh sát giao thông huy động toàn bộ đội viên mới chặn lại được một chiếc BMW, đây là chiếc duy nhất đã tham gia cuộc đua phi pháp vừa rồi nhưng lại không bị đụng xe. Theo số liệu súng bắn tốc độ hiển thị, thì vận tốc cao nhất của chiếc BMW này lại vượt quá 250km/h, càng không thể tưởng tượng nổi chính là, cảnh sát giao thông chặn lại chiếc BMW phát hiện tay đua đi đầu khiến chiếc xe vậy mà lại đang dùng miếng vải đen bịt kín hai mắt.

Tôi mời tay đua đi đầu khiến chiếc BMW là Hạ tiên sinh đến để tìm hiểu rõ tình huống, tôi nói:” Phóng nhanh như vậy, còn dùng miếng vải đen bịt mắt, muốn tự sát sao?”

Hạ tiên sinh khinh khỉnh cười nói:” Tự sát? Tôi sống rất tốt, không cần phải tự sát.”

Tôi nói:” Vậy tại sao phải dùng miếng vải đen bịt mắt lại chứ?”

Hạ tiên sinh:” Như vậy mới kích thích.”

Tôi nói:” Chỉ vì kích thích, chẳng lẽ không sợ gặp rủi ro sao?”

Hạ tiên sinh nói:” Sẽ không có chuyện gì, ít nhất tôi tuyệt đối sẽ không gặp rủi ro nào hết.”

Tôi nói:” Vậy sao, tay đua xuất sắc nhất cũng không dám thốt ra những lời này, tại sao anh có thể đoán chắc mình sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Hạ tiên sinh lộ ra một nụ cười thần bí, cười nói:” Bởi vì bọn họ còn chưa phát hiện ra ‘Cực tốc không gian’.”

Tôi nói:” Cực tốc không gian? Có lẽ tôi kiến thức nông cạn, vẫn không hiểu ý của anh.”

Hạ tiên sinh lại cười nói:” Cái này không trách cậu, cho dù là tay đua công thức 1 đi nữa cũng chưa chắc biết rõ cái gì là cực tốc không gian.” (công thức 1 - F1: Formula 1, là cấp độ đua xe bánh hở cao nhất theo định nghĩa của Liên đoàn Ô tô Quốc tế - Xe hơi Công thức 1 khi đua với tốc độ cao nhất có thể lên tới 360 km/h (225 mph) với vòng quay máy lên tới 19000 vòng một phút)

Người tự cao tự đại sẽ không bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội khoe khoang nào, dĩ nhiên Hạ tiên sinh có ý tứ này, tôi đương nhiên sẽ không để hấn thất vọng, nói:” Xin lắng tai nghe.”

Hạ tiên sinh nói:” Việc này phải nói từ lúc tôi còn đi học, lúc đó anh họ của tôi kinh doanh một gara làm đẹp xe hơi, trong tiệm thường xuyên có mấy chiếc xe tốt để ở đó. Trước khi khách hàng nhận xe, những chiếc xe này tôi muốn vọc thế nào thì vọc, chỉ cần không làm hư xe là được rồi.”

“ Khi đó, tôi vẫn chưa có bằng lái, nhưng kỹ thuật đi đầu khiển của tôi tuyệt đối không thua mấy tay giáo viên trong trường dạy lái xe. Hầu như mỗi đêm cuối tuần, tôi đều từ chỗ anh họ lấy một chiếc xe tốt trong gara đi tham gia đua xe...”

Tôi hỏi:” Đua xe phi pháp?”

Hạ tiên sinh cười không đáp, nói tiếp:” Hầu như mỗi cuối tuần tôi đều tham gia đua, tuy kỹ thuật của tôi rất khá, nhưng tham gia đua toàn là cao thủ, hơn nữa tôi lại không thể để cho chiếc xe của mình sút mẻ miếng nào, dù chỉ là một vết xước nhẹ cũng không được. Cho nên lúc đầu tôi hầu như toàn thua, chỉ thắng được mấy trận.”

“ Nhưng tôi không có nhụt chí, tôi tin tưởng thực lực của mình, biết rõ một ngày nào đó mình có thể cho tất cả bọn họ ở đằng sau mà người khổi.

Có một buổi tối, trời mưa lất phất, tình trạng đường đua rất kém, nhưng trận đấu trong điều kiện này, lại càng thêm kích thích. Một trận thường có từ hai đến bốn chiếc đua với nhau, nhưng hôm đó có đến tám chiếc, bởi vì có người đề nghị nâng mức tiền cược, mấy đại gia thương nghị một hồi đầu gật đầu.”

“ Đêm đó, tôi cầm lái chính là một chiếc Porsche, là khách hàng lớn của anh họ tôi đó. Lúc tôi lái đi, anh họ còn dặn tới dặn lui, nói đêm nay nếu thua, dù thua nhiều ít cũng là do anh ấy chung, nhưng nếu xe bị đụng hư, sau này không cần đến chỗ anh ấy mượn xe nữa, bởi vì cửa hàng của anh ấy nhất định đã bị người ta phá nát rồi.”

“ Tình trạng đường đua không tốt, tiền đặt cược lại lớn, hơn nữa không thể để cho xe có bất kỳ vết trầy xước nào, hết thấy những thứ này khiến cho tôi bị áp lực rất lớn. Nhưng áp lực càng lớn, ý chí chiến đấu của tôi lại càng tăng mạnh, khẩn trương xen lẫn hưng phấn, khiến cho hai tay tôi run nảy lên, tôi muốn khiêu chiến, không phải khiêu chiến với người khác, mà là khiêu chiến với chính mình.”

“ Tính năng của chiếc Porsche vô cùng tốt, thời gian tăng tốc cực ngắn, từ zero đến 100 chỉ là chuyện tích tắc vài giây. Cộng thêm điều kiện đường đua không tốt, những tay đua khác đều đặc biệt cẩn thận, cho nên ngay từ đầu tôi đã bức xa bọn họ. Nhưng bọn họ cũng không phải đồ phế thải, đại khái lúc đã chạy hết một nửa lộ trình, có hai chiếc đã bắt kịp tôi rồi, một chiếc PeuGeot, một chiếc khác là BMW.

“ Bầu trời đang lác đác mưa, đối với một trận đua xe thì đây là tình huống xấu nhất, bởi vì những hạt mưa nhỏ sẽ làm lớp dầu bám trên mặt đường nổi lên, không cẩn thận sẽ bị trượt vỏ xe. PeuGeot và BMW đầu đã bám sát, đang tìm cơ hội vượt qua tôi.”

“Tại một khúc cua, bởi vì tôi bị PeuGeot ép sát, nên BMW thừa cơ xảo diệu mà vượt qua. Bị người khác vượt qua, ý chí chiến đấu của tôi càng bị kích thích, tôi lập tức nhấn lút chân ga đuổi sát theo. Đó là một đoạn đường

hẹp, chỉ có hai làn xe, muốn vượt qua thì nhất định phải đi vào làn ngược chiều.

“ Tôi bỏ lại chiếc PeuGeot mà tiến vào làn xe ngược chiều, chuẩn bị ở khúc quanh tiếp theo sẽ vượt qua chiếc BMW. Ngay thời khắc tiến vào khúc cua kia, khước mắt tôi bắt được ánh sáng một ngọn đèn, trước mặt có một chiếc Mazda đang chạy tới. Tuy Mazda còn cách tôi một đoạn, nhưng với tốc độ ngay lúc đó của tôi, nếu không lập tức chuyển về làn xe đúng chiều nhất định sẽ có va chạm ngay tức khắc. Hơn nữa PeuGeot đã đuổi sát tới, thời điểm này mà chuyển làn cũng sẽ đâm vào chiếc PeuGeot, tôi không thể làm gì khác ngoài liều mạng, mạo hiểm gia tốc ngay khúc cua bất chấp vỏ xe sẽ bị trượt.

“ Chuyện không mong muốn xảy ra nhất đã xảy ra, vỏ xe bị trượt, chiếc xe mất kiểm soát, thời điểm mắt thấy đã sắp đụng vào chiếc BMW, đột nhiên trước mắt lại đen kịt, lỗ tai cũng không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, thậm chí xúc cảm cũng đã biến mất. Tất cả các giác quan trên cơ thể phảng phất ngay trong phút giây đó đều đã biến mất toàn bộ, nhưng tôi lại rõ ràng cảm nhận được hết thấy sự vật chung quanh, cảm nhận được mỗi chuyển động của động cơ, cảm nhận được mỗi một điểm tiếp xúc giữa vỏ xe và mặt đường, cảm nhận được mỗi điểm trên thân xe mà giọt mưa rơi trúng, thậm chí cảm nhận được mỗi một giọt dầu nổi lên trên mặt đường.”

“Tuy không nhìn thấy, không nghe thấy, không sờ thấy, nhưng phảng phất hết thấy mọi vật đều rõ ràng trong lòng tôi, đều nắm trong lòng bàn tay của tôi. Thời gian tựa như cũng dừng lại, để cho tôi có đủ thời gian xử lý, ổn định thân xe. Tôi thậm chí biết rõ sau một khắc chuyện gì sẽ phát sinh, Mazda bởi vì hoảng hốt mà mất lái, xoay mấy vòng ở giữa đường, BMW thì thắng gấp, PeuGeot bởi vì không kịp giảm tốc mà đâm vào BMW.”

“ Mà chiếc Porsche của tôi thì lại gia tốc đến cực hạn, từ trong khúc cua lao ra giống như một trái tên lửa, lướt qua chiếc Mazda đang xoay tròn.

Thực tế là, hết thấy đầu xảy ra trong tích tắc điện quang hỏa thạch đó, nhưng cả quá trình này trong lòng tôi lại là phi thường chậm chạp.”

“ Từ đó về sau, tôi không còn thua thêm bất kỳ trận nào nữa, bởi vì chỉ cần tốc độ xe đạt đến cực hạn, tôi liền có thể tiến vào một không gian kỳ diệu, trong không gian này, tôi nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được hết thấy sự vật chung quanh, thậm chí có thể biết trước một khắc sau đó phát sinh chuyện gì. Muốn tôi gặp rủi ro, cơ hồ là chuyện không thể nào. Tôi gọi cái này là cực tốc không gian, khi cậu nắm giữ được nó, cậu sẽ phát hiện vận tốc 250 km/h kỳ thật lại chậm hơn cả đạp xe đạp.”

Bởi vì không có đủ bằng chứng chứng minh Hạ tiên sinh đã tham gia đua xe phi pháp, cũng không có bằng chứng cho thấy anh ta là người có liên quan trực tiếp đến vụ tai nạn, cho nên chỉ có thể phạt hành chính về tội chạy quá tốc độ cho phép là 700 nguyên, đồng thời tịch thu giấy phép lái xe.

Tôi hỏi Thiên Thư đối với cực tốc không gian thấy thế nào, cô ấy nói:” Con người trong lúc tập trung tinh thần cao độ, liền tiến vào trạng thái minh tưởng. Cái mà Hạ tiên sinh gọi là cực tốc không gian, rất có thể là trong lúc anh ta lái xe, tập trung chú ý cao độ, bất tri bất giác mà tiến nhập trạng thái minh tưởng. Trong trạng thái minh tưởng, anh ta đã mất đi toàn bộ giác quan của cơ thể, cái gì cũng nhìn không thấy, nghe không được. Nhưng trong lúc năm giác quan mất đi, thì đồng thời lại kích hoạt giác quan thứ sáu, khiến cho anh ta dung hợp thành một thể với hết thấy sự vật chung quanh, thậm chí có thể biết trước một khắc sau đó chuyện gì sẽ xảy ra. Trong tình huống này, với anh ta mà nói đua xe còn muốn an toàn hơn so với việc đi bộ, muốn dừng xe thì chẳng khác nào lấy đầu đụng vào tường.”

“ Tất cả mọi người đều có thể tiến vào cực tốc không gian sao?” Tôi hỏi.

Thiên Thư nói:” Cái này yêu cầu rất cao về sự tập trung, nếu ai cũng có thể làm được, thì đua xe hóa ra lại trở thành môn thể thao an toàn nhất

r`õ.”

Ba tháng sau, Hạ tiên sinh chết trong một cuộc đua xe phi pháp khác, là lúc đó anh ta không thể tiến vào cực tốc không gian, hay là chiếc xe anh ta lái gặp trục trặc? Không một ai biết đáp án, bởi vì anh ta đã hợp làm một với chiếc BMW của mình, trở thành một đồng sắt vụn.

Tôi đột nhiên nhớ tới một câu Hạ tiên sinh đã nói:” Sẽ không có chuyện gì, ít nhất tôi tuyệt đối sẽ không gặp rủi ro nào hết.” Nhưng mà, thế sự không có tuyệt đối.

CHƯƠNG 19

Hồ Sơ Số 19: Đồ Nghiệt

Một con nghiện đánh đẽ vô công rồi nghề nhiều năm, sau khi thắng được một khoảng tiền lớn, lại đem tiền trả lại cho trùm đẽ. Càng ly kỳ hơn chính là, một tuần sau đó trùm đẽ lại nhẩy lầy quyền sinh.

Bởi vì không thể loại trừ trường hợp trùm đẽ té lầy là do mưu sát, cho nên tôi mời đến người đã thắng một số tiền lớn xong lại hoàn trả là Ngô tiên sinh, để hiểu rõ nội tình trong đó.

Tôi hỏi Ngô tiên sinh có biết trùm đẽ đã qua đời rồi hay không, anh ta nói:” Từ lúc hắn nhận lấy 8 vạn nguyên kia, thì tôi đã biết hắn nhất định sống không được bao lâu.” Tôi yêu cầu anh ta đem đầu đuôi sự tình kể lại cho rõ ràng, anh ta rất hợp tác, tự mình cẩn thận thuật lại từ đầu tới cuối sự tình ---

Không dám gạt anh, trước kia tôi là dân buôn lậu, điện gia dụng, xăng dầu, điện thoại cái gì cũng có buôn qua. Khi đó, tiền kiếm rất nhanh, buôn một chuyến tối thiểu có thể kiếm tới hai ba vạn. Tiền càng nhiều, tiêu pha càng mạnh tay, cho nên cũng không có để dành được bao nhiêu. Sau đó, chính phủ truy quét buôn lậu, mọi thứ đều mất hết, thiếu chút nữa người cũng đi tù. May mắn, cuối cùng cũng an toàn thoát tội, nhưng cũng vì thế mà một thân nợ nần.

(Cuối thế kỷ trước, buôn lậu phi pháp cực kỳ phổ biến ở vùng duyên hải, hơn nửa phần lớn đều có liên quan đến quan chức chính phủ, cho nên thời điểm tiến hành truy quét, trên căn bản đều là bắt thuyền không bắt người, chỉ cần chịu chi tiền, dân buôn lậu bình thường đều có thể an toàn thoát tội, đó cũng không còn là bí mật nữa)

Thói quen tiêu pha khiến người ta không thể an phận thủ thường, tôi cũng không ngoại lệ, thậm chí lúc nào cũng mơ đến có một ngày Đông sơn tái khởi. Thế nhưng mà, thuyền bị bắt r ồi, lại không có vốn liếng, muốn Đông sơn tái khởi dễ như vậy sao? Cho nên, tôi đem tất cả hy vọng đặt vào đánh đề, muốn một ván thắng lại tất cả.

Mỗi ngày tôi đều c ần mã báo, nhìn từ sáng đến tối, muốn từ những con số trên báo, từ những câu chữ, thậm chí từ các dấu chấm dấu phẩy để nhìn ra huyền cơ. Nhưng mà, nếu thật sự có thể nhìn thấy huyền cơ ở trong đó, thì còn có ai đi làm trùm đề đây? Cái gọi là mã báo, chỉ là do trùm đề tự mình làm ra để lừa gạt người mua mà thôi, bốn mươi sáu dãy số đều có thể tìm thấy trên đó, nên sau khi mở thưởng vẫn có thể nói dãy số tìm ra trên mã báo là chuẩn xác. Nói tóm lại huyền cơ lớn nhất trong đó chính là vận khí, ai có vận khí tốt, thì người đó có thể nhìn ra cái gọi là huyền cơ. (Không rành trò đánh đề bên TQ lẫn VN, chỉ đoán thế này: trùm đề mở thưởng, nhưng trước khi mở thưởng còn phát hành hint gọi là mã báo, gồm nhiều câu đố, bài vè, con số, v.v... cho con bạc tha hồ giải để mua số đề, chắc giống kiểu giải mộng đánh đề đó mà)

Con người đôi khi có những lúc rất ngu xuẩn, mặc dù biết cái này rõ ràng là cái bẫy, nhưng vẫn lún vào đó thật sâu. Bởi vì tôi không có việc làm, thu nhập của vợ tôi cũng không nhiều, duy trì chi tiêu trong nhà đã là rất miễn cưỡng, cho nên tôi muốn mua số đề thì phải tự mình nghĩ biện pháp. Trước kia lúc còn làm ăn được, kết giao không ít bằng hữu, chỉ cần da thô mặt dầy một chút, muốn vay một ngàn hay mấy trăm cũng không đến nỗi khó khăn lắm. Nhưng mà, sau này mọi người đều biết tôi vay tiền chỉ dùng vào việc đánh bạc cá cược, hơn nữa mượn tiền xong r ồi cũng chưa từng trả qua, cho nên đại đa số mọi người đều cố ý tránh xa tôi.

Năm tháng qua nhanh, người ta cũng không thể xui xẻo cả đời, rốt cục có một ngày, tôi mua trúng một con đặc biệt, thắng tám vạn nguyên. Lúc ấy tôi mừng đến phát điên, cho rằng vận khí của mình rốt cục đến r ồi.

Tôi có một đứa con trai tám tuổi, từ lúc gặp chuyện không may đến nay, tôi cũng chưa mua qua thứ gì cho nó. Hiện tại có tiền rồi, nên muốn mua đồ chơi xịn đồ ăn ngon cho nó, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra nên mua cái gì, tiện tay rút ra tờ một trăm nguyên đưa nó, để nó tự mình đi mua. Thời điểm nó cầm tiền trên tay, biểu tình vô cùng ngốc trẻ, một chút biểu hiện cao hứng cũng không có, cũng không nói gì, cầm tiền rồi liền đi ra ngoài.

Lúc ấy tôi cũng không để ý làm gì, trong lòng chỉ nghĩ đến tiêu số tiền này như thế nào, có phải nên mua thêm vài con số, đem số tiền này nhân lên mấy chục lần. Nhưng mà, khi thằng con trai quay về nhà, sự hưng phấn của tôi hoàn toàn bị quét sạch. Bởi vì khi nó mua đồ về đến, không phải đồ chơi hay đồ ăn vặt, mà là một túi lớn nhang đèn vàng bạc.

Tôi ngây ra như phỗng nhìn thằng con, sau nửa ngày mới có phản ứng, hỏi nó mua mấy thứ này làm cái gì. Nó không có trả lời tôi, hai mắt có chút si ngốc, chỉ nhìn về phía trước, tựa như không nhìn thấy tôi vậy. Tôi kêu nó vài tiếng, nó mới phục hồi tinh thần lại, hỏi nó tại sao lại mua mấy thứ này. Nó nói không biết, từ lúc nhận tiền, thì đã mơ mơ màng màng, cho đến khi tôi đánh thức nó, nó mới biết chính mình đi mua một đống vàng mã trở về.

Sau khi vợ của tôi biết chuyện, kêu tôi lập tức đem tiền trả lại, một đống cũng không được thiếu đem trả lại. Tuy tôi thích cờ bạc, nhưng tôi càng sợ chết hơn, vả lại còn liên quan đến người nhà, có nhiều tiền hơn tôi cũng không muốn. Cho nên, đêm đó tôi đem tiền trả lại cho người ghi đề là tiểu Hoa. Tiểu Hoa là một người rất cơ trí, sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện, cũng không dám giữ tiền cho mình, suốt đêm đem trả lại tận tay cho trùm đề.

Sau đó rất nhiều người biết được việc này, đầu cười tôi ngu ngốc, cười tiểu Hoa đần, nhưng sau khi trùm đề nhảy lầu, bọn họ ai cũng cười không nổi. Hiện tại tôi đối với chuyện đánh đề đánh bạc đã không còn nửa điểm hứng thú, cho dù thắng được nhiều tiền hơn nữa, mà thua mất cái mạng,

thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Bằng hữu giới thiệu cho tôi một chỗ làm việc, mấy hôm nữa sẽ chính thức đi làm, tuy không phải công việc tốt gì, nhưng có thể sống tạm qua ngày cũng đã đủ rồi...

Sau khi Ngô tiên sinh rời đi, tôi hỏi Thiên Thư có cách nhìn thế nào về sự tình này, cô ấy nói:” Thật ra đánh bạc vốn đã là tội lỗi, thắng thì tội lại càng thêm nặng. Đừng tưởng rằng thắng bạc là vận khí đã đến, người thắng được món tiền nhỏ, nhất định sẽ có lúc thua món tiền lớn. Người thắng được món tiền lớn, sớm muộn gì cũng sẽ đánh mất tánh mạng. Bởi vì cái gọi là số mạng chính là nếu của mình cuối cùng sẽ là của mình, còn nếu là không phải thì đừng cưỡng cầu. Người có số mạng đại phú đại quý, thì dù bây giờ đang là tên ăn mày cũng có lúc sẽ phát tài, còn người có số mạng nghèo khổ, nếu như vọng tưởng muốn dùng cờ bạc để thay đổi số mạng, thua thì đúng rồi, còn thắng đương nhiên là sẽ giảm thọ.

“ Tiền tài bản thân nó chính là gốc rễ tội ác, coi như số mạng giàu sang phú quý, nhưng nếu không làm nhiều việc thiện, cũng sẽ bị trời phạt. Từ xưa đến nay phàm là phú thương, bất kể tài sản của bọn họ có phải kiếm được từ chính đạo hay không, không ai không bỏ tiền ra làm từ thiện tích đức, khoan nói tới trong lòng bọn họ thực sự có thiện niệm hay không, tối thiểu bọn họ đã làm việc thiện. Về phần những kẻ làm giàu bất nhân, thì sẽ hoặc là lúc trung niên gặp họa bất ngờ, hoặc là cuối đời chết không yên ổn.

“ Tiền của Ngô tiên sinh là do thắng đề mà có, nói một cách khác, là lấy tiền từ trong tay trùm đề, mà tiền của trùm đề tự nhiên là lấy từ trong tay những con đề. Mười người đánh bạc chín người thua, dân cờ bạc thua tiền tất nhiên sẽ sinh ra lòng oán hận, người nhà con bạc thậm chí là bằng hữu cũng sẽ đối với chuyện đánh bạc mà sinh oán hận, mà những thứ oán niệm này toàn bộ thông qua tiền tài mà tập trung lại trong tay trùm đề. Cho nên anh ta thắng được không phải là tiền, mà là những oán niệm của những con bạc táng gia bại sản, thậm chí cửa nát nhà tan do đánh đề. Cho dù là người cao số cũng không nhất định có thể hưởng thụ được số tiền tài bất nghĩa này, huống chi anh ta lại có số xui xẻo.”

Tôi nói:” Nguyên nhân tử vong chân chính của trùm đề kia, là bởi vì tạo nghiệt quá nặng, nên mới dẫn tới gặp họa bất ngờ sao?”

Thiên Thư nói:” Mười phần không sai rồi, loại người kiếm tiền bất nhân này, phần lớn đều chết bất đắc kỳ tử.”

Vụ án của của trùm đề này cuối cùng chiếu theo án tự tử mà xử lý, tuy vụ án còn một vài nghi điểm, nhưng loại người này chết đi, ngoại trừ người nhà của hắn sẽ vì hắn mà rơi lệ, thì còn có ai thêm quan tâm đến chứ?

CHƯƠNG 20

Hồ Sơ Số 20: Mạnh Chương Bí Bảo

(Có không ít độc giả đối với tính chân thật của tập hồ sơ này sinh chút hoài nghi, nhưng vì nó là một mắc xích nối liền cả câu chuyện, nên tôi quyết định vẫn đăng tập hồ sơ này, nếu như độc giả cho rằng nội dung trong hồ sơ này không thể tin được, thì cứ coi nó như là một cuốn tiểu thuyết huyền ảo đi a!)

Một

Thi Nhã gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có thể giúp cô ấy giải quyết một chuyện khó khăn hay không. Tôi hỏi cô ấy đây là yêu cầu cảnh sát giúp đỡ, hay là nhờ cậy bằng hữu giúp đỡ. Cô ấy suy nghĩ một lát mới sâu kín nói:” Là nhờ cậy một bằng hữu đáng tin cậy giúp đỡ.”

Tôi hẹn Thi Nhã ra một quán cà phê gặp mặt, cô mặc một bộ trang phục đơn giản xuất hiện trước mặt tôi, gương mặt không trang điểm, trên người cũng không đeo bất kỳ món trang sức nào, mái tóc dài phiêu dạt không cần đến gió vẫn bồng bênh lay động, tạo cho người ta một cảm giác thanh nhã thoát tục.

Thi Nhã không gọi đầuống, chỉ yêu cầu nhân viên phục vụ đem tới một ly nước lọc. Tôi đột nhiên cảm thấy mọi người chung quanh đều đang chăm chú nhìn hai người chúng tôi, lúc này tôi mới để ý, nếu chỉ nhìn bề ngoài, chúng tôi tựa hồ hơn kém nhau đến gần mười tuổi, tuy trên thực tế tôi chỉ hơn cô ấy bốn tuổi thôi. Có lẽ mấy người chung quanh cũng giống Quỷ Đổng vậy, cho rằng tôi chính là cái loại đại sắc lang đến tiêu muội muội cũng không buông tha đó a!

“ Tôi có thể giúp gì cho em đây?” Tôi nói.

Thi Nhã chậm rãi gật đầu, khẽ vuốt cây sáo ngọc trước ngực, ôn nhu nói:” Tôi biết anh ấy ở đâu rồi.”

“ Em nói Ưu Địch sao? Hắn gặp phải phiền toái?” Tôi nói.

Thi Nhã lần nữa gật đầu, nói:” Anh ấy đang bị vây khốn, cần tôi tìm giúp một vật.”

“ Là thứ gì, có tiện nói không?”

“ Anh ấy cần chính là ‘Mạnh Chương bí bảo.’”

“Mạnh Chương bí bảo?” Tôi khó hiểu hỏi, chờ đối phương giải thích.

“ Là một viên bảo ngọc lớn cỡ quả trứng gà, chỉ cần có thể lấy được nó, Ưu Địch liền có thể trở lại bên cạnh tôi.” Vừa nói, Thi Nhã vừa toát lên vẻ mặt ao ước.

“ Em biết tung tích viên bảo ngọc này sao?”

“ Vâng!” Thi Nhã gật gật đầu, do dự một hồi mới nói:” Ở một địa phương mà người sống không nên tới.”

“ Em sợ tôi gặp nguy hiểm sao?”

Thi Nhã sâu kín nói:” Thật ra, anh có thể từ chối, dù sao đây cũng không phải là một thỉnh cầu hợp lý.”

Tôi cười nói:” Muốn từ chối một mỹ nhân như em, đại khái không có người đàn ông nào có thể làm được.”

Thi Nhã hơi cười nhẹ một cái, nói một tiếng cảm ơn.

Hai

Tôi lấy danh nghĩa công tác, yêu cầu Linh Khuyển đến hỗ trợ, nhưng trên thực tế là hắn tự nguyện chạy đến đó. Hắn cũng đã gặp Thi Nhã, biết rõ chuyện giữa cô ấy và Ưu Địch, nhưng nguyên nhân chủ yếu chính là, hắn nói từ trên người Thi Nhã có thể ngửi được mùi trinh liệt của nữ tử, nếu như không giúp cho Ưu Địch trở lại bên cạnh cô ấy, thì trên thế gian khẳng định sẽ lại có thêm một lão xử nữ, một lão xử nữ dung nhan xinh đẹp bất lão.

Lúc xuất phát, Thi Nhã mặc một cái váy màu lam nhạt, theo tôi nhớ thì mỗi lần gặp mặt, cô ấy đâu là mặc váy, không biết là vì cô ấy thích mặc như vậy, hay là vì cô ấy thích Ưu Địch nên mới mặc như vậy.

Sau một buổi trèo non lội suối, chúng tôi đã đến được mục tiêu, đó là một rừng hộc nhỏ, đại khái chỉ có ba bốn trăm gốc cây hộc, thế nhưng mà mỗi một gốc cây đều sinh trưởng rất tươi tốt, tính ra thì đều là những gốc cây trên trăm tuổi. Lúc này mặt trời đã xuống núi, sắc trời bắt đầu âm u, tôi đề nghị nghỉ ngơi trước một lát, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước, nhưng Thi Nhã lại không tán thành:” Không cần lo cho tôi, tôi có thể cố chút nữa. Chúng ta muốn đến chính là địa phương mà người sống không nên đến, chỉ có thể giờ Tý đi vào giờ Sửu đi ra, hơn nữa trước khi mặt trời mọc chúng ta phải ly khai rừng hộc này, làm trễ nãi thời gian sẽ không tốt.”

Nói thực ra, tôi và Linh Khuyển đều thường xuyên được huấn luyện trong cảnh đội, thể lực so với người thường thì tốt hơn một chút, nhưng đi hơn nửa ngày đường, cũng đã cảm thấy khá mệt mỏi. Còn Thi Nhã thì một chút dấu hiệu mệt mỏi cũng không có, thậm chí quần áo trên người cũng không bị vấy bẩn. Trái lại tôi và Linh Khuyển, tạo hình lúc này không tốt hơn bao nhiêu so với một kẻ lang thang.

Người ta là con gái còn không than mệt, nên chúng tôi cũng không thêm nghỉ ngơi, gặm vài miếng bánh quy sô-cô-la, sau đó uống vài ngụm nước tăng lực rồi lại tiếp tục đi tới. Còn Thi Nhã lại chỉ uống một chút nước khoáng, cũng không ăn cái gì, hỏi cô ấy có muốn dùng chút thức ăn không, cô ấy lại nói không đói bụng.

Cái rừng hộc này rất kỳ quái, ngoại trừ cây hộc ra thì không còn mọc thứ gì, ngay cả ngọn cỏ cũng không nhìn thấy. Cũng không thấy chim chóc côn trùng, đi vào trong rừng cũng chỉ có thể nghe thấy thanh âm瑟瑟giật dẫm nát lá khô rơi rụng trên mặt đất.

Nhìn từ bên ngoài, rừng hộc cũng không lớn, nhưng đi vào bên trong rồi thì đi hoài đi mãi vẫn chưa đến tận cùng, đi được nửa giờ, tựa hồ vẫn còn loang quanh trong rừng. Tôi liền hỏi Thi Nhã, có phải chúng ta đã lạc

đường rồi không. Cô nói:” Chúng ta không phải lạc đường, mà là đang đi trong mê trận. Các anh nhất định phải đi theo tôi, nếu bị tách ra ắt sẽ có phiền toái.”

Tôi và Linh Khuyển bám sát Thi Nhã, tuy giống như là vòng đi vòng lại trong rừng hộc, nhưng lại không hề quay về đường cũ. Bởi vì trên đường đi, tôi không có phát hiện dấu vết nào trên mặt đất chứng tỏ có người từng đi qua con đường này, cũng không hề phát hiện mấy cái bao bánh quy hay chai nước uống mà tôi cố tình đánh rơi trên mặt đất.

Sắc trời càng ngày càng mờ tối, bởi vì nơi này là rừng núi hoang vu, cho nên không có nguồn sáng nào cả. Tôi lấy trong hành lý ra đèn pin chuyên dụng, Thi Nhã lại nói:” Không dùng được đâu, một lát nữa sương mù dày đặc sẽ bốc lên, ở chỗ này đèn pin là vô dụng.”

Những lời Thi Nhã nói rất nhanh đã được chứng minh, trong rừng hộc đột nhiên bị sương mù dày đặc bao quanh, hơn nữa thế tới lại rất nhanh, chỉ vài giây đồng hồ sương mù đã đậm đặc đến nỗi làm cho người ta cảm thấy mình như đang ở trong mây, hai mắt chỉ có thể nhìn thấy khắp nơi đều tối tăm mờ mịt. Về phần đèn pin chuyên dụng, tôi hoài nghi nó đã bị hư mất rồi, bởi vì tôi dùng nó chiếu lên mặt cũng không nhìn thấy ánh sáng.

Một ngón tay lạnh buốt trơn nhẵn và mềm mại nắm lấy tôi, phía trước truyền đến thanh âm của Thi Nhã:” Cầm chặt tay tôi, ngàn vạn lần đừng buông ra, trong mê trận mà bị tách ra thì rất phiền toái.”

Tôi đột nhiên kéo mạnh một cái, đem chủ nhân của bàn tay đó kéo tới gần, động tác hơi mạnh khiến cho sương mù dày đặc có chút tản ra, nhưng vậy cũng đủ để tôi nhìn thấy rõ ràng người trước mặt quả không phải là Thi Nhã, mà là một gương mặt máu thịt thối rửa bầy nhầy. Đối phương đột nhiên há to cái miệng máu, muốn thuận thế bổ nhào lên trên người của tôi, mùi hôi thối tấp thẳng vào mặt. Tôi nhẹ di chuyển thân mình, cánh tay tăng thêm ba phần lực, chân hơi duỗi về phía trước, làm cho thân ma này trượt chân ngã ra phía sau.

Sau khi hát vắng thầy ma đi, tôi lập tức nín thở ngửi xôm xuống, lấy ra chiếc điện thoại lúc này đến nửa vạch sóng cũng không có, phát ra một đoạn nhạc chuông có tần số 25hz thấp hơn ngưỡng nghe được bởi tai người. Sau một lát, tôi đã nhìn thấy trong sương mù dày đặc trước mặt có một đốm sáng đang hướng về phía tôi tiến tới.

Ba

Đốm sáng đến gần, đầu tiên là tôi nhìn thấy một chén đèn dầu, sau đó thì thấy khuôn mặt Thi Nhã, không nói một lời tôi liền bắt lấy tay cô ấy, vô cùng mềm mại uyển chuyển cô ấy đã tránh thoát không cho tôi đụng trúng. Tôi cười nói:” Đây mới đúng là Thi Nhã.”

Thi Nhã ửng hồng đôi má:” Anh vừa nhìn thấy ảo giác sao?”

“Ừ, là một thầy ma giả trang em.”

“ Mau tìm Linh Khuyển tiên sinh đi a, bị ảo giác mê hoặc, sẽ gặp chuyện bất trắc đó.”

Tôi cười nói:” Không sao, hần giỏi nhất chính là dùng mũi để phân biệt, mấy loại ảo giác này không thể mê hoặc được hần đâu. Chúng ta ở chỗ này chờ hần là được rồi, tuy sương mù rất đậm, nhưng hần có thể dựa vào mùi mà tìm được chúng ta.”

Quả nhiên, Linh Khuyển rất nhanh đã xuất hiện trước mặt chúng tôi, nhưng vẻ mặt hần rất nghi hoặc, tựa hồ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Tôi nói:” Có gì muốn hỏi thì hỏi đi, tôi nghĩ Thi Nhã không có giấu diếm cái gì đâu.”

Thi Nhã hơi xấu hổ gật đầu, Linh Khuyển nói:” Trong này vốn rất khô ráo, vứt đại một mẫu tàn thuốc xuống cũng có thể gây ra một trận hỏa hoạn lớn, vậy vì sao đột nhiên lại có sương mù? Sau khi sương mù bay lên tôi đã ngửi thấy mùi xác thối nồng nặc, quanh đây có lẽ ít nhất phải có hơn ba trăm cỗ thi thể. Còn nữa, vừa rồi có một cái thầy ma tập kích tôi, tôi có thể xác định nó không phải là ảo giác, bởi vì mùi xác thối trên người của nó là quá chân thực rồi.”

Thi Nhã lộ vẻ áy náy, nói:” Thực xin lỗi, trước đây tôi không nói rõ ràng là tôi không đúng, hy vọng các anh có thể thứ lỗi cho tôi. Thật ra, chúng ta hiện tại đang ở bên trong một chỗ gọi là “ Bát tử bát bi ẩn long trận”, trong rừng hộc này có tổng cộng ba trăm tám mươi bốn gốc cây hộc, dùng ngũ hành bát quái trận pháp sắp đặt, dưới mỗi gốc cây hộc đều có chôn một cỗ thi thể. Chỉ sau khi mặt trời lặn mới có thể tiến vào trận này, trước khi mặt trời mọc phải ly khai, nếu không sẽ vĩnh viễn bị vây ở trong trận.

“ Khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn, trận pháp sẽ khởi động, chúng ta nhìn thấy sương mù dày đặc, nhưng thật ra đó là oán khí do những vong linh bị chôn dưới gốc cây sinh ra. Oán khí hình thành kết giới, khiến cho những thi thể đã bị chôn vùi hơn trăm năm này tuy thối rữa nhưng lại không phân hủy, oán linh có thể biến hóa thành hình dáng những cỗ thi thể đó tự do hoạt động trong kết giới, tập kích bất cứ sinh vật nào xông vào trong trận. Tuy chúng chỉ là ảo ảnh, nhưng ở trong kết giới do oán khí hình thành thì lại không khác gì thực thể, nếu bị chúng tập kích thì cũng sẽ bị thương, thậm chí tử vong.”

Tôi nói:” Trách không được vì sao em lại nói đây là địa phương người sống không nên tới, chuyện khác đề sau mới nói tiếp đi a, tôi cũng không muốn bị vây ở chỗ này cả đời làm bạn với cây ma.”

Tôi vừa nói xong, lại có một cái cây ma đánh về phía chúng tôi. Nhờ ngọn đèn trong tay Thi Nhã chiếu rọi, tôi có thể nhìn thấy sự vật trong vòng năm bước, cho nên có đầy đủ thời gian để phản ứng, còn Linh Khuyển dựa vào khứu giác bén nhạy, từ xa đã có thể biết có cây ma tới gần. Tuy hình dáng cây ma thối rữa ghê tởm, vô cùng dọa người, khí lực cũng mạnh đến kinh người, nhưng hành động lại vô cùng chậm chạp, dùng phương pháp mượn lực đánh lực, cũng không khó khăn để giải quyết. Nhưng mà, nếu như người bình thường vào đây, trong sương mù dày đặc đưa tay không thấy năm ngón, thì lúc phát hiện ra cây ma, đã là mất đối mặt mất dán mắt, không bị hù cho chết tươi mới là lạ.

Thi Nhã tiến lên dẫn đường, chúng tôi tiếp tục đi tới, trên đường đi xông ra thêm mấy cái thầy ma, nhưng đều bị chúng tôi giải quyết đơn giản. Cho dù như vậy, chúng tôi vẫn tốn không ít thời gian mới đến được trung tâm của trận pháp, chính là một thạch mộ bí mật.

Cái gọi là thạch mộ, thật ra lại giống như lối vào của một cái động ngầm, lối vào động cao một mét, không có cửa, cũng không hề có bất cứ chướng ngại vật gì, giống như là hoan nghênh tất cả mọi người tiến vào bên trong vậy. Phía trước thạch mộ có một tấm bia, nhờ vào ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu, có thể nhìn thấy những nét chữ vô cùng cứng cáp có lực khắc lên tấm bia đá. Tôi cẩn thận đọc những dòng văn tự trên bia, trên mặt bia khắc rõ ràng tám chữ lớn “Thanh Long đạo thánh Mạnh Chương tiên mộ”, bên cạnh còn có một đoạn bia văn khắc chữ nhỏ hơn, nội dung là” Đã đến được đây, sao không vào bên trong cùng bốn tiên kết duyên. Giờ Tý đón khách, giờ Sửu đưa quỷ, muốn lấy tiên bảo, tử lộ tự tìm.”

Tôi cười nói:” Vị Thanh Long lão đạo này cũng rất hài hước, khắc cái mộ bia mà cũng nói bóng nói gió, đây là muốn dọa lui mấy tên trộm mộ, hay là quá tự cao tự đại đây!”

Linh Khuyển đến gần cửa ngủi ngủi, nói:” Đây thực là mộ phần sao? Bên trong không khí vẫn lưu thông, hơn nữa lại không có mùi thi thể.”

Tôi cười nói:” Có lẽ Thanh Long đạo thánh đã cưới hạc thành tiên rồi, thi thể đương nhiên không còn ở lại chỗ này...”

Thi Nhã ngắt ngang lời của tôi nói:” Làm ơn đừng nói những lời bất kính nữa được không?”

Tôi chỉ cười không nói, thầm nghĩ sắp sửa tiến vào trong huyết mộ của người ta mà lực tung lên rồi, còn có gì không thể nói sao?”

Bốn

Thi Nhã nhìn đồng hồ, nói:” Còn năm phút nữa là đến mười một giờ, cũng là giờ Tý, sau khi chúng ta tiến vào tiên mộ thì phải canh kỹ thời gian, nếu trước ba giờ sáng vẫn chưa kịp ra ngoài, vậy thì sẽ rất phiền toái.”

Linh Khuyển nói:” Ngòi cổ mộ này rộng được bao nhiêu a, dạo một vòng trong đó phải mất đến bốn giờ sao?”

Tôi nói:” Cánh rừng lúc này cũng không lớn a, nhưng chúng ta mất hơn ba giờ mới có thể đến đây đó.”

Linh Khuyển nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, Thi Nhã nói:” Chính là lúc này, vào đi thôi! Bên trong sẽ gặp nguy hiểm gì, tôi cũng không biết, cho nên sau khi đi vào hết thảy đều phải chú ý cẩn thận.”

Lối vào mộ huyết vô cùng chật hẹp, chỉ vừa vặn cho một người khom lưng đi qua, Thi Nhã cố ý dẫn đầu đi vào, chúng tôi đành phải bám theo phía sau, tôi ở giữa, Linh Khuyển đoạn hậu. Sau khi tiến vào mộ huyết, mặc dù không có sương mù, nhưng bên trong tối đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón, còn đèn pin chuyên dụng tựa hồ cũng không có tác dụng ở trong này, chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu. Tôi nghĩ cái chén đèn dầu này của Thi Nhã có lẽ được yểm bùa hay mấy thứ đại loại như thế, cho nên mới có thể sử dụng ở cái địa phương quỷ dị này.

Sau khi tiến vào mộ huyết, tựa hồ có một thông đạo bậc thang rất dài, dốc 45 độ dẫn xuống bên dưới, chúng tôi đã đi rất lâu mà vẫn chưa xuống đến bậc cuối cùng. Thi Nhã cầm ngọn đèn đi ở phía trước, ngọn đèn thoáng lay động một chút, bóng dáng mảnh mai của cô ấy cùng chiếc váy cũng đung đưa theo, tựa như một bóng u linh bay ở trước mặt tôi, cảm giác rất quái dị.

Càng đi sâu xuống dưới, thông đạo lại càng rộng rãi, chúng tôi đã có thể đứng thẳng người lên, không cần lúc nào cũng phải khom lưng cực khổ như lúc này nữa. Nhưng mà, tuy cảm giác có thể đứng thẳng người lên thật là thoải mái, nhưng tôi lại đột nhiên sinh ra một ý niệm quái dị trong đầu – không phải bình thường đường hầm càng đi xuống thì càng hẹp lại sao? Vì sao cái đường hầm này vừa vặn đảo ngược lại như thế, đoạn trước chật hẹp, đoạn sau rộng rãi, thế thì lúc đào hầm không phải sẽ rất phiên toái? Chẳng lẽ...

Ngay lúc một ý niệm quái dị đang dần dần hiện ra trong đầu tôi thì, Linh Khuyển tựa hồ cũng có cách nghĩ giống tôi, nói:” Không phải chúng ta đang bị thu nhỏ lại chứ hả?”

Thời điểm tôi đang muốn đáp thì, Thi Nhã xoay đầu lại, nhưng thân thể cô ấy vẫn không động, chỉ có cái đầu xoay ngược 180 độ về đằng sau mà thôi, khuôn mặt hướng về phía tôi. Ngọn đèn ở trước người cô ấy, cho nên giờ phút này gương mặt của cô ấy đã khuất ánh sáng, lẽ ra chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng đen. Nhưng mà, tôi lại có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt cô ấy, gọi là mặt cũng không đúng, chỉ có thể gọi đó là đầu, bởi vì tôi nhìn thấy thứ bên dưới mái tóc dài, chính là một đầu măng xà cực lớn lở loét ghê tởm, đầu rắn chỉ có một con mắt, đang toát ra ánh lửa ma trời, phảng phất như lửa địa ngục, cái lưỡi đỏ lôm như lưỡi máu không ngừng thè ra ngoài.

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì đầu rắn nối với thân thể Thi Nhã đã đột nhiên vươn dài ra, miệng rắn mở lớn, một mùi tanh hôi khiến người ta phát ói ập vào mặt. Bởi vì sự tình xảy ra quá đột ngột, tôi cũng không có để ý tới người trước mặt là Thi Nhã hay là xà yêu, lập tức tung chân theo phản xạ có điếu kiện một cước đạp thẳng vào mông đối phương.

Một tiếng thét thảm lập tức vang lên, nhưng không phải do Thi Nhã phát ra, cũng không phải là yêu quái, mà là Linh Khuyển ở đằng sau lưng tôi. Hình như một cước lúc nãy là đá lên mông của hắn, hắn kinh hãi thét lên một tiếng, liền té nhào lên người của tôi. Chân tôi còn chưa kịp rút về nên lập tức bị hắn xô té nhào về phía trước, mất đi trọng tâm lao tới trước người Thi Nhã, ba người cùng nhau lăn xuống bậc thềm cầu thang.

Năm

Linh Khuyển rên rỉ, nói hắn bị bể đầu rồi, tôi tức quá mắng lớn:” Chúng tôi còn đang nằm bên dưới chú đây này, chú sắp chết thì trước hết cũng phải lăn qua một bên đã.”

Sau khi tôi đứng lên, Thi Nhã bị đè ở dưới cùng chậm rãi đứng lên, cô cũng không có phản nản đi đâu gì, chỉ là nhẹ phúi tro bụi trên người bay đi. Tuy chúng tôi từ trên bậc thang lặn xuống một hồi lâu mới dừng lại, nhưng ngọn đèn dầu trong tay cô ấy vẫn không bị tắt, đi đâu này càng làm cho tôi tin là ngọn đèn này đã được yểm bùa lên đó.

Linh Khuyển quay đầu lại vừa nhìn chằm chằm vào bậc thang vừa nghi ngờ nói:” Vừa rồi tôi bị đập một cước, nhưng tôi có thể khẳng định sau lưng mình thứ gì cũng không có.”

Tôi có chút xấu hổ nói:” Có lẽ người đập chú chính là tôi.”

Linh Khuyển dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn tôi:” Không thể nào, anh rõ ràng là đi đằng trước tôi mà.”

Thi Nhã nói:” Ở chỗ này tất cả những chuyện không thể đầu trở nên có thể, cho nên phải cẩn thận gấp bội.”

Vừa rồi lặn một vòng, chúng tôi cũng đã tới được bậc thang cuối cùng, đi tới trước vài bước thì lại nhìn thấy một cánh cửa lớn. Là một cái cửa rất lớn, hình như cao đến năm mét, rộng ba mét, do đá nguyên khối tạo thành, đứng trước nó khiến người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Linh Khuyển nhìn lên cửa đá nói:” Có phải chúng ta thực sự đã bị thu nhỏ lại, cánh cửa này trừ phi là do thiên nhiên tạo thành, bằng không làm sao có thể thông qua đường hầm chật hẹp đó mà chuyển nó đến đây?

Thi Nhã nói:” Không nên để những khái niệm bình thường làm mê hoặc, Mạnh Chương chân nhân tinh thông kỳ môn độn giáp, muốn dùng ngũ quỷ vận tài thuật pháp vận chuyển cự thạch đến đây cũng không hề khó khăn. Hơn nữa, cái anh đang nhìn thấy bây giờ cũng không nhất định là cảnh thực.”

Linh Khuyển ù ù cạc cạc gật đầu, sau đó cùng tôi đứng nghiên cứu cái cửa đá này. Cửa đá tựa hồ là do cả khối cự thạch tạo thành, không có bất kỳ khe hở nào, trên cửa có khắc phù điêu, là một con cự long bay lên trời, đứng trên đầu rồng là một lão đầu, lông mày dài rủ xuống đến ngực, mặc

đạo bào bát quát, lưng đeo trường kiếm, tay phải cầm một ống sáo, tay trái cầm một viên ngọc lớn cỡ quả trứng gà. Tôi nghĩ, lão đạo này chính là chủ nhân của mộ huyết này – Mạnh Chương chân nhân.

Thi Nhã đột nhiên sụp xuống quỳ trước cửa đá, khấu đầu dập đất liên tục chín cái, mỗi một cái đầu dập rất mạnh, khiến cho người ta nghĩ rằng cô ấy chính là muốn dùng đầu dập bể nền đá. Sau khi cô ấy dập đầu xong, máu tươi cũng chảy đầy trên trán, nhưng tựa hồ cô không cảm thấy đau đớn, hai mắt lấp lánh hào quang kiên định, hướng về phía cửa đá khắc hình Mạnh Chương chân nhân nói:” Sư tổ, nếu không phải bất đắc dĩ, đệ tử Thi Nhã tuyệt đối không dám quấy rầy sư tổ nghỉ ngơi, thỉnh sư tổ thứ lỗi!”

Lời nói của Thi Nhã khiến tôi và Linh Khuyển sửng sốt hồi lâu, thì ra cô ấy tới trộm chính là mộ của sư tổ mình!

Sáu

Sau khi Thi Nhã dập mạnh đầu, máu tươi tùy tiện chảy xuống gương mặt xinh đẹp của cô, thấm ướt chiếc váy màu lam nhạt, cô lấy ra ống sáo vẫn luôn mang theo bên mình, quỳ gối lên một phiến đá thối lên giai điệu ưu thương. Tiếng sáo thê lương lay động lòng người, an hỉ ủi phách, như đang rải những cánh hoa tươi trước mộ phần của người thân nhất, an ủi thi hài lạnh lẽo dưới đất sâu. Ngay cả hai đại nam nhân như tôi và Linh Khuyển, cũng không kiềm được xúc động mà rơi lệ.

Sau một lúc, Thi Nhã từ từ đứng lên, dùng khăn tay lau đi vệt máu trên mặt, sâu kín nói:” Đi thôi!”

Giờ phút này, bởi vì vừa rồi vẫn còn chìm đắm trong dư âm của tiếng sáo nên đến bây giờ chúng tôi mới phát hiện, cánh cửa đá không dưới ngàn cân kia vậy mà đã biến mất, biến mất không lưu lại nửa điểm dấu vết, phẳng phất từ trước tới giờ cũng không hề tồn tại. Linh Khuyển ngơ ngác nhìn phía trước, tự mình lầm bầm nói:” Nếu tội phạm dùng phương pháp này mở cửa kết sắt ngân hàng, chúng ta sẽ bận rộn lắm đấy.”

Tôi vỗ vỗ bả vai Linh Khuyển, nói:” ý chú là, nếu như chú có thứ bản lĩnh đó, thì đã không cần suốt ngày bận rộn cày cuốc, đúng không?”

Linh Khuyển cười hắc hắc, bám theo đằng sau Thi Nhã tiếp tục tiến tới phía trước. Đằng sau cánh cửa đá biến mất, chính là một điện đường to lớn, chúng tôi vừa bước vào bên trong, một tiếng xoẹt vang lên, toàn bộ điện đường đều được thắp sáng. Tôi cùng Linh Khuyển cảnh giác kẹp Thi Nhã vào giữa, quan sát bốn phía, phát hiện bên trong điện đường lớn cỡ hai cái sân bóng rổ này vậy mà lại không có vật gì, thắp sáng cả cung điện chính là 16 chén đèn dầu trên vách tường.

Nhìn ngọn lửa trên chén đèn dầu, trong nội tâm tôi không khỏi nghi hoặc, ngọn đèn sao lại có thể tự thắp lên? Chẳng lẽ là trên tim đèn có bôi một lớp phốt pho trắng, trước đó bởi vì cánh cửa đá ngăn không cho không khí lưu thông, nên tim đèn không bốc cháy, nhưng sau khi cửa đá biến mất, một khối lượng không khí lớn bên ngoài tràn vào, tim đèn lập tức tự thắp sáng. Nói như vậy, cửa đá này thật sự là có tồn tại, chứ không phải là ảo giác của chúng tôi? Nếu như thực tế cửa đá không hề tồn tại, thì sau khi nó biến mất, những ngọn đèn kia làm sao có thể tự động thắp sáng được chứ? Nghĩ nhiều cũng vô ích, dĩ nhiên nhất thời nửa khắc làm sao mà có thể nghĩ ra đáp án được chứ, không bằng cứ coi như là, giống như lời Thi Nhã nói, ở chỗ này tất cả những chuyện không thể đều biến thành có thể. (Phốt pho trắng rất dễ cháy, khi ra ngoài không khí ở nhiệt độ bình thường nó cũng tự động bốc cháy (do có ô xy))

Điện đường tuy lớn, nhưng lại không có vật gì, trên các vách tường đều có khắc những bức phù điêu tinh xảo. Nội dung phù điêu đại khái thuật lại cố sự cuộc đời chúa chủ nhân huyết mộ Mạnh Chương chân nhân, lúc nhỏ thì lên núi học đạo, thiếu niên thì hàng ma phục yêu, trung niên thì khai tông lập phái, lão niên thì đắc đạo thành tiên.

Chúng tôi cẩn thận tìm mỗi một góc điện đường, nhưng ngoại trừ bốn vách tường đá xung quanh thì cái gì cũng không phát hiện. Gõ nhẹ vào mặt tường đá, thanh âm rất trầm, lần lượt gõ hết bốn phía, kết quả cũng như

vậy, không giống có mặt thất. Ngay lúc tôi và Thi Nhã đã bó tay, thì Linh Khuyển đang ng ỡ xồm ở trung tâm điện đường đột nhiên kêu chúng tôi đi qua, hấn chỉ vào sàn nhà nói:” Bên dưới có chút mùi lạ.”

Tôi gõ nhẹ xuống sàn nhà dưới chân Linh Khuyển, thanh âm cũng rất trầm, nhưng hấn khăng khăng bên dưới có mùi lạ bốc lên, tôi hỏi hấn mùi lạ như thế nào, hấn lại không thể diễn tả, chỉ nói mùi rất nhạt, có chút giống mùi thối rửa, lại có chút giống mùi máu tươi.

Thi Nhã cúi đầu suy nghĩ một chút, lần nữa lấy ống sáo ra thổi lên những nốt nhạc ưu thương. Tiếng sáo văng vẳng trong điện đường trông trải, giống như cùng một lúc có trăm người thổi, rung động tận tâm can, lay động lòng người.

Bởi vì đã có kinh nghiệm lần trước, tôi và Linh Khuyển không để tinh thần bị tr ần mê trong tiếng sáo thê lương lay động lòng người đó, mà cẩn thận quan sát bốn phía, lưu ý biến hóa chung quanh.

Sàn nhà đột nhiên xuất hiện ánh sáng mờ ảo thâm u, tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chứng kiến thực tế quỷ dị, tôi và Linh Khuyển vẫn cứ giật bắn người lên. Cẩn thận quan sát thật kỹ tình huống dưới sàn nhà, phát hiện ánh sáng thâm u hợp lại tạo thành một đồ án bát quái cực lớn, còn chúng tôi chính là đang đứng tại trung tâm của bát quái.

Tôi đột nhiên nhớ Thiên Thư đã từng nói cho tôi biết, thuật kỳ môn độn giáp của Đạo gia có một cái gọi là “Sinh Tử Môn”, sinh môn chỉ có thể vào không thể ra, tử môn có thể ra không thể vào. Xem ra, hiện tại chúng tôi là đang đứng tại vị trí sinh môn.

Hào quang trên sàn nhà càng lúc càng sáng, sáng đến nỗi khiến cho người ta không thể mở mắt ra, đột nhiên, tôi cảm thấy hai chân mình đập vào hư không, như bị ném thẳng lên không trung, lại giống như rơi thẳng xuống vực thẳm. Nhưng cảm giác này chỉ tồn tại trong nháy mắt, hai chân đã lại đập lên nền đá cứng rắn, chỉ có đi đầu trước mắt lần nữa biến thành một mảnh đen kịt.

Bảy

Đột nhiên thấy mình chìm ngập trong bóng tối đặc quánh, theo bản năng tâm ai mà không trỗi lên sự sợ hãi, nhưng vào lúc này, nếu kêu loạn gọi bảy chỉ khiến bản thân tăng thêm phần nguy hiểm, cho nên tôi không có lên tiếng, ng ẩ xồm người xuống yên lặng chờ đợi. Tôi tin tưởng nếu Linh Khuyển ở gần đây, thì nhất định hẳn có thể tìm được tôi.

Quả nhiên, rất nhanh bên người đã xuất hiện động tĩnh, nhưng mà cái động tĩnh này lại cũng không phải là điều tôi đang chờ mong. Đầu tiên tôi nghe thấy bên trái truyền đến thanh âm “ti ti”, tiếp theo là thanh âm ma sát của thứ gì đó với mặt đất. Tuy chung quanh tối đen như mực cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng mà chỉ cần dựa vào thanh âm để đoán thì cũng đủ biết có một con rắn đang bò về phía tôi, hơn nữa tựa hồ là một con rắn có kích thước cực lớn.

Chạy trốn là vô ích, ở trong bóng tối mà muốn chạy thoát sự truy đuổi của cự xà cơ hồ là sự tình không thể xảy ra, bởi vì cái gì tôi cũng không nhìn thấy, còn đối phương lại có thể dựa vào động tĩnh cực nhỏ để đoán ra vị trí của tôi. Nhưng tôi cũng không chỉ biết ng ẩ chờ chết, chờ trở thành món ăn khuya của cự xà, rón ra rón rén lấy từ trong hành trang ra một con dao găm lính dù, có thể cứu một mạng hay không thì toàn bộ phải nhờ vào nó.

Ngay lúc chúng tôi đang đợi đến thời điểm quyết một trận sinh tử với cự xà, thì tiếng sáo thê lương lại vang lên, trước mắt đột nhiên bừng sáng. Thì ra tôi vẫn còn đang đứng nguyên tại chỗ trong cung điện, Linh Khuyển và Thi Nhã ở ngay bên cạnh người tôi.

“ Chuyện gì xảy ra a? Vừa r ẩ tôi rõ ràng ngửi được mùi của các người, thế nhưng mà làm sao cũng không tìm thấy các người...” Linh Khuyển nói xong hít hít cái mũi lại nói:” Chỗ này không phải là điện đường lúc nãy, tuy nhìn thoát nhìn xem ra là giống như đức, nhưng ở đây không có mùi của chúng ta lưu lại, nhưng lại có một mùi hương rất lạ... Đúng r ẩ, chính là mùi mà trong điện đường trước đây tôi ngửi được.”

Thi Nhã ngừng thổi sáo, sâu kín nói:” Đi thôi, thời gian không còn nhiều lắm rồi.” Dứt lời thì một mình đi ra ngoài, tôi và Linh Khuyển cùng đuổi theo.

Điện đường chỉ có một lối ra, lúc đầu đi hết một đoạn thông đạo bậc thang dài thật dài liền đến thẳng đây, nhưng lúc chúng tôi đi ra khỏi điện đường, thì phát hiện mình lại là đi vào một cái động thiên nhiên cực lớn. Kích thước hang động ước chừng phải lớn hơn ba cái sân bóng, đỉnh động cao hơn 7 mét, chung quanh bao bọc bởi một loại thảm thực vật giống như là rêu nhưng thứ thực vật này lại có thể phát ra ánh sáng.

Tuy thảm rêu phát ra ánh sáng yếu ớt, nhưng bởi vì số lượng quá nhiều, cho nên có thể làm cho người ta nhìn thấy rõ ràng cảnh vật chung quanh. Linh Khuyển đột nhiên nói:” Có rần, cái mùi kỳ lạ đó chính là bốc ra từ người nó!”

Lúc này một con măng xà cực lớn xuất hiện ngay trước mắt chúng tôi, nói đúng hơn, nó là một con măng xà cực lớn lở loét thối rữa đến không chịu nổi. Cặp mắt của nó đã mất một con, con mắt còn lại kia thì phát ra ánh sáng tái nhợt, tựa như một đốm ma trơi, giống như đúc con rắn lúc tôi nhìn thấy ảo giác ở bậc cầu thang. Thân rắn lở chỗ trăm ngàn vết lở loét, không còn chỗ nào lành lặn, nhưng nó vẫn có thể hoạt động, hơn nữa hành động còn rất nhanh, đang cấp tốc bò về phía chúng tôi.

Tôi nhanh chóng cầm dao găm lính dù trong tay, nhìn Linh Khuyển nói:” Lở loét thành bộ dạng như vậy, thịt khẳng định ăn không ngon rồi, không biết mật rắn thì thế nào nhỉ?”

Linh Khuyển cũng rút từ sau lưng ra một cây Khai Sơn Dao, hai mắt chăm chăm nhìn cự xà:” Xử nó rồi không phải sẽ biết ngay sao!”

Thi Nhã đột nhiên xông lên trước, lưng quay về phía cự xà ngăn cản chúng tôi, lo lắng nói:” Không thể tổn thương nó, nó là thần thú giữ mộ, nếu giết chết nó thì sẽ không lấy được Mạnh Chương bí bảo.”

Cự xà đã bò tới trước người chúng tôi, nhưng nó không có tập kích chúng tôi, chỉ là mở to con mắt rắn như ngọn lửa ma trời, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của chúng tôi. Linh Khuyển dùng giọng nhỏ như muỗi kêu nói:” Bây giờ làm sao?”

Thi Nhã ôn nhu nói:” Muốn đi vào mộ thất lấy ra Mạnh Chương bí bảo, phải hiến cho thần thú giữ mộ tể phẩm. Đây chính là nguyên nhân mà tôi cần các anh hỗ trợ...”

“ Tể phẩm là người sống?” Tôi hỏi.

Thi Nhã nhẹ nhàng gạt đầu:” Sau khi tiến vào mộ thất, xin cố gắng đừng quấy rầy sự nghỉ ngơi của sư tổ, lấy được Mạnh Chương bí bảo cần phải ly khai ngay lập tức. Sau khi rời đi, thì đem Mạnh Chương bí bảo giao cho sư phụ của tôi là Thất Cửu chân nhân là được rồi. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nguyện kiếp sau có thể vì hai vị ân nhân mà ra sức khuyên mã.”

Nói xong, Thi Nhã quay người hướng mặt nhìn cự xà, nói:” Thanh Long thần thú, đệ tử Thi Nhã vì cứu người mới bất đắc dĩ đến quấy rầy sư tổ nghỉ ngơi, hiện đệ tử nguyện dâng lên thân thể, dùng để tể sư tổ thánh linh.” Nói xong, liền cúi đầu quỳ xuống, một giọt nước mắt lấp lánh như pha lê lặng lẽ rơi xuống.

Cự xà tựa hồ có thể nghe hiểu tiếng người, thoáng gạt đầu liền mở rộng cái miệng máu, muốn một đớp nuốt trọn lấy Thi Nhã.

Tám

Thi Nhã cúi đầu nhắm mắt, nước mắt âm thầm rơi xuống. Tôi nghĩ cô cũng không phải đang sợ hãi tử vong, mà là vì cô cảm thấy bị thương khi không còn cơ hội cùng Ưu Dịch sống đến răng long đầu bạc đó thôi.

Thân là cảnh sát, tôi không thể thấy chết mà không cứu, thân là nam nhân, tôi không thể trở mặt nhìn một người con gái ôn nhu yếu ớt táng thân trong miệng rắn; thân là bằng hữu, tôi càng không thể nhìn Thi Nhã đau khổ chờ đợi sáu năm rồi đơn giản mà bỏ đi như thế. Dù công hay tư, tôi

cũng phải cứu cô ấy, mà phương pháp duy nhất để cứu người chính là thế cô ấy làm tế phẩm.

Ngay lúc tôi đang muốn phóng người tới trước thì, Linh Khuyển đã ra tay trước tôi một bước, hiển nhiên hắn biết rõ ý nghĩ của tôi, mà đồng dạng hắn cũng nghĩ như tôi. Hắn ném thanh khai sơn đao đi, phóng tới trước dùng vai hất ngã tôi, đồng thời thuận thế đẩy Thi Nhã đang quỳ trên mặt đất sang một bên, thế vào vị trí của cô ấy.

Hết thấy sự việc phát sinh chỉ trong nháy mắt, khi tôi bò dậy, Linh Khuyển đã bị cự xà nuốt vào hơn phân nửa, chỉ còn hai chân lộ ra ngoài miệng rắn. Hiện tại cho dù cứu hắn ra cũng không có ý nghĩa, nhìn hai chân lộ ra ngoài không chút giãy dụa mà đoán, xương đầu của hắn có lẽ đã bị cơ vòm miệng của cự xà ép vụn, nói cách khác, hắn đã chết.

Tôi thất thần nhìn hai chân Linh Khuyển, đến khi chúng hoàn toàn bị nuốt vào miệng rắn, tôi kính cẩn trang nghiêm cúi chào:” Chú là một cảnh sát xuất sắc!”

Thi Nhã ngã trên mặt đất, rất lâu vẫn không thể đứng lên, cô đang khóc, khóc rất thương tâm, trong miệng lẩm bẩm tự nói:” Vì tôi, có đáng giá không?”

Tôi đến gần Thi Nhã, an ủi:” Đáng giá, bởi vì hắn là một người cảnh sát, còn cô là một người dân cần cảnh sát bảo vệ.”

Có một việc tôi không dám nói với Thi Nhã, kỳ thật sau khi cô ấy thuật lại cho chúng tôi biết câu chuyện giữa mình và Ưu Địch, Linh Khuyển đã thường xuyên giả vờ vô ý nhắc đến cô trước mặt tôi. Linh Khuyển là một cảnh sát thông minh cơ trí, nhưng về mặt tình cảm thì lại vô cùng đơn thuần, cả ngày chỉ mơ ước gặp được một người con gái có tình yêu sâu sắc một lòng một dạ chung tình. Trước khi biết được Thi Nhã, tôi thường nói với hắn thời buổi bây giờ làm gì có loại con gái như vậy, sau đó thì tôi lại nói với hắn, tuy loại con gái này không phải tuyệt chủng, nhưng chú cũng đừng có si tâm vọng tưởng mình có thể gặp được.

Tôi có thể khẳng định Linh Khuyển cũng giống như Thi Nhã, yêu một người không nên yêu, cũng đừng dạng nguyên ý vì người mình yêu mà đánh đổi tánh mạng. Bởi vậy, tôi mới cố ý nhấn mạnh đến chức nghiệp cảnh sát của hắn, mục đích là không muốn Thi Nhã đau buồn quá độ. Tôi nghĩ, hắn cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng thương tâm rơi lệ của Thi Nhã.

Thi Nhã mạnh mẽ đứng lên, lau đi nước mắt trên mặt, hướng về phía Linh Khuyển vẫn chưa bị nuốt hết vào bụng rắn nói:” Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ anh.”

Tôi nói:” Chúng tôi làm cái nghề cảnh sát này, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng hi sinh vì nhiệm vụ, cho dù có thể sống qua hôm nay, cũng khó đảm bảo ngày mai ngày một sẽ không xảy ra chuyện. Chỉ cần là sự hi sinh đó có giá trị, thì chết cũng không hối tiếc, tôi tin tưởng Linh Khuyển nhất định không cảm thấy hối hận.”

Thi Nhã nhẹ thở dài, sâu kín nói:” Anh không cần che giấu tình cảm của mình, tôi có thể nhìn thấy trái tim anh đang nhỏ máu.”

Đúng như Thi Nhã nói, tim tôi đang nhỏ máu, Linh Khuyển cùng tôi vào sinh ra tử đã lâu, đối với cái chết của hắn, tôi có thể tỉnh bơ sao? Đương nhiên không thể, nhưng lúc này tuyệt không phải thời điểm để bị thương khóc lóc, nếu như không thể khống chế tâm tình của mình, tôi cũng không thể trở thành đội trưởng của hắn.

Lúc này, cự xà đã hoàn toàn nuốt trọn Linh Khuyển vào trong bụng, nó lần nữa mở rộng miệng, nhưng cũng không phải là tập kích chúng tôi, mà là phun ra một luồng hắc khí, bao trùm chúng tôi lại.

Chín

Hắc khí do cự xà phun ra tanh hôi vô cùng, hơn nữa lại đen như mực, nhanh chóng bao trùm lấy chúng tôi, khiến cho chúng tôi phảng phất cảm thấy giống như rơi vào vực sâu tối tăm.

Sau một lát, bên cạnh xuất hiện một đốm sáng nhạt, là ngọn đèn của Thi Nhã, nhờ vào ánh đèn yếu ớt tôi phát hiện mình đang ở trong một cái mật thất chật hẹp.

Trong mật thất có một cái quan tài đá, trừ cái đó ra thì không còn cái gì khác. Thi Nhã quỳ gối trước quan tài đá không ngừng dập đầu, tôi đếm không xuể rốt cục cô ấy dập đầu bao nhiêu cái, tôi nghĩ có lẽ khoảng tám mươi một cái. Khi cô ấy dừng lại, máu chảy xuống từ trán của cô đã nhuộm hồng cả khuôn mặt.

Thi Nhã hướng về phía quan tài đá nói:” Đệ tử Thi Nhã một lòng cứu người, bất đắc dĩ mới đến mạo phạm sư tổ, tội bất kính, mong được sư tổ tha thứ!” Dứt lời, lại thối lên tiếng sáo thê lương lay động lòng người.

Trong tiếng sáo thê lương đó, quan tài đá lặng yên bỗng nhiên có biến hóa, đầu tiên là nắp quan tài bùng lên ánh sáng màu xanh, tiếp theo hiện ra tám chữ:” Dữ thi kết duyên, thân diệp bán thi.” (Dữ thi kết duyên, thân diệp bán thi: kết duyên với thầy ma, bản thân cũng sẽ biến thành một nửa thầy ma.)

Lại sau một lúc, Thi Nhã đứng lên, cắn rách ngón trỏ, dùng máu tươi viết lên nắp quan tài “ Đệ tử nguyện cùng sư tổ kết duyên”.

Sau khi viết xong, nắp quan tài lần nữa bùng lên ánh sáng màu xanh, cùng lúc đó, cánh tay của Thi Nhã nhanh chóng khô quắt lại, trong nháy mắt đã biến thành một thứ giống như cây khô. Vầng sáng lóe lên, nắp quan tài mở ra một khe hở chỉ đủ để cho một cánh tay lọt vào, tay phải của Thi Nhã đã bị hủy, tôi liền muốn thay cô đưa tay vào quan tài tìm kiếm. Nhưng cô lại không đáp ứng:” Tôi đã nợ các anh quá nhiều, nên không muốn anh lại phải chịu thêm bất cứ thương tổn gì, hãy để cho tôi làm chuyện này đi!”

Thi Nhã đem ngọn đèn giao cho tôi, dùng cánh tay trái còn lại của mình cho vào trong khe hở của nắp quan tài. Tôi muốn nhờ vào ánh sáng của

ngọn đèn, lên xem tình huống trong quan tài đá, nhưng mà chỉ thấy một mảnh đen kịt, có vẻ như ánh sáng không cách nào chiếu vào đó được.

Thi Nhã tìm kiếm một lát, đột nhiên ngậy người, tôi hỏi cô ấy bị làm sao, cô ấy yếu ớt sợ sệt nói:” Sư tổ nắm tay tôi...”

Tôi lập tức lấy tay mình thò vào trong quan tài đá, quả nhiên từ trên tay Thi Nhã sờ được cái tay kia. Tôi còn chưa kịp kinh ngạc, chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra, cánh tay của tôi cũng bị nắm chặt luôn rồi.

Mười

Đó là một bàn tay lớn vô cùng mạnh mẽ, tôi có thể cảm giác được lực lượng của nó, muốn ngoan cố rút tay lại không phải là không thể rút ra, nhưng bị thương là không tránh khỏi. Theo tôi nhớ, những bức phù điêu khắc Mạnh Chương chân nhân trên vách cung điện, thì thân hình ông ta gầy mà phiêu dật, hai tay lẽ ra phải xương xẩu khô gầy. Nhưng lúc này, nắm lấy tay hai chúng tôi, là bàn tay cơ nhục chắc nịch đàn hồi, hiển nhiên là một ông lão hoặc là một cỗ thi thể không thể có được bàn tay này.

Trong lúc vẫn còn đang nghi hoặc, sau lưng lại vang lên một thanh âm già nua:” Người đoán không sai, trong quan tài đá không phải là bản tiên, mà là bằng hữu của các người.”

Tôi và Thi Nhã cùng nhau quay đầu lại, phát hiện đứng phía sau chính là một đạo sĩ tiên phong đạo cốt, ông ta đứng là chủ nhân huyết mộ này --- Mạnh Chương chân nhân.

Thi Nhã kinh ngạc xong thì muốn hướng đối phương mà dập đầu, nhưng do cánh tay còn đang bị nắm chặt nên dập đầu không được. Mạnh Chương chân nhân cười nói:” Lễ nghi phạm thế miễn được thì miễn, người có quỳ lạy đến bể đầu sứt trán, ta cũng sẽ không có vui lên được đâu...”

Thi Nhã run run nói:” Tổ sư, đệ tử Thi Nhã một lòng cứu người...”

Mạnh Chương lập tức ngắt ngang lời cô nói:” Suy nghĩ trong lòng người, ta biết rõ, không cần nhiều lời. Muốn lấy bí bảo, có thể, nhưng có một điều kiện.”

Thi Nhã nói:” Để tử nguyện ý tuân theo phân phó của sư tổ.”

Mạnh Chương chân nhân nói:” Bằng hữu của các người đã hóa thành thầy ma rồi, ta có ý định lưu hẩn lại để giữ mộ, nhưng nếu chỉ có một mình hẩn thì không khỏi có chút cô đơn, nhiều thêm một đồng bạn có lẽ tốt hơn.”

“ Để tôi lưu lại đi a, có tôi làm bạn, Linh Khuyển nhất định sẽ không cảm thấy cô đơn.” Tôi nói.

Thi Nhã vội la lên:” Không được, để tôi lưu lại a, tôi đã nợ các anh nhiều lắm rồi.”

“ Em ở lại đây, thì Ưu Địch sẽ phải làm sao?”

Thi Nhã lâm vào trầm mặc, một lát sau mới nói:” Có lẽ, trong mắt anh ấy, tôi chỉ như bình thủy tương phùng...”

Tôi mắng:” Đừng tự lừa gạt bản thân, nếu em không có vị trí quan trọng trong lòng hẩn, hẩn sẽ đem sáo ngọc luôn giữ bên người mà giao cho em sao?”

Thi Nhã lần nữa trầm mặc, tôi hướng về phía Mạnh Chương chân nhân nói:” Cứ để cho tôi lưu lại đây đi a!”

Mười một

Mạnh Chương chân nhân cười nhạt một tiếng:” Tốt, nam nhi thân cao bảy thước phải không sợ chết như vậy, dũng cảm gánh vác. Tiên bảo trong thạch quan, các người có thể tùy ý mang đi, đương nhiên bằng hữu của các người cũng phải đem đi nốt. Thời gian còn lại không nhiều nữa, không muốn lưu lại đây thì nhanh chóng ly khai đi a!”

Thân ảnh Mạnh Chương chân nhân dần dần mờ nhạt rồi biến mất. Tôi nhìn Thi Nhã nói:” Vừa rồi chỉ là ảo giác thôi sao?”

Thi Nhã không có trả lời, chỉ kêu tôi đến xem thạch quan. Nấp quan tài đá biến mất, Linh Khuyển chính là đang nằm ở bên trong, tuy hai tay của hẩn nắm lấy tay tôi và Thi Nhã, nhưng hai mắt lại nhắm chặt, hô hấp rất

đầu đặn, tựa hồ là đang ngủ. Tôi lấy tay vỗ vào mặt hắn mấy cái, làm hắn tỉnh dậy, hắn vừa mở mắt liền nói:” Các người cũng chết rồi sao?”

Tôi kéo hắn lên, mắng:” Nếu chú còn không đi, chết đói ở đây là cái chắc.”

Trong thạch quan ngoại trừ Linh Khuyển, còn có bốn món đồ, theo thứ tự là một viên bảo ngọc lớn cỡ quả trứng gà phát ra ánh sáng nhàn nhạt giống như Dạ minh châu, một đạo bào bát quái, một cây sáo ngọc tương tự như cây trong tay Thi Nhã, cuối cùng là một thanh kiếm gỗ đào nhìn không có gì đặc biệt.

Trước tiên Thi Nhã cầm lên viên bảo ngọc, xem ra đây chính là mục tiêu của chuyến đi này – Mạnh Chương bí bảo. Tôi lập tức gom hết ba món đồ còn lại bỏ vào ba lô, dù sao cất trong này cũng không để làm gì, coi như đem cho tôi làm quà kỷ niệm vậy mà còn có giá trị sử dụng.

Linh Khuyển hỏi tiếp theo làm gì, cái mật thất này cũng không có bất kỳ thông đạo nào, phải làm sao mới có thể ra ngoài. Thi Nhã nói tiếng sáo ngọc là chìa khóa của tiên mộ, chỉ cần đứng đúng vị trí mà thôi, là có thể ly khai. Thế nhưng mà, tay phải của cô ấy đã bị phế, không thổi sáo được nữa. Cô đành để tôi và Linh khuyển thổi, chúng tôi thổi sáo còn không biết, chứ đừng nói tới phải thổi ra cái loại giai điệu thê lương lay động lòng người thế này.

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, cách ba giờ sáng không còn bao lâu nữa rồi, ngay thời điểm chúng tôi không biết phải làm như thế nào thì, tiếng sáo thê mỹ đột nhiên vang lên, hoàn toàn không giống tiếng sáo của Thi Nhã, trong tiếng sáo thê mỹ này có chứa một phần ngay thẳng cương trực.

Tiếng sáo là từ sau lưng tôi truyền tới, tôi mở ba lô, từ trong đó lấy ra cây sáo ngọc tìm được trong thạch quan, thanh âm chính là từ cây sáo ngọc này phát ra. Chúng tôi còn chưa kịp nghĩ làm sao mà cây sáo lại có thể tự mình phát ra giai điệu, thì mặt đất đột nhiên toả ra ánh sáng thâm u, tôi nghĩ cái mật thất này đại khái chính là “Tử Môn” trong “Sinh Tử Môn”.

Hào quang lập loè, trước mắt tối sầm, lại là cái cảm giác không biết mình bị quăng lên cao hay bị ném xuống dưới, tiếp theo tôi phát hiện cả bọn đã đứng tại bậc thang cuối cùng trước cửa đá. Tôi dùng tay chạm vào cửa đá, để xác định xem thực tế nó có tồn tại hay không, cảm giác rất chân thật, chân thật đến nỗi khiến cho người ta không thể tin được là nó đã từng tan biến vào không khí.

Nhưng mà, sự tình không thể tưởng tượng nổi không chỉ dừng lại ở cánh cửa đá, cánh tay phải giống như thân khô của Thi Nhã, vậy mà đã khôi phục lại nguyên vẹn hình dáng ban đầu, còn cái trán của cô ấy vì đập đầu mà máu me bê bết thì bây giờ cũng đã hoàn toàn phục hồi như cũ, thậm chí đến nửa vết sẹo cũng không có lưu lại.

Chúng tôi cũng không vì mấy sự tình quỷ dị này mà trì hoãn thời gian, bởi vì chỉ một chút nữa thôi là sẽ đến ba giờ rưỡi, chỉ cần bước qua giờ sửu một khắc, chuyện quái gì phát sinh, ai cũng không biết được.

Chúng tôi gần như phải nằm sát xuống đất mới có thể bò ra khỏi thông đạo, lần này cũng không có xuất hiện hiện tượng quỷ dị nào, hơn nữa thông đạo tựa hồ so với lúc tiến vào thì phải ngắn hơn rất nhiều. Chúng tôi vừa chui ra khỏi thạch mộ, lối vào sau lưng lập tức biến mất, nếu như chậm mất nửa giây, chỉ sợ đúng là phải lưu lại làm bạn với Mạnh Chương chân nhân.

Trong rừng cây hộc vẫn như trước có ảo ảnh thân ma xuất hiện, nhưng đầu bị chúng tôi dễ dàng loại bỏ. Trước khi tia sáng đầu tiên của mặt trời chiếu xuống, chúng tôi rốt cục đã chạy ra khỏi rừng cây hộc. Nhưng vào lúc này, rừng cây hộc trước mắt chúng tôi cũng dần dần trở nên mờ hồ, khi mặt trời hoàn toàn lên cao, rừng cây cũng biến mất.

Vĩ thanh

Sau khi trở về, tôi và Linh Khuyển cứ tranh luận với nhau mãi những thứ nhìn thấy trong huyết mộ thực tế có phải là ảo giác hay không, tôi cho rằng nếu như không phải ảo giác, thì những thứ đó không làm sao có thể

giải thích được. Linh Khuyển lại khẳng khẳng nói đó tuyệt đối không phải ảo giác, bởi vì hần người được là mùi vị vô cùng chân thật, ảo giác tuyệt đối không thể tạo ra hiệu quả như vậy.

Là thật hay giả đã không còn biện pháp khảo chứng nữa rồi, bởi vì chúng tôi cũng không muốn chỉ vì muốn chứng thực chuyện này mà mạo hiểm tánh mạng lần nữa đi quấy rối Mạnh Chương chân nhân. Nhưng mà, mặc kệ những thứ chúng tôi chứng kiến là ảo giác hay là hiện thực, có một điểm có thể khẳng định chính là, Mạnh Chương chân nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Hai tuần sau, tôi nhận được một phong thư, là Thi Nhã gửi đến. Trong thư nói cô ấy đã cứu được Ưu Địch, nhưng cô không có đem sáo ngọc trả lại cho hần. Trong thư còn kèm theo một tấm hình, là hình chụp chung của Thi Nhã và một thanh niên anh tuấn mà ưu thương.

Ngay lúc tôi cho rằng Thi Nhã rốt cục khổ tận cam lai, thì Quỷ Đờng đột nhiên chỉ vào Thi Nhã trong tấm hình nói:” Trên mặt của cô ấy có một cổ hắc khí, sắp tới ắt sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn”

Bởi vì cái gọi là chuyện tốt thường trắc trở, người hữu tình rốt cục cũng không dễ dàng được ở bên nhau a! Sau đó một khoảng thời gian rất lâu, Thi Nhã cũng không có liên hệ gì với chúng tôi. Đến thời điểm cô ấy lần nữa xuất hiện trước mặt chúng tôi, cũng là lúc bất đắc dĩ phải kết thúc cuộc tình nhiều cay đắng giữa cô và Ưu Địch.

CHƯƠNG 21

Hồ Sơ Số 21: Thế Giới Ảo

Lúc đến là thời đại viễn cổ

Bản thân là ngu Ồn gốc tạo ra sự sống cũng như sự hủy diệt

Tất cả các nguyên tố của thế giới đều có thể tái tạo lại ở nơi đây

Cả ánh sáng và bóng tối đều hội tụ ở nơi đây.

Một thế giới được sinh ra tùy vào trí tưởng tượng

Sinh mạng trong thế giới này hoàn toàn bị bản thân thao túng

Xây dựng một thế giới hoàn toàn khác

Với những quy tắc hoàn toàn khác

Mở cánh cửa ở thế giới hiện tại

Bước lên con đường dẫn đến tân thế giới

Để ta tiến vào kiến tạo một thế giới hoàn mỹ a...

“ Nếu như tớ nói tớ là thần, cậu có tin không?” Nói ra những lời này chính là người bạn thân hơn mười năm của tôi, trong tên của hắn có chữ “Vĩ”, bọn tôi bình thường đều thích gọi hắn là “Vĩ ca”. (伟 : vĩ đại, to lớn... – chắc anh bạn này cũng phát tướng lắm..nên dấu ngoặc kép này ta có thể hiểu ý Thiên Cơ gọi anh bạn đó là “anh béo” .)

Vĩ ca rất thích chơi games, StarCraft, Warcraft, KOF, CS, cơ hồ có đủ tất cả những trò đang lưu hành, trò nào hắn cũng tinh thông, nếu như mà sinh ra ở Hàn Quốc, có lẽ đã trở thành một game thủ nổi tiếng bậc nhất của làng game. Song, hắn sinh trưởng tại Trung Quốc, mặc kệ trình độ chơi game có cao đến cỡ nào, thì danh tiếng có được cũng chỉ là “ mê muội mất cả ý chí”.

Cuộc sống thực của Vĩ ca, hoàn toàn ngược lại với sự xuất sắc của hần ở trong game, bất kể là sự nghiệp, gia đình hay là tình yêu đều không được như ý. Bởi vì trầ m mê trong game, cho nên sau khi tốt nghiệp, hần thất nghiệp hết hơn nửa năm. Người nhà đối với chuyện này vô cùng bất măn, tiếng la mắng liên miên không dứt. Hần tuổi gần 30, vẫn là một kẻ vô tích sự, cô bạn gái gắ g bó hơn bảy năm cũng ngán ngẫm chia tay.

Bởi vì tôi biết rất rõ Vĩ ca, cho nên thời điểm hần nói mình là thần, chuyện trước tiên tôi nghĩ đến chính là, không lẽ hần bởi vì áp lực cuộc sống quá lớn mà đã mắc chứng hoang tưởng rồi. Giao tình của chúng tôi rất sâu, cũng không có cái gì phải tránh né, cho nên tôi nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình ra, đồng thời khuyên hần đi khám bệnh để được bác sĩ tâm lý tư vấn. trong mắt của hần ánh lên một tia thất vọng, cười khổ nói:” Tớ cứ nghĩ cậu sẽ tin tớ, dù sao cậu cũng tiếp xúc với những sự tình quỷ dị tương đối nhiều, so với những người bình thường sẽ có cách nghĩ khác.”

Ngữ khí của Vĩ ca lúc nói chuyện và bộ dáng của hần làm tôi nghi hoặc, hần có thực là Vĩ ca mà tôi từng quen biết không? Trong quá khứ mặc kệ hần gặp trở ngại gì, thì bộ mặt lúc nào cũng cợt nhả, nhưng giờ phút này hần chẳng những nói chuyện có thâm ý, mà trong lời nói còn có đôi chút uy nghiêm làm cho người ta phát run.

Vĩ ca đốt một điếu thuốc, rít thật sâu một hơi, nói:” Trước đây, trên vỉa hè tớ mua được một quyển sách rất kỳ quái, tuy nói là sách, nhưng thực tế nó là một bản bút ký, một bản bút ký rất cũ nát. Ý định ban đầu của tớ là muốn lấy cuốn sách cũ này giả làm sách cổ đem bán đấu giá trên mạng, coi có tên ngốc nào biểu tớ ít tiền không, nhưng sau khi tớ mở quyển bút ký này ra rồi, thì bị nội dung bên trong cuốn hút thật sâu.

“ Nội dung bút ký là về việc tạo ra và quản lý một thế giới song song, trong thế giới song song này, người tạo ra nó chính là thần, là thượng đế. Ý chí của y chính là chân lý, cái gọi là lẽ thường chẳng qua chỉ là y tùy ý thiết lập, nếu như y nói thế giới song song này chỉ có bóng đêm, thế thì mặt trời sẽ vĩnh viễn không xuất hiện. Tuy ngoài sức tưởng tượng, nhưng

nội dung ghi chép lại vô cùng rõ ràng, không khỏi làm tớ muốn thử tạo ra một thế giới mới...”

Hai mắt Vĩ ca tràn ngập khát khao, khiến tôi không khỏi thốt ra một câu hỏi:” Cậu thành công rồi sao?”

Vĩ Ca nhẹ nhàng lắc đầu:” Đã thất bại, tớ nghĩ trừ người đã để lại cuốn bút ký này thì sẽ chẳng còn ai có thể tạo ra một cái thế giới mới nữa.”

Tôi kinh nghi nói:” Ý của cậu là, chủ nhân của quyển bút ký đã thành công tạo ra một thế giới mới?”

Vĩ ca gật đầu nói:” Đúng vậy, y thành công rồi.”

“ Làm sao cậu biết y thành công tạo ra một cái thế giới mới chứ hả?”
Tôi hỏi

Vĩ ca lộ ra dáng vẻ cười thần bí, một hơi rít hết điều thuốc đang cháy trên tay, từ từ nói ra ba chữ:” Tớ đến rồi.” Hắn tựa hồ rất vui và thỏa mãn khi thấy tôi vì kinh ngạc mà không nói nên lời, có lẽ bởi vì tôi chưa bao giờ ở trước mặt hắn lộ ra bộ dáng như vậy, cũng như tôi chưa từng thấy qua bộ dáng thần bí khó lường của hắn hiện tại.

Đến khi tôi phục hồi lại từ trạng thái kinh ngạc, Vĩ ca đã đốt lên một điều thuốc khác, thuật lại cho tôi nghe những chuyện ngoài sức tưởng tượng mà hắn đã trải qua tại thế giới song song ---

Tạo ra một thế giới mới đối với tớ mà nói, cơ hồ là chuyện không thể nào, bởi vậy tớ mới thử vận dụng phương pháp ghi lại trong bút ký để tiến vào thế giới song song mà chủ nhân quyển bút ký đã tạo ra. Tớ đã thất bại rất nhiều lần, nhưng tớ không bỏ cuộc, cũng rút tỉa kinh nghiệm từ những lần thất bại, dần dần nắm bắt được bí quyết trọng yếu. Đến cuối cùng, tớ cũng thành công, tớ thành công tiến nhập thế giới song song mà chủ nhân quyển bút ký đã tạo ra.

Trong thế giới song song, tớ chính là thần, là thượng đế. Dựa vào phương pháp ghi lại trong bút ký, tớ cơ hồ có thể tùy theo ý mình mà thao túng tất cả. Đáng tiếc thế giới song song này cũng không có hoàn mỹ như

trong tưởng tượng của tớ, thậm chí có thể nói nó vô cùng sơ khai. Ở nơi này, không có phân biệt ngày và đêm, thậm chí không có ánh sáng, cũng không có bầu trời và biển cả. Trong bóng tối chỉ có một khối lục địa, một khối lục địa hoang vu. Trên khối lục địa này, tồn tại một loại sinh vật gọi là “người sâu”, tuy chúng có hình dạng xấu xí, nhưng lại chính là chúa tể của thế giới song song, giống như nhân loại trong thế giới thực tại.

Bộ dáng người sâu giống như một đứa trẻ có cái đầu khổng lồ, kích thước đầu và thân không chênh lệch bao nhiêu, tứ chi của bọn chúng cong lại như chân nhện, không thể đứng thẳng để đi lại, chỉ có thể dùng phương thức bò để di chuyển.

Trừ người sâu ra, trong thế giới này vẫn tồn tại một ít sinh vật khác, nhưng số lượng của chúng không ngừng giảm bớt. Bởi vì người sâu không khác gì loài châu chấu, ăn tất cả những thứ chúng có thể ăn. Về phần thực vật, có lẽ trước đây đã từng tồn tại, nhưng sớm đã bị người sâu ăn đến tuyệt chủng rồi.

Bởi vì trong thế giới song song này thực phẩm có thể cung cấp cho người sâu đã không còn nhiều lắm, nên nếu chúng tìm không thấy đồ ăn thì sẽ dùng thịt đồng loại của mình làm thức ăn, cả bầy cùng tấn công đồng loại yếu nhất, sau đó lại tấn công lẫn nhau để tranh giành phần ăn. Chúng sẽ ăn cả thân nhân của mình, thậm chí chính đứa con mà nó vừa mới sinh hạ.

Đối với hành vi của người sâu, tớ từ chán ghét chuyển thành phần nộ, nhưng đến khi tớ muốn dùng phương pháp ghi lại trong bút ký để tiêu diệt tất cả loài người sâu này thì, lại phát hiện tớ không có cách nào trực tiếp thương hại đến bất cứ sinh mạng nào tồn tại trong thế giới này. Chính xác mà nói, tớ không có cách nào thương hại đến sinh mạng do chủ nhân quyền bút ký đã tạo ra, đây là quy tắc của chủ nhân bút ký định ra, tớ đối với chuyện này cũng không có cách nào khác.

Ngoại trừ cái quy tắc này, chủ nhân bút ký còn định ra rất nhiều quy tắc, những quy tắc này tớ đầu không thể sửa đổi. Tớ phát hiện đại đa số quy tắc

đầu là có lợi cho người sâu, ví dụ như người sâu sợ ánh sáng, cho nên trong thế giới song song này không tồn tại ánh sáng. Có lẽ là bởi vì chủ nhân bút ký rất yêu người sâu, cho nên mới ban cho bọn chúng rất nhiều đặc ân, nhưng bọn chúng có quá nhiều đặc ân lại ảnh hưởng đến cân bằng sinh thái. Số lượng người sâu quá nhiều, hơn nữa vì để no bụng thì chuyện gì cũng có thể làm ra. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng thế giới song song này tất nhiên sẽ trở thành chiến trường để người sâu tàn sát lẫn nhau.

Tớ không muốn nhìn thấy tình cảnh này, cho nên tớ quyết định tạo ra sự sống của chính bản thân mình, tạo ra một thế giới thuộc về bản thân mình. Cuối cùng tớ tại thế giới song song này, kiếm một nơi có số lượng người sâu ít ỏi tạo ra sinh vật mới, tớ vận dụng phương pháp ghi lại trong bút ký, mô phỏng lại hình dáng của nhân loại, tạo ra một loài sinh vật mới, tớ gọi bọn họ là “hoàn nhân”, ý là con người hoàn mỹ. Tớ tạo ra “hoàn nhân” với tướng mạo xinh đẹp, thân thể cường tráng, còn ban cho bọn họ đôi mắt có thể trong bóng đêm nhìn rõ hạt cát cách xa trăm mét.

Vì bảo vệ cho “hoàn nhân” không bị người sâu tấn công, tớ còn tạo ra những con chó săn trung thành, đem tất cả người sâu trong phạm vi sinh sống của “hoàn nhân” mà cắn chết. Vì thế giới không tồn tại ánh sáng, cho nên cũng không tồn tại lửa, mà không có lửa thì không thể nấu ăn. Bởi vậy, tớ lại tạo ra cây ăn quả có thể sinh trưởng trong bóng tối, cung cấp thực phẩm cho con người.

Tớ còn vì “hoàn nhân” mà tạo ra đủ loại động thực vật, lại dạy bọn họ chữ viết và các tri thức khác, để bọn họ có thể sống vui vẻ hạnh phúc...

(nói đến đây, Vĩ ca đột nhiên dừng lại, trên mặt hiện lên một tia tức giận, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, tiếp tục thuật lại những trải nghiệm của hắn.)

Cuộc sống an nhàn khiến cho “hoàn nhân” trở nên lười biếng, bọn họ đã quen thói đút cơm tận miệng, càng sinh sống lâu dài, lại càng không ngừng yêu cầu tớ ban cho bọn họ thêm nhiều đặc ân. Bọn họ suốt ngày

viện những lý do rắm thối ra nói với tớ, để tớ thỏa mãn tính tham lam của bọn họ.

Rốt cục có một ngày, một nhóm “hoàn nhân” nói với tớ, muốn ăn những con chó săn bảo vệ bọn họ, bọn họ cho rằng thịt chó săn nhất định ăn ngon hơn so với hoa quả trên cây, hơn nữa ăn chó săn lại không cần phải cực nhọc trèo lên cây hái như ăn hoa quả. Lúc đó tớ cảm thấy vô cùng phần nộ, tớ tạo ra một con người hoàn mỹ như vậy không ngờ bọn họ lại có tâm vong ân phụ nghĩa, đến chó săn bảo vệ tánh mạng bọn họ mà bọn họ cũng muốn ăn, càng hoang đường chính là, một trong những nguyên nhân là bọn họ thấy trèo lên cây hái quả rất cực nhọc a.

Phần nộ đã khiến cho tớ muốn để “hoàn nhân” phải bị trừng phạt, phải chịu một chút giáo huấn, vì vậy tớ đồng ý cho bọn họ đem tất cả chó săn ăn hết, cũng làm cho bọn chó săn không chút phản kháng mà trở thành thịt trong bụng “hoàn nhân”. Đến thời điểm chó săn trong thế giới song song này hoàn toàn tuyệt chủng, người sâu liền bắt đầu tập kích “hoàn nhân”, đã không còn chó săn bảo vệ, “hoàn nhân” tựa như đám cừu non mặc kệ đám sâu bọ kia cắn nuốt.

“Hoàn nhân” cảm thấy sợ hãi, cảm thấy kinh hoàng, bọn họ chạy đến xin tớ giúp đỡ. Tuy tớ muốn trừng phạt bọn họ, nhưng dù sao bọn họ cũng là những đứa con do tớ tạo ra, tớ không muốn bọn họ phải tuyệt chủng trong thế giới song song này. Cho nên, tớ ban cho bọn họ móng vuốt sắc bén và răng nanh, còn ban cho bọn họ dũng khí để dũng cảm xông lên.

Tớ ban cho cho “hoàn nhân” lực lượng cường đại, bởi vậy bọn họ có thể dễ dàng đánh lui người sâu. Nhưng mà, trải qua quá trình chém giết, dũng khí mà tớ ban cho “hoàn nhân” đã biến thành dã tâm, bọn họ muốn mở rộng địa bàn, muốn giết hết tất cả người sâu. Tớ đối với ý nghĩ này của bọn họ vô cùng tán thưởng, bởi vì tớ vô cùng chán ghét người sâu, nhưng lại không thể trực tiếp đả thương bọn chúng, để cho “hoàn nhân” thay tớ hoàn toàn tiêu diệt người sâu là một chủ ý không tồi.

Vì dễ nhanh chóng tiêu diệt người sâu, tở ban cho “hoàn nhân” năng lực sinh sản gần như điên cuồng, khiến cho nhân số “hoàn nhân” lập tức bành trướng, lực lượng của bọn họ nhờ vào những ban phát của tở, lại càng khiến cho bọn họ tiêu diệt người sâu cũng dễ dàng như bóp chết một con kiến. Điên cuồng chém giết qua đi, người sâu từ nay hoàn toàn tuyệt chủng, đang lúc tở cho rằng cái thế giới này đã trở nên ngày càng hoàn mỹ, thì vấn đề mới xuất hiện.

Năng lực sinh sản điên cuồng của “hoàn nhân” bành trướng không thể kiểm soát, thậm chí so với số lượng của người sâu trong quá khứ còn nhiều gấp mấy lần, bọn họ ăn hết thấy tất cả thực vật, bất chấp việc tở không ngừng vì bọn họ mà tạo ra thực phẩm, vẫn như cũ không cách nào thỏa mãn bọn họ. Đói khát khiến bọn họ trở nên sa đọa, bọn họ cũng trở nên giống như người sâu tàn sát đồng loại, dùng đồng loại làm thức ăn.

Tở lần nữa cảm thấy phẫn nộ, quyết định thu hồi tất cả những năng lực mà mình đã ban phát cho “hoàn nhân”, cũng tiêu diệt phần lớn “hoàn nhân”. Nhưng, lúc này, tở lại phát hiện mình cũng không phải là vạn năng, tở không có khả năng thu hồi hết tất cả những năng lực mà mình đã ban phát cho “hoàn nhân”, cũng khó có khả năng giết chết toàn bộ “hoàn nhân”, bởi vì vào thời điểm tở giết chết một “hoàn nhân”, thì đã có hai hai “hoàn nhân” sinh ra rồi.

Vì vậy, tở chỉ đành dùng hình thức tôn giáo để giáo dục “hoàn nhân”, để bọn họ hạn chế giao hợp giảm bớt tốc độ tăng trưởng dân số, cũng dạy bọn họ kỹ năng canh tác, để bọn họ tự lực tái sinh. Nhưng mà, bọn họ cự tuyệt lao động, yêu cầu tở trực tiếp ban phát thực phẩm cho bọn họ, thậm chí dựa vào lực lượng cường đại mà tở ban cho bọn họ dám phản kháng lại tở.

Lừa gạt đã làm tở mất đi lý trí, muốn cho “hoàn nhân” phải chịu trừng phạt lớn nhất, tở tác động vào hạch tâm của thế giới. Lực địa vì vậy mà rạn nứt, toàn bộ thế giới đều đang chấn động, khe nứt khắp nơi trên lục địa giống như cái miệng máu khổng lồ của dã thú, cơ hồ đem vô số “hoàn nhân” hoàn toàn nuốt hết. Tở làm ra họa kiếp lần này chẳng những muốn

cho “hoàn nhân” một bài học đắt giá, mà còn muốn cho thế giới này cơ hội lần nữa trọng sinh, nhưng sự thật lại không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của tớ.

Bởi vì tớ đã tác động vào hạch tâm của thế giới, khiến nó đã không còn ổn định, không gian bị bóp méo, rách toạc, và sau đó sụp đổ. Tớ dùng hết các phương pháp đều không thể ổn định lại được, ngay một khắc trước lúc nó hủy diệt, tớ bất đắc dĩ phải trốn về lại thế giới thực tại...

Tôi biết rõ Vĩ ca một câu cũng không nói dối, nhưng tôi lại khó mà tin được những lời của hắn nói lại là sự thật, bởi vậy tôi hy vọng hắn có thể trưng ra bằng chứng, mà bằng chứng tốt nhất chính là quyển bút ký theo như lời hắn kể. Nhưng mà, khi tôi đề cập đến bút ký, hắn lại bất đắc dĩ nói:” Quyển bút ký kia đã biến mất, ngay tại thời khắc tớ phản hồi thế giới thực tại, nó đã bị một ngọn lửa hỏa bao phủ, phút chốc đã bị thiêu hủy, đến tro tàn cũng không sót lại.”

Sau lần gặp mặt đó, Vĩ ca không chủ động liên hệ với tôi nữa, cũng không có liên hệ những bằng hữu khác, hắn trở nên trầm mặc ít nói, thường xuyên tự giam mình trong phòng. Nhưng mà, kỳ lạ chính là tuy hắn không có ra ngoài làm việc, nhưng mỗi tháng lại có thể đúng giờ cấp cho người nhà một lượng đồ dùng gia dụng. Hơn nữa, người nhà của hắn nói với tôi, có đôi khi hắn cả tuần cũng không ra khỏi phòng, đến cơm cũng không cần ăn, thậm chí nước cũng không uống một giọt.

Tôi và Thiên Thư đàm luận với nhau về việc này, cô cho rằng chủ nhân bút ký sáng tạo ra thế giới đơn giản chỉ là một thế giới ảo kết tinh bởi lực lượng tinh thần, người sáng tạo ở trong cái thế giới này không gì làm không được. Y dùng hình dáng mà mình ưa thích sáng tạo ra người sâu, cũng ban cho người sâu thật nhiều đặc ân. Nhưng mà, người sâu cũng không có phát triển theo ý nguyện của người sáng tạo, chúng trở nên tham lam, trở nên sa đọa. Đến khi người sáng tạo phát hiện vấn đề thì đã không còn cách nào cứu vãn, bởi vì y đã ban cho người sâu quá nhiều đặc ân, phá hủy cân bằng sinh thái.

Đến khi người sáng tạo đối với cái thế giới rồi tinh rồi mù này cảm thấy chán nản, y quyết định ly khai. Trước lúc bỏ đi, y đã đem phương pháp sáng tạo và quản lý thế giới ảo này ghi lại vào bút ký, có lẽ trong lúc ghi lại y đã có chủ đích làm cho người có được bút ký không thể tạo ra một thế giới mới, mà chỉ có thể tiếp quản cái thế giới đang có cục diện rồi như tờ vò mà y đã tạo ra. Bởi vì y không có đem toàn bộ phương pháp quản lý ghi lại, cho nên năng lực của người tiếp quản đã bị hạn chế, chỉ có thể tuân theo những quy tắc của y định ra cho thế giới này tiến hành quản lý. Đáng tiếc người sáng tạo không ngờ được, người tiếp quản Vĩ ca này cuối cùng lại đem thế giới ảo đó hủy diệt.

Tôi khó hiểu nhất chính là, sau khi thế giới ảo bị hủy diệt, vì sao bút ký cũng tự hủy. Thiên Thư cho rằng, tuy thế giới ảo là một hình thái thế giới kết tinh bởi năng lượng tinh thần, nhưng mà nó nhất định phải được một vật dụng thực tế duy trì, mà bút ký rất có thể chính là vật dụng duy trì thế giới ảo đó, cho nên khi thế giới ảo bị hủy diệt, đương nhiên nó cũng ảnh hưởng đến bút ký.

Về phần hành vi quái dị của Vĩ ca, Thiên Thư cho rằng hẳn nhất định từ trong bút ký đã lĩnh ngộ ra được một vài chân lý, có lẽ nhìn theo một góc độ nào đó, hẳn thật sự đã trở thành “thần”. Một ví dụ thế này, nếu như bạn đứng trước mặt một đám người nguyên thủy không biết nhóm lửa, dùng công cụ đánh lửa để nhóm lửa, như vậy đối với người nguyên thủy mà nói, bạn chính là “thần lửa”. Nếu như Vĩ ca thật sự từ trong bút ký lĩnh ngộ ra những kỹ thuật công nghệ mà nhân loại không hề biết, như vậy thì theo một cách hiểu nào đó, hẳn cũng có thể xưng là “thần”.

Tôi đột nhiên lại nghĩ thế này, thế giới hiện thực chúng ta và thế giới ảo kia có khi nào cũng đồng dạng như nhau, đều là do đấng sáng thế vứt bỏ hay không? Nếu như không bị đấng sáng thế vứt bỏ, thì “thần” của chúng ta ở nơi nào, vì sao lại không xuất hiện trước mặt con dân của ngài chứ? Nếu như đấng sáng thế đã đem thế giới này vứt bỏ rồi, như vậy đến thời điểm người tiếp quản xuất hiện, hẳn có thể giống như Vĩ ca không, vì bản

thân mà sáng tạo thêm sinh mạng mới... Vì chiều cố nó, mà không tiếc đ ồ
sát sinh mạng cũ? Hẳn có thể hay không bởi vì phần nộ mà hủy diệt cái thế
giới sa đọa này?

CHƯƠNG 22

Hồ Sơ Số 22: Người Hầu Của Thần

Dieu đội trưởng phòng hình sự điện thoại tới, thông báo một vụ án giết người, phương thức giết người của hung thủ rất quỷ dị, yêu cầu tiểu đội chúng tôi lập tức đến hiện trường án mạng hỗ trợ.

Tôi dẫn theo Thiên Thư đến hiện trường vụ án, là một căn phòng trong nhà nghỉ bình dân. Loại địa phương này chính là nơi dễ gặp chuyện không may nhất, bởi vì đa số đều là nhân viên thời vụ, hơn nữa chủ nhà nghỉ đều là nhìn tiêng không nhìn người, cái gọi là đăng ký cũng chỉ là hình thức.

Thiên Thư làm việc trước giờ luôn nhiệt tình năng nổ, vừa đến thì đã lập tức xông vào trong phòng, nhưng tiếp theo thì lại lập tức lao trở ra, ôm cái thùng rác mà nôn, cũng mặc kệ cái thùng rác còn bẩn hơn cả rác ở bên trong nó. Thiên Thư phản ứng vậy khiến tôi cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì cô là loại người xem giải phẫu cơ thể người cũng cảm thấy thú vị như đọc sách, vậy thì là tình cảnh thế nào lại có thể khiến cho cô phản ứng mạnh như vậy chứ?

Tôi trước tiên là chào hỏi Diêu đội trưởng một tiếng rồi mới đi vào gian phòng, thời điểm vừa bước vào cửa phòng tôi thiếu chút nữa trượt chân, bởi vì trên mặt đất đã lên lán máu tươi. Còn tình cảnh trong phòng, tôi nghĩ chỉ cần là người bình thường, nhìn thấy nhất định sẽ có cảm giác muồn ớn, cho dù cả ngày chưa có ăn cái gì đi nữa, cũng sẽ đem những thứ ngày hôm qua ăn nôn ra sạch sẽ.

Nhà nghỉ bình dân, phòng ốc dơ bẩn là chuyện đương nhiên, cái này không có gì cần phải đặc biệt miêu tả. Sau khi đi vào giữa phòng, đôi mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy một loại màu sắc --- một màu đỏ tươi, khắp mặt

đất đầu là máu tươi, huyết dịch cơ hồ nhuộm đỏ hết cả mặt sàn căn phòng. Trong phòng có một cái ghế dài, nằm trên ghế là một nữ thi lỏa lồ, tư thế nằm là một loại tư thế vô cùng cổ quái, lưng nằm áp trên mặt ghế, song nhũ hướng thẳng lên... nếu đó còn có thể gọi là nhũ, còn đầu và tứ chi thì rũ xuống. Đầu và tứ chi đầu không có dấu hiệu thương tổn, nhưng thân thể thì lại huyết nhục mờ hồ, bởi vì lớp da người đã bị lột ra rồi. Ngực trái có vết thương rất rõ ràng, chỉ cần dùng mắt thường quan sát là có thể phát hiện trái tim của cô ta đã bị móc ra một cách thô bạo. Đầu nữ thi rũ xuống đối diện với cửa phòng, biểu tình si dại, tựa như đã dùng thuốc lắc quá liều, hai mắt nửa mở tựa hồ vẫn còn đang hưởng thụ dư vị của cơn khoái lạc, huyết dịch từ mặt chảy xuống tóc, lại thuận đường chảy xuống mặt đất, cảm giác vô cùng quỷ dị.

Xung quanh thi thể có sáu ngọn nến, xếp thành hình ngôi sao sáu cánh, cẩn thận quan sát có thể phát hiện máu tươi chảy đầy trên sàn nhà vẽ thành một vòng tròn, trong vòng tròn là đồ án Lục Mang Tinh (sao sáu cánh), những ngọn nến chính là cắm ở sáu đỉnh của Lục Mang Tinh. Bên trong đồ án còn vẽ rất nhiều ký hiệu quỷ dị, đại bộ phận đầu là những ký hiệu tôi chưa từng thấy qua bao giờ.

Rất rõ ràng, đây là một vụ án tông phái tà giáo giết người, nhưng chỗ quỷ dị của vụ án này cũng không phải là hình thức tử vong của nạn nhân, mà là lúc vụ án phát sinh, nạn nhân không hề có dấu hiệu giãy dụa, cũng không có lên tiếng cầu cứu.

Phát hiện tử thi và cũng là người báo án chính là lão bản của nhà nghỉ, trước khi chúng tôi đến, cấp dưới của Điều đội trưởng đã lấy khẩu cung của y và những khách trọ khác. Bọn họ đều khai không nghe thấy từ trong gian phòng phát sinh án mạng có bất cứ thanh âm tranh chấp hoặc tiếng kêu cứu nào truyền ra, đây cơ hồ là chuyện không thể nào. Một người đang sống sờ sờ bị lột da, sao lại một tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra chứ?

Sau khi pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi, cho biết nạn nhân là nữ, không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục, nhưng trong máu có nồng độ Serotonin và Dopamine cực cao, nồng độ cao đủ để cho người ta liên tục khoái lạc mấy chục năm, nếu như muốn dùng ma túy để đạt tới hiệu quả này, thì một lần phải hít hơn cả tấn Heroin. (Serotonin : hormone xoa dịu tâm trạng ưu phiền, Dopamine: hormone đem lại khoái lạc)

Tổng hợp các tư liệu đã biết, nạn nhân rất có khả năng không phải do mất máu quá nhiều, hay bị móc mất trái tim mà chết, nguyên nhân tử vong thật sự rất có thể là bởi vì không chịu đựng nổi khoái cảm dâng lên quá mức, chết trong lúc cực độ hưng phấn.

Qua điều tra loại trừ, chúng tôi rất nhanh đã xác định được nghi phạm, cũng nhanh chóng xin được lệnh khám xét, đến nơi ở của nghi phạm lục soát điều tra. Trong quá trình điều tra, chúng tôi phát hiện một túi quần áo có dính máu cùng một đồng lớn vật chứng, chỉ bằng vào những vật chứng này cũng đủ để chứng minh nghi phạm thực sự phạm tội.

Bởi vì tình tiết vụ án quỷ dị ly kỳ, còn có rất nhiều điểm nghi vấn không thể giải thích, cho nên đã khiến cho truyền thông ngấm chú ý, tuy thượng cấp đã hạ lệnh phong tỏa tin tức, nhưng nếu như không đem vụ án điều tra cho rõ ràng, thì sớm muộn cũng sẽ bị làm lớn chuyện. Bởi vậy, chúng tôi phải tiến hành thẩm vấn cẩn thận một lần với nghi phạm họ Tiêu.

Trong phòng thẩm vấn, hai cảnh viên súng thật đạn thật đang lăm lăm chĩa vào họ Tiêu, mặc dù sau khi bị bắt y cũng không có làm ra hành động phản kháng nào, và bây giờ hai tay cũng bị còng ra đằng sau lưng ghế, nhưng đối với một tên ác ma biến thái giết người bằng phương thức quỷ dị như thế, thật sự không thể có một chút chủ quan.

Trước tiên tôi nói mấy câu theo trình tự thông thường, đại loại là mỗi một câu y nói đâu được ghi chép vào hồ sơ, hỏi lại xem lúc vụ án phát sinh thì y ở nơi nào, có chứng cứ ngoại phạm nào không vân vân... Bình thường thì tôi cũng không có câu nệ những câu nói thủ tục này, nhưng hôm nay đối mặt không phải là thiện nam tín nữ gì, cho nên những lời phủ đầu này nhất

định phải làm đủ. Nhưng mà, biểu hiện của họ Tiêu lại rất bình thản, so với thái độ như nhìn thấy kẻ địch của chúng tôi thì hoàn toàn ngược lại, khiến người ta cảm thấy không phải là chúng tôi thăm vấn y, mà là y đang thăm vấn chúng tôi.

Họ Tiêu nói:” Không cần hỏi mấy vấn đề nhằm chán đó, người là tôi giết, nhưng cô ta chính là tự nguyện dâng hiến thân xác cho chủ nhân.”

“ Chủ nhân? Là thần mà ông thờ phụng sao?” Tôi hỏi.

Họ Tiêu bật ra tiếng cười âm trầm:” Đối với lũ sâu kiến các người, thì chủ nhân chính là vị thần pháp lực vô biên.”

Tôi nói:” Chính phủ cho phép công dân có quyền tự do tín ngưỡng tôn giáo, nhưng tuyệt không cho phép mượn đó làm cớ giết người. Cô ta có phải tự nguyện hay không đã không thể kiểm chứng, nhưng ông đã giết cô ta thì chính là sự thật.”

Họ Tiêu cười lạnh hỏi một câu kỳ quái:” Người đói bụng có cần ăn cơm không?”

“ Đương nhiên.”

“ Người muốn ăn cơm, đầu bếp phải mổ gà giết vịt để nấu cơm cho người, đây là chuyện đương nhiên. Nhưng mà, nếu là thần đói bụng thì sao?”

Sắc mặt mọi người ở đây hơi biến, chúng tôi đều minh bạch họ Tiêu muốn nói cái gì, hẳn còn nói:” Ta cũng không phải là tội phạm giết người, ta chỉ là người hầu của thần, là đầu bếp của thần. Chủ nhân của ta đói bụng, muốn ăn cái gì, ta phải vì chủ nhân tìm thức ăn phù hợp. Nếu như ta có tội, thì tất cả đầu bếp đều đáng chết.”

Tôi nghiêm túc nói:” Ông nói như vậy chính là cưỡng từ đoạt lý rồi, sao có thể coi con người là thức ăn được chứ!”

Họ Tiêu cười lạnh nói:” Vậy người dựa vào cái gì mà coi những sinh vật khác là đồ ăn chứ hả? Là vì chúng so với con người là sinh vật cấp thấp, hay còn bởi vì chúng vô lực phản kháng? Đối với chủ nhân toàn năng mà

nói, con người cũng đồng dạng với con sâu cái kiến, vậy thì sao không thể xem con người là thức ăn được hả?”

Tôi lâm vào trăn mắc, những người khác cũng lâm vào trăn mắc, họ Tiêu nói mấy lời đó, có vẻ là nguy hiểm, nhưng cẩn thận suy nghĩ cũng đúng là như vậy. Mạnh được yếu thua là định luật thiên nhiên, nhân loại có thể xem những sinh vật khác như thức ăn, là vì nhân loại có năng lực làm chủ thế giới. Nhưng nếu như có sinh vật nào đó có trí tuệ lẫn lực lượng cao siêu hơn con người, như vậy chúng xem nhân loại như thức ăn có cái gì không được?

Tôi nói:” Đừng có nói những chuyện ma quỷ tởm phào này với tôi, giết người phải đền tội, mặc kệ ông có lấy cớ gì đi nữa.”

“ Không phải lấy cớ, mà là sự thật. Có lẽ các người cũng không tin chủ nhân tởm tại, thôi để ta kể cho các người nghe một câu chuyện a...” họ Tiêu lộ ra nụ cười âm lãnh, thuật lại cho chúng tôi nghe một câu chuyện hoang đường quỷ dị -----

Khi ta còn nhỏ, trong mắt mọi người ta luôn là một đứa trẻ ngoan hiền, người lớn ai cũng rất yêu thích ta. Hàng xóm gần nhà ta có một lão gia gia sống một mình, lão ít khi lui tới với mọi người, mẹ ta là một người thiện lương, thường xuyên kêu ta đem một ít thức ăn ngon qua cho lão, bởi vậy ta và lão rất thân thuộc.

Lão gia gia tính tình rất cổ quái, đối với những người khác đều dừng dừng, chỉ riêng với ta thì đặc biệt tốt, thường xuyên kể những câu chuyện thú vị cho ta nghe, cho nên khi ta rảnh rỗi là lại chạy đến nhà lão. Thế nhưng mà con người cũng phải có một ngày thăng thiên, thời điểm ta nhìn thấy lão lần cuối, lão đang hấp hối trên giường. Trước khi ta rời đi, lão cho ta một hộp gỗ tinh xảo, kêu ta thay lão bảo quản, nhưng lại dặn dò ta ngàn vạn lần đừng mở ra.

Sau khi lão gia gia qua đời, ta lúc nào cũng giữ hộp gỗ bên người, nhưng lại chưa từng nghĩ tới muốn mở nó ra xem bên trong có đồ vật gì,

như ta đã nói, ta là một đứa trẻ rất nghe lời, đây có lẽ là nguyên nhân lão đem hộp gỗ giao cho ta.

Ta để hộp gỗ trên nóc tủ quần áo, sau đó thì quên bẵng nó, cho đến mấy năm sau ta muốn dời tủ quần áo sang phòng khác, thì nó rơi từ trên đó xuống. Hộp gỗ rớt xuống đất lập tức mở ra, bên trong không có gì ngoài một quyển sách, một quyển sách viết tay cũ nát.

Lúc ấy ta nghĩ, thôi thì hộp gỗ cũng đã mở ra, nhìn một cái xem đây là sách gì cũng không sao a! Vì vậy ta mở cuốn sách ra, đây là một cuốn sách thần kỳ, nội dung ghi chép trong đó đều là những chuyện ta chưa từng nghe, nó hướng dẫn phương pháp câu thông với thần linh, còn có cách làm sao để làm cho thần linh vui lòng, làm cách nào để được thần ban cho lực lượng, và cách vận dụng những lực lượng này.

Ta bị thu hút bởi nội dung cuốn sách, cũng từng thử dùng phương pháp mình tưởng để câu thông, thế nhưng ta đã thất bại, nguyên nhân thất bại rất đơn giản, thần khinh thường trao đổi với sinh vật cấp thấp như ta. Ta không bỏ cuộc, làm y theo cách trong sách ghi lại, dùng một loại phương thức khác để giao lưu với thần, đó chính là tế tự. Không ai không thích người ta tặng quà, thần cũng đồng dạng, nhưng lễ vật thần ưa thích lại không giống con người, thứ thần ưa thích chính là máu tươi và nội tạng.

Vào một đêm khuya, ta lén giết một con gà mái ở trong phòng của mình, dùng máu tươi của nó, tim, gan để tế thần. Lần này quả nhiên là thành công, nhưng thần chấp nhận lời triệu hoán của ta cũng không thích phần tế phẩm này, chẳng những không hiện thân, thậm chí còn khinh thường chẳng thèm nói ra danh tính của mình.

Ngày hôm sau, ta bắt một tiểu cầu mới sinh không bao lâu, dùng nó để tế thần. Lần này thần tương đối hài lòng, chẳng những nói cho ta biết tên của mình, còn cho phép ta làm người hầu của ngài.

Ta thỉnh cầu chủ nhân ban cho ta lực lượng, nhưng chủ nhân lại muốn ta chứng tỏ lòng trung thành, ra lệnh cho ta tự tay sát hại cha mẹ mình, dùng máu tươi của của bọn họ và trái tim để tỏ lòng trung thành.

Ta do dự, nhưng chỉ do dự một lát, bởi vì lúc này chủ nhân đã ở trước mặt ta phô diễn lực lượng vĩ đại. Chủ nhân chỉ cần động một đầu ngón tay, đã khiến cho ta cảm thấy vô cùng thống khổ, thân thể phảng phất bị ném vào một máy xay sinh tố khổng lồ, ta có thể cảm nhận được đau đớn do cốt nhục bị lưỡi dao cắt nát. Lại động một đầu ngón tay, đau đớn lập tức biến mất, không những thế còn chuyển thành khoái cảm không gì sánh được, là cảm giác cực khoái mỹ diệu.

Ta hoàn toàn bị lực lượng của chủ nhân thuần phục, xông vào nhà bếp lấy dao, sát hại cha mẹ đang ngủ say, cũng moi tim, lột da bọn họ ra, để chủ nhân thỏa thích hưởng dụng.

Chủ nhân tin vào lòng trung thành của ta, ban cho ta lực lượng, cũng đồng ý chỉ cần ta thề vĩnh viễn trung thành, sẽ ban cho ta tánh mạng vĩnh hằng. Ta không chút do dự phát thệ, đem linh hồn giao cho chủ nhân, đổi lấy lực lượng thần kỳ không thể tin nổi. Ta dùng những lực lượng này bôn ba khắp nơi vì chủ nhân mà tìm kiếm mỹ thực, những năm gần đây, ta cũng không nhớ rõ đã hiến dâng bao nhiêu xử nữ cho chủ nhân, có lẽ không dưới 100, các cô ấy đều là tự nguyện, ta không ép buộc bất cứ người nào. Bởi vì nếu đã nhìn thấy lực lượng của chủ nhân, bất luận kẻ nào cũng sẽ nguyện ý hiến dâng thân xác của mình cho chủ nhân đấy.

Chủ nhân rất hài lòng với biểu hiện của ta, ban cho ta lực lượng càng cường đại, chỉ cần ta tiếp tục vì chủ nhân mà ra sức, cuộc sống vĩnh hằng là chuyện nhỏ, ha ha ha...

Họ Tiêu đột nhiên cất tiếng cười to, thân thể không biết làm sao lại bốc lên ngọn lửa, cả người chìm vào bên trong ngọn lửa mãnh liệt. Hỏa diễm cực nóng biến phòng tắm thành một cái lò nướng khổng lồ, lông tóc của chúng tôi cơ hồ đều muốn bốc cháy, nhưng bên trong ngọn lửa mãnh liệt đó họ Tiêu vẫn như trước cười vang, không có một biểu hiện thống khổ nào.

Bởi vì sự tình xảy ra đột ngột, hai gã cảnh viên không quản họ Tiêu làm trò xiếc gì, chĩa súng nhắm ngay y mà siết mạnh cò, trong đó có một súng

bắn mất nửa đầu của y, nhưng tiếng cười điên cuồng của y vẫn như cũ quanh quẩn bên trong phòng thẩm vấn.

Thế lửa càng lúc càng mãnh liệt, đã khiến chúng tôi không chịu nổi, còn ngây ngốc đứng nhìn chỉ sợ sẽ bị nướng khét, cho nên chúng tôi lập tức xô cửa xông ra. Nhanh chóng thoát khỏi phòng thẩm vấn, cảm giác nóng rất hoàn toàn tiêu tán, quay đầu lại nhìn, phát hiện lửa đã không còn, mà họ Tiêu cũng biến mất. Cần thận kiểm tra mọi góc ngách phòng thẩm vấn, căn bản không phát hiện ra bất cứ dấu vết hỏa hoạn nào, chỉ phát hiện cái ghế còn có một chút hơi ấm, nhưng cũng không phải là do bị đốt nóng, mà là thân nhiệt của họ Tiêu còn lưu lại.

Huyết dịch và óc não trên mặt đất cũng như vách tường chứng minh họ Tiêu đã thật sự bị thương, nhưng tại sao hắn lại đột nhiên biến mất, ai cũng không biết. Bởi vì họ Tiêu sống không thấy người, chết không thấy xác, cho nên vụ án chỉ có thể liệt vào trường hợp nghi phạm lẫn trốn để xử lý.

Tôi hỏi Thiên Thư cách nhìn về vụ án này, cô nói:” Kỳ thực thế giới này có rất nhiều chuyện nhân loại không thể hiểu được, tỷ như thần mà họ Tiêu thờ phụng, có lẽ là năng lượng thể hoặc sinh vật có trí tuệ cao cấp sống ở không gian bốn chiều.

“ Để tôi dùng một ví dụ đơn giản giải thích không gian bốn chiều, con kiến là một loại sinh vật điển hình sống trong không gian hai chiều, chúng sinh hoạt ở sát trên mặt đất, đối với chúng mà nói, chỉ có chu vi xung quanh biến đổi, không có phân biệt cao thấp. Khi mà chúng bò tới vách tường, có lẽ có người cho rằng chúng đang bò lên, nhưng đối với chúng mà nói đó chỉ là bò tới phía trước.”

“ Khi một chiếc lá rụng trên mặt đất bị nhân loại sống trong không gian 3 chiều nhặt lên, con kiến sống ở trong không gian 2 chiều sẽ cảm thấy, phiến lá này đã biến mất một cách kỳ lạ, bởi vì chúng nó không thể hiểu được khái niệm không gian lập thể 3 chiều. Cũng đạo lý đó, khi sinh vật trí tuệ cao sống trong không gian 4 chiều “bắt lấy” thứ gì đó, thì đối với nhân loại mà nói, cũng chính là biến mất một cách kỳ lạ.”

“ Đối với nhân loại mà nói, con kiến chỉ là một sinh vật cấp thấp, chúng không thể biết đến sự tồn tại của nhân loại, đại bộ phận nhân loại cũng khinh thường không làm bạn với chúng, trừ phi là những nhà khoa học chuyên môn nghiên cứu chúng. Nhưng những nhà khoa học này đối xử với chúng thế nào? Một vài nhà khoa học vì muốn nghiên cứu hình thái tổ kiến, sẽ đem gel rót vào hang kiến, đợi khi đông cứng lại họ sẽ móc ra làm mô hình, quá trình này sẽ giết chết nhiều ít bao nhiêu con kiến căn bản không có ai quan tâm, thậm chí ai đó cố ý đi diệt cả tổ kiến cũng sẽ không có người nào để ý.”

“ Đem những nhân vật này đổi chỗ, sinh vật trí tuệ cao sống trong không gian bốn chiều chẳng khác nào nhân loại, còn chúng ta thì là con kiến. Những sinh vật trí tuệ cao này tuy khinh thường không làm bạn với chúng ta, nhưng vì nghiên cứu hoặc chỉ thuần túy là để giải trí mà giết chết ngàn vạn nhân loại, cũng không phải là sự tình gì không thể. Nếu như con kiến có thể câu thông với nhân loại, lại nghe theo mệnh lệnh của nhân loại, dùng cách sát hại những con kiến khác để lấy lòng nhân loại, đây không phải là một chuyện rất thú vị sao?”

Họ Tiêu đột nhiên biến mất, có lẽ là chủ nhân của y đã “bắt lấy” y, nhưng đầu của y trước khi biến mất đã thụ thương rồi, chủ nhân của y có biện pháp cứu sống y sao? Hay là nói, chủ nhân của y nguyện ý cứu sống y sao? Suy từ chính chúng ta mà ra, nếu như chúng ta gặp được một con kiến thú vị như vậy, khi nó gặp phải tình huống nguy hiểm nhất định sẽ “bắt lấy” nó, nhưng sau khi “bắt lấy” thì phát hiện đầu của nó đã mất, chúng ta sẽ tiện tay ném nó đi, bởi vì con kiến còn nhiều lắm, không đáng vì con này mà phải hao tổn khí lực.

Đối với nhân loại mà nói, “Thần” trí tuệ cao này có lẽ rất đáng sợ, nhưng đối với những sinh vật khác mà nói, nhân loại cũng là thứ tồn tại đáng sợ đến cực điểm.

CHƯƠNG 23

Hồ Sơ Số 23: Giải Mã Giác Mơ

(Lúc quyết định lưu giữ hồ sơ này, tôi có một chút do dự, bởi vì hồ sơ này cũng không phải là vụ án quỷ dị kỳ gù cả, mà chỉ là có quan hệ đôi chút đến hiện tượng nằm mộng thông thường thôi. Nhưng mà, chính vì hiện tượng này khá bình thường và phổ biến, cho nên tôi cho rằng hồ sơ này có giá trị trợ giúp nhất định đối với một bộ phận độc giả.)

Mộng, mỗi một người đều đã từng trải qua, một ít người còn nói rằng cảnh trong mơ đã thành hiện thực, tại sao lại xuất hiện hiện tượng này vậy?

Tôi nghĩ, trước tiên nên nói đến một hiện tượng sinh lý “Chuyển giao thông tin chậm trễ”, đây là một hiện tượng được đa số các nhà khoa học công nhận. Khi người ta nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy, sờ thấy, cảm thấy những sự vật nhất định, lúc thân thể ở một môi trường xa lạ, hoặc bị tác động bởi một chuyện gì đó, thì những thông tin giác quan này sẽ chia ra truyền về đại não phụ trách tư duy, và tiểu não phụ trách ký ức, chú ý là chia ra truyền đi, chứ không phải là đồng thời truyền đi.

Nếu như đại não nhận được thông tin trước tiểu não, hoặc đại não và tiểu não nhận được thông tin cùng lúc, chuyện đó là rất bình thường, không có bất cứ cảm giác đặc biệt gì. Nhưng nếu như tiểu não nhận được thông tin trước thì sao? Thì lúc đại não nhận được thông tin, thì nó đã được ghi nhớ trong tiểu não rồi, cho nên mới tạo ra ảo giác hình như chuyện đó đã từng biết trước.

Đến đây, tôi lại không thể không nói tới một hiện tượng khác, cũng được cộng đồng khoa học công nhận, đó chính là “Tu bổ ký ức”. Ký ức lưu trữ bên trong tiểu não cũng không phải là nguyên vẹn, mà lại rất rời

rạc, cho dù là chuyện vô cùng quan trọng cũng không thể nhớ rõ ràng từng chi tiết một, bởi vì não người không phải máy tính, thời gian sẽ khiến cho những chi tiết đó càng lúc càng mờ nhạt không rõ.

Đã từng có người làm qua một thí nghiệm thú vị, thông qua việc ghép ảnh, lại âm thầm thỏa thuận với người nhà và bạn bè của đối tượng thí nghiệm, bịa đặt một câu chuyện không có thật khi đối tượng còn nhỏ kể cho đối tượng thí nghiệm nghe. Thậm chí lừa một nam đối tượng thí nghiệm, nói với y là khi còn nhỏ, cha mẹ nuôi y giống như nuôi một đứa con gái vậy. Kết quả thí nghiệm chính là, gần như tất cả các đối tượng thí nghiệm đều coi câu chuyện bịa đặt đó là một câu chuyện thật, thậm chí sau đó biết rõ đây chỉ là một cuộc thí nghiệm, bọn họ vẫn khẳng định câu chuyện bịa đặt đó thật sự đã xảy ra.

Đọc giả cũng có thể tự mình làm thí nghiệm, phương pháp rất đơn giản, lúc họp mặt bạn bè cũ, bạn có thể tự tạo ra một số chi tiết hư cấu, ví dụ như hỏi đó người này người kia mặc quần áo kiểu gì đại loại vậy, thậm chí là lần họp mặt bạn cũ trước có người bạn nào đó không đến dự, bạn cứ một mực khẳng định y có đến dự. Chỉ cần bạn giữ thái độ quả quyết, cộng thêm diễn tả cho thật hợp lý, kể ra từng chi tiết cặn kẽ, thì đại bộ phận người trong cuộc đều sẽ tin là thật.

Tổng hợp hai loại hiện tượng nêu trên, cho ra kết luận là: khi một người gặp chuyện gì đó, nếu như tiểu não nhận được thông tin trước, đại não sẽ hiểu lầm rằng chuyện này đã từng phát sinh qua, nhưng lại không thể nào nhớ nổi phát sinh lúc nào, hơn nữa nếu rơi tình huống theo lý chuyện này chắc chắn không thể nào phát sinh trong quá khứ được, ví dụ như lần đầu tiên tới một địa phương xa lạ. Thì lúc này, đại não sẽ đối với ký ức không được nguyên vẹn đó tiến hành tu bổ, kết quả tu bổ thông thường là chuyện này đã từng phát sinh qua ở trong giấc mộng.

Do sự khác biệt về cơ thể, một số người đặc biệt hay xuất hiện hiện tượng “Chuyển giao thông tin chậm trễ”, bởi vậy những người này thường

xuyên cho rằng những cảnh tượng mình nằm mơ đã trở thành sự thật, đây là cách giải thích tương đối được cộng đồng khoa học tán thành.

Một cách giải thích khác ít thuyết phục hơn, nhưng vẫn có một số nhà khoa học ủng hộ, tuy là mức độ ủng hộ không cao, nhưng cũng tạo nên không ít tranh cãi.

Trước khi một thảm họa lớn xảy ra, đại đa số động vật đều sẽ có những hành vi khác thường, ví dụ như thảm họa sóng thần, trước khi thảm họa phát sinh thì rất nhiều động vật sẽ chạy đến nơi cao ráo. Có lẽ đây là một bản năng nguyên thủy của động vật, chúng có thể dự báo thảm họa sắp ập đến, mà chạy trốn đến địa phương an toàn.

Nhân loại cũng là một loài động vật, bởi vậy nhân loại có khả năng cũng có được năng lực dự báo này, chỉ vì trong quá trình tiến hóa, nhân loại quá phụ thuộc vào công cụ, cho nên phần lớn bản năng dự báo đều thoái hóa đi. Nhưng một số người lại vẫn bảo lưu được năng lực này ở mức độ khá cao, và dùng cảnh tượng trong mơ như một phương thức báo hiệu.

Nhưng mà, có người nghi ngờ cách giải thích này, họ cho rằng sở dĩ động vật có thể biết sắp phát sinh thảm họa là vì chúng có giác quan nhạy bén, có thể cảm nhận được sự biến hóa rất nhỏ các hiện tượng thiên nhiên, ví dụ như các vi chấn trước khi động đất, bão tố hay các hiện tượng biến đổi khí hậu khác. Bởi vậy, cái gọi là bản năng dự báo của động vật, thật ra chỉ là biểu hiện cụ thể của giác quan nhạy cảm, nhân loại thông qua khoa học kỹ thuật cũng có thể làm được những chuyện như dự báo động đất hay dự báo thời tiết đó thôi, cái này cũng không tính là năng lực thần kỳ gì.

Còn có một giả thiết ---- Ký ức kiếp trước, giả thiết này đúng là quá mơ hồ rồi, hơn nữa không có bằng chứng khoa học ủng hộ, cho nên chúng ta không thảo luận về nó, đương nhiên tôi cũng không phải là phủ nhận giả thiết này. Giải thích về cảnh tượng trong mơ biến thành sự thật chúng ta chỉ bàn đến đây, rốt cục giả thiết nào mới là chính xác, chỉ có thể do độc giả tự mình phán đoán thôi, tiếp theo tôi kể một câu chuyện có liên quan đến giấc mơ mà bản thân tôi đã từng được chứng kiến.

Hài cốt tổ tiên gia tộc tôi được an bài trong nghĩa trang do chính phủ quy hoạch, phụ thân và bá phụ cùng chi tiền mua một lô đất để xây âm trạch. Âm trạch không phải xây kín, mà được xây như một ngôi miếu thờ, bảo tháp dùng để chứa hài cốt tổ tiên được đặt ở bên trong, lúc bái tế có thể vào trong đó thắp hương.

Tuy hiện tại bắt buộc hỏa táng, nhưng chính sách của chính quyền địa phương là cưỡng chế bảo quản linh cửu và cải táng cho những mộ phần tổ tiên, chỉ cần an táng bên trong nghĩa trang do chính phủ quy hoạch thì cũng không cần phải bị giày vò thiêu đốt, cho nên phần lớn tổ tiên nhà tôi đều có thể giữ gìn hài cốt.

Tiết Thanh Minh hằng năm, tất cả thành viên gia tộc đều đi bái tế tổ tiên. Tiết Thanh Minh hai năm trước, đại bá mẫu nói trước đó vài ngày thường mơ thấy bà nội tôi, trong mơ thấy bà nội ngâm mình trong nước, liên tục kêu rất lạnh. Nhiều lần nằm mộng như vậy, bác gái liền đến mộ phần tổ tiên để xem, sau khi mở bảo tháp ra, phát hiện bên trong rất ẩm ướt, hài cốt tổ tiên đều đọng nước. Phương nam trước tiết Thanh Minh là mùa mưa, xảy ra tình trạng như vậy cũng không phải chuyện kỳ lạ hiếm thấy.

Đại bá mẫu đã bảy mươi tuổi, hương vị quan tài cũng có thể ngửi được rồi, cho nên không quá kiêng kỵ, đợi đến lúc thời tiết chuyển biến tốt lên, thì đem hài cốt tổ tiên ra phơi khô, sau đó đặt lại vào bên trong bảo tháp. Sau đó, bác ấy không còn mơ thấy bà nội nữa.

Đầu tiên, tôi muốn làm rõ một điểm, những chuyện này đều là do đại bá mẫu tự mình nói, không loại trừ có phần muốn kể công trong đó, nhưng nếu nói toàn bộ đều là bác ấy bịa đặt thì tựa hồ có chút quá đáng. Dù sao với thân phận và tuổi tác của bác ấy không nhất thiết phải đem chuyện này ra mà bịa đặt, cho nên tôi cho rằng câu chuyện này ít nhất vẫn có điểm đáng tin, tuy có khả năng bác ấy phóng đại đôi chút, nhưng chuyện bà nội báo mộng chắc là có thật.

Sau khi thể xác chết đi, quỷ hồn vẫn còn mối liên hệ nhất định với thân thể, hơn nữa còn vô cùng lưu luyến thân thể, nếu như thân thể bị đi đâu kiện bên ngoài ảnh hưởng, khiến quỷ hồn cảm thấy không khỏe, liền đi tìm kiếm hậu bối trợ giúp là chuyện vô cùng hiển nhiên. Đương nhiên loại không khỏe này chỉ là tâm bệnh, nhưng đối với quỷ hồn mà nói, cái gọi là “tâm bệnh” này so với người sống “thực bệnh” không khác biệt gì nhiều.

Quỷ hồn đi tìm sự giúp đỡ, phương pháp trực tiếp nhất chính là quấy nhiễu đại não khiến người ta nhìn thấy ảo giác, mà ban ngày bởi vì bị ảnh hưởng bởi tia phóng xạ mặt trời, nên lực ảnh hưởng của quỷ hồn vô cùng hạn chế, muốn quấy nhiễu đại não con người thì tương đối khó khăn, cho nên chỉ có thể tiến hành vào buổi tối. Ngày mưa dầm cũng có thể được, nhưng nhất định mây phải vô cùng dày, bởi vì chẳng những ánh sáng có ảnh hưởng đến quỷ hồn, mà còn ảnh hưởng đến đến năng lượng bức xạ hình thành nên ảo ảnh.

Thế nhưng, buổi tối nhìn thấy quỷ hồn, cho dù là thân nhân của quỷ hồn đi nữa thì cũng sẽ bị dọa mất hồn, cho nên bà nội mới không dùng phương pháp này để cầu xin đại bá mẫu, mà đợi bác ấy ngủ rồi mới quấy nhiễu cảnh tượng trong mơ, tạo thành cái gọi là “báo mộng”. Nếu chỉ ngẫu nhiên một hai lần mơ thấy thân nhân đã qua đời có lẽ người ta sẽ không để ý, nhưng mà lặp đi lặp lại nhiều lần, ai cũng không thể bàng quang không làm gì đúng không?

Nằm mộng là một hiện tượng rất kỳ diệu, tuy chúng ta thường xuyên nằm mộng, nhưng huyền cơ trong đó không phải ai cũng có thể biết được, có thể mộng cảnh đêm nay của bạn ám chỉ dãy số mà ngày mai trúng thưởng xổ số, nhưng ám chỉ mơ hồ, bạn có thể ngộ ra được không? Nếu như mà có thể..., thì hôm sau bạn đã trở thành tỷ phú rồi.

Nói đến đây, tiện thể lại bàn về một hiện tượng thường gặp khác, mặc dù hiện tượng này dường như không có liên quan quá nhiều đến giấc mơ. Cái tôi muốn nhắc đến chính là “Bóng đè”

Rất nhiều người đã từng trải qua hiện tượng bóng đè, thông thường là tỉnh táo, nhưng toàn thân đều không thể nhúc nhích, thậm chí mí mắt cũng không thể mở ra được, giống như bị cái gì đó đè chặt lại vậy, một số người còn có thể cảm giác được bên cạnh có “thứ dơ bẩn” đó tồn tại. Sau khi trải qua hiện tượng bóng đè, đa số mọi người đều suy nghĩ đến phương diện ma quỷ, thật ra loại hiện tượng này lại có thể giải thích dưới góc độ khoa học đấy.

Đại não con người chẳng những phụ trách tư duy, còn có thể thông qua trung khu thần kinh khống chế thân thể. Nếu như gặp phải những tai nạn ngoài ý muốn như đụng xe các loại, trung khu thần kinh bị thương tổn, như vậy cho dù đại não không có bất cứ tổn thương nào cũng sẽ xuất hiện tình huống toàn thân tê liệt.

Nếu như trong lúc đang ngủ, đại não thức tỉnh, nhưng trung khu thần kinh vẫn còn đang “ngủ”, như vậy sẽ xảy ra tình huống gì đây? Đó chính là cái gọi là “Bóng đè” vậy.

Bởi vì trung khu thần kinh vẫn còn chưa thức tỉnh, nên cho dù đại não có tỉnh lại đi nữa, cũng hoàn toàn không khác gì một bệnh nhân liệt toàn thân cả, thân thể đương nhiên không thể nhúc nhích. Và trong tình huống này, đại đa số mọi người đều sẽ cảm thấy sợ hãi, ảo giác cũng tự nhiên mà kéo đến, cho nên sẽ cảm thấy bên cạnh có “thứ gì đó” tồn tại.

Sau khi đọc hết bản hồ sơ, thì lúc bạn gặp phải hiện tượng bóng đè, mong bạn đừng hốt hoảng, bởi vì lúc này chỉ cần một tiếng động, một chút động tĩnh nhỏ thôi, trung khu thần kinh của bạn sẽ lập tức “bừng tỉnh”, trong truyền thuyết bóng đè cũng từng nhắc đến chuyện này rồi.

CHƯƠNG 24

Hồ Sơ Số 24: Trả Ngực Cho Ta

(Trước khi câu chuyện bắt đầu, tôi phải giải thích trước một cái, câu chuyện này vốn là xảy ra ở nước Nga, là một người bạn đến từ Mạc Tư Khoa (Moscow) kể cho tôi nghe, tôi cảm thấy rất có ý tứ nên đem bối cảnh đổi thành quốc nội, cũng có sửa đổi một vài chi tiết, nhưng nội dung chủ yếu không thay đổi. Dĩ nhiên, tình tiết “tiểu nhân thuận” và “tiểu nhân nghịch” trong câu chuyện là tôi thêm vào, người nước Nga không hiểu vấn đề này. – Tác giả)

“À cứ quần lấy tôi suốt cả ngày, mỗi phút mỗi giây tôi đều có thể cảm thấy ả ở đâu đó quanh mình, nhất định là ả muốn hại tôi, muốn tìm tôi làm người chết thế cho ả.” Nói chuyện là một phụ nữ thượng lưu họ Tả, cô ấy báo án mình bị lệ quỷ theo ám.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy vị tiểu thư họ Tả, nghĩ thế nào cũng không ngờ cô ấy sẽ nói ra chuyện hoang đường hại não thế này, bởi vì trang phục của cô ấy rất cao cấp, vóc người hơi mảnh mai, nhưng bộ ngực lại hết sức trêu người. Loại phụ nữ thành phố như cô ấy, có lẽ thỉnh thoảng cũng có xem mấy bộ tiểu thuyết kinh dị, nhưng đa số đều có khuynh hướng vô thần, vậy vì sao mà cô ấy lại kinh hoàng như thế?

Tả tiểu thư trang điểm mặt khá đậm, chuyện này khiến tôi rất kỳ quái, bây giờ là ban ngày, cho dù là đi tham gia sự kiện cũng không cần thiết phải trang điểm đậm như vậy, huống chi lại là đi báo án. Tôi cẩn thận quan sát một lúc, rốt cục phát hiện nguyên nhân cô ấy phải trang điểm đậm, lý do là vì muốn che dấu quầng mắt thâm đen. Trang điểm đậm như vậy,

nhưng vẫn bị người ta phát hiện ra quầng thâm, có thể thấy mấy ngày gần đây chất lượng giấc ngủ của cô ấy rất kém.

Vì Tả tiểu thư nói có lệ quỷ đang ám mình, nên tôi gọi Quỷ Đồng đến nhìn xem thật sự có con quỷ nào không, đây là phương pháp tiết kiệm thời gian nhất. Quỷ Đồng tập trung tinh thần nhìn một hồi, nhỏ giọng nói vào tai tôi:” Thứ đó thật sự đang quẩn lấy cô ta, hơn nữa oán niệm rất nặng, khẳng định có thâm thù đại hận với cô ta, nói không chừng là một án hung sát.”

Thành thật mà nói, nếu chỉ đơn giản nhìn bề ngoài thật khó tưởng tượng được Tả tiểu thư lại dính líu tới hung sát án, loại phụ nữ giống như cô ấy, giết gà chắc là còn run tay, cho nên giết người là chuyện không thể nào. Chẳng lẽ cô ta là đồng lõa? Nhưng nếu như là đồng lõa, thì quỷ hồn của người chết sao lại đi ám cô ta, mà không phải là ám hung thủ chứ? Nghĩ nhiều vô ích, tôi yêu cầu cô ấy kể rõ đầu đuôi câu chuyện gặp quỷ, hy vọng có thể phát hiện ra đầu mối trong đó.

Tả tiểu thư nói:” Một buổi tối tuần trước, tôi đột nhiên cảm thấy trong nhà hình như có thêm người, mặc dù tôi sống một mình, nhưng nơi tôi ở chính là tòa chung cư cao cấp, trị an rất tốt, cho nên cũng không có quá đề tâm, đóng kỹ cửa nẻo liền lên giường ngủ. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, tôi cảm thấy hình như có người sờ mó mình.... Sờ mó vị trí nhạy cảm...”

Tả tiểu thư có chút ngượng ngùng, nhưng vì tôi hỏi, nên thay vì trả lời vị trí nhạy cảm là chỗ nào thì cô ấy chỉ vào cặp tuyết lê cao vút của mình. Sau đó thì tiếp tục kể lại câu chuyện kinh khủng mà mình đã trải qua ----

Lúc mới đầu, tôi còn tưởng là mình nằm mơ, dù sao tôi cũng ở tầng 23, hơn nữa an ninh của tòa nhà quả thật rất tốt, người ngoài ra vào đều phải ghi tên, cho nên không thể nào có người lẻn vào phòng tôi được. Nhưng cảm giác của tôi lại càng lúc càng chân thực, hơn nữa đối phương càng lúc càng dùng sức, giống như muốn hái nó xuống. Vì vậy mà tôi thức tỉnh, nhưng ngay lúc mở mắt, tôi cơ hồ bị dọa sợ đến ngất đi, bởi vì, tình cảnh trước mắt lúc bấy giờ quá kinh khủng...

Tôi thấy một nữ nhân nằm ở trên người mình, là một nữ nhân rất kinh khủng, ả không có mặt y phục, thân thể khiếm khuyết hoàn toàn phơi bày, bộ ngực, hông, đùi, rất nhiều bộ phận đều giống như là bị khoét đi mất, máu tươi từ vết thương chảy xuống, chảy lên người tôi. Đáng sợ hơn chính là, ả đang mở miệng muốn cắn ngực tôi.

Lúc đó tôi bị dọa sợ thét lên chói tai, ả ngẩng đầu nhìn tôi, tôi nhìn thấy mặt ả, một gương mặt đáng sợ, không mắt, không mũi, thậm chí ngay cả da mặt hay đôi môi cũng không có, toàn bộ hàm răng đều lộ ra. ả muốn chồm lên cắn mặt tôi, tôi rất sợ, thuận tay quơ lấy chiếc đồng hồ báo thức ở trên đầu giường đập đầu ả. Nhưng đồng hồ báo thức cũng không có đập trúng ả, mà là xuyên qua đầu ả đập xuống giường, rồi tự động reo lên.

Sau khi đồng hồ báo thức reo lên, ả đột nhiên biến mất, tôi lập tức mở hết đèn trong nhà lên, phát hiện áo ngủ của mình và sàn nhà không hề có máu, nhưng tôi nhớ rõ ràng mới vừa rồi cả cái giường đều dính đầy máu tươi.

Tôi rất sợ, không dám ở lại một mình trong nhà, liền muốn thay quần áo đến quán bar ở đó tạm một đêm. Nhưng mà, thời điểm tôi thay quần áo, thì thấy ả ở trong gương, ả đứng kế bên, đang há miệng muốn cắn ngực tôi, tôi bị dọa sợ đến mức y phục còn chưa hoàn toàn mặc xong đã chạy ra khỏi nhà. Ở ngoài cửa vừa hay đụng phải Trương tiểu thư ở sát vách, cô ấy thấy tôi quần áo xộc xệch lao ra ngoài, liền vội vàng hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi đem câu chuyện kể cho cô ấy nghe, cô ấy nói để mình vào nhà xem một chút, nhưng mà tôi không dám trở về nên mượn của cô ấy một bộ quần áo, rồi nhờ cô ấy đi với tôi xuống lầu.

Bởi vì lúc chạy đi tôi không đem theo thứ gì hết, cũng không có ý mở miệng mượn tiền của Trương tiểu thư, vì vậy tôi đứng ngây ngốc ở phòng an ninh cho đến trời sáng. Ngày hôm sau, tôi nhờ một bảo vệ cùng mình lên nhà, soạn vài bộ y phục liền dọn đến nhà bạn ở. Nhưng ả vẫn bám riết lấy tôi, bất kể tôi đi đến đâu, chỉ cần đến buổi tối, chỉ cần lúc tôi ở một mình, là ả sẽ xuất hiện, muốn cắn ngực tôi, tôi sắp bị ả ép đến điên rồi.

Tôi cẩn thận quan sát bộ ngực của Tả tiểu thư, mặc dù vóc người cô ta khá mảnh mai, nhưng bộ ngực lại đặc biệt cao vút. Tôi từng xem mấy cuốn sách nhân tướng học, đối với chuyện này cũng có hiểu biết sơ sơ. Trên gương mặt có “Tiểu nhân thuận” và “Tiểu nhân nghịch” tương pháp, cái trước dùng cho nam giới, cái sau dùng cho nữ giới.

Lý luận của “Tiểu nhân nghịch” tương pháp là những đặc điểm thân thể của người phụ nữ sẽ biểu hiện ở trên gương mặt họ, cái miệng tượng trưng cho đầu, cái mũi tượng trưng cho thân, chân mày tượng trưng cho hai chân. Đã từng có tướng sĩ dựa vào phương pháp xem tướng này, dám khẳng định một nữ ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất nhì đương thời đã làm giải phẫu nâng ngực, bởi vì nếu như bộ ngực của nữ ngôi sao này là tự nhiên, thì hai cánh mũi nhất định phải rất đầy đặn. Cuối cùng chuyện này đương nhiên là chẳng đi đến đâu, sau khi ngôi sao đó chìm xuống, cũng không còn ai nhắc đến chuyện này, là thật hay giả đã khó có thể tra ra.

Hai cánh mũi của Tả tiểu thư cũng không đầy đặn, chiếu theo “Tiểu nhân nghịch” tương pháp, thì bộ ngực đáng lý ra, tuyệt không thể nào trên người như thế kia, vì vậy tôi liền nói:” Tả tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một vấn đề riêng tư, cô có thể không trả lời, nhưng nếu như cô không trả lời, tôi rất khó giúp cô.”

Tả tiểu thư lo lắng nói:” Chỉ cần anh có thể đuổi ả đi, muốn hỏi gì cũng được.”

“ Cô đã làm giải phẫu nâng ngực sao?”

Tả tiểu thư hai má hơi đỏ, lúng túng gật đầu. Tôi nói:” Vấn đề có lẽ xuất phát từ ngực của cô.”

Vào nửa tháng trước, Tả tiểu thư đến một bệnh viện lớn để làm phẫu thuật nâng ngực, mà cô gặp quỷ chính là chuyện phát sinh vào đêm cô xuất viện. Chúng tôi đến đi đầu tra bệnh viện thẩm mỹ này, thế là phát hiện bọn họ chẳng những dính líu tới việc buôn bán nội tạng thi thể, hơn nữa còn

chiết xuất tế bào mỡ trên thi thể, dùng để chế tạo một loại túi gel sinh học, và loại túi gel sinh học này được dùng cho phẫu thuật nâng ngực.

Không bàn đến quan niệm đạo đức, chỉ thuần túy nhìn ở góc độ y học, thì loại túi gel sinh học tạo thành bởi các mô mỡ chiết xuất trên thân thể con người đúng là tài liệu gần như hoàn mỹ để dùng trong phẫu thuật nâng ngực, chẳng những chi phí thấp, hơn nữa sau khi dung nhập vào cơ thể con người, có thể kết hợp một cách hoàn hảo với các tế bào trong cơ thể, trở thành một phần của thân thể. Sau khi giải phẫu, chỉ cần qua một đoạn thời gian, đợi cho loại túi gel sinh học này cùng với các tế bào mỡ nguyên thủy ở trong bộ ngực hoàn toàn kết hợp, thì một cặp tuyết lê hoàn mỹ liền ra đời, bất luận là ở mặt ngoài hay mặt trong đều không khác gì hàng thật.

Cuối cùng bệnh viện bị điếu tra kín, dù sao loại chuyện này nếu đổ bể nhất định sẽ gây ra sự hoảng loạn rất lớn. Sau đó Tả tiểu thư lại đi làm phẫu thuật tách túi gel nhân tạo khỏi bộ ngực, mặc dù đối với một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như vậy mà nói, thì đây là một ca phẫu thuật rất đáng sợ, nhưng so với việc mỗi phút mỗi giây đều bị quỷ quần lấy thì chuyện nào đáng sợ hơn đây?

Lòng yêu cái đẹp mọi người đều có, nhưng cái giá phải trả cho sự xinh đẹp cao bao nhiêu? Bạn nào có ý định làm phẫu thuật nâng ngực, xin nghĩ lại rồi mới làm nhé.

CHƯƠNG 25

Hồ Sơ Số 25: Tình Định Vạn Thế

Gần đây Thiên Thư có chút kỳ quái, làm việc không tập trung, thường hay vừa ngẩn người vừa cười khúc khích. Trước đây một tháng cũng không thấy gọi mấy cuộc gọi cá nhân, bây giờ thì một ngày gọi liền mười mấy cuộc, hơn nữa mỗi lần đều là dùng giọng nhỏ như tiếng mũi vo ve để nói, thậm chí có khi còn trốn ở trong wc để tán gẫu.

Tình trạng như vậy, ai cũng có thể nhìn ra cô ấy đang nói chuyện yêu đương, làm cấp trên của cô ấy, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thường nhật, tôi cũng không nói đến làm gì. Nhưng nếu là làm bạn bè, thì quan tâm đến chút chuyện của cô ấy cũng là chuyện thường tình của con người, nhưng mỗi lần tôi hỏi đến chuyện này, cô ấy luôn im lặng không đáp, chắc tiểu nữ sinh xấu hổ đây mà, tôi cũng không quá để ý.

Tôi không thêm đề ý, cũng không có nghĩa là những người khác cũng giống như vậy, Linh Khuyển và Quỷ Đổng suốt ngày cứ nghĩ làm sao mới có thể tóm được bạn trai của Thiên Thư, ít nhất cũng phải kiếm được một bữa cơm.

Song, “ng nghiêm hình bức cung” đối với Thiên Thư là không có tác dụng, sợ dĩ tôi để cô ấy quản lý hồ sơ vụ án, không chỉ vì cô ấy có trí nhớ cực tốt, mà hơn hết chính là vì cô ấy cực kín miệng, sẽ không tiết lộ cơ mật với người ngoài. Cho nên, Linh Khuyển và Quỷ Đổng đã dùng nhiều cách, thậm chí tuyên bố muốn đem mấy quyển cổ thư mà Thiên Thư xem như sinh mệnh đi thiêu hủy, cũng không thu hoạch được gì.

“Keo này không được ta lại bày keo khác, nếu không hỏi ra được, vậy thì theo dõi đi!” Linh Khuyển và Quỷ Đổng trốn ở một góc thương lượng,

ngày thường phá án làm gì thấy bọn họ tích cực như vậy, có lẽ đây là sự khác biệt giữ hứng thú và công việc mà ra.

Có một đôi mắt âm dương là Quỷ Đồng cùng với cái lỗ mũi chó của Linh Khuyển thì đây đúng là một tổ theo dõi hoàn mỹ nhất rồi, rất nhiều nhiệm vụ theo dõi trước đây, bọn họ cũng chưa từng để mục tiêu vượt mất. Mặc dù Thiên Thư cũng không phải là nghi phạm, theo dõi cô ấy tựa hồ hơi quá đáng, nhưng lúc tan sở thuộc cấp muốn làm gì tôi không xen vào, hơn nữa tôi cũng muốn biết chàng ngốc nào lại coi trọng cô nàng một sách Thiên Thư này. Cho nên, thái độ của tôi với chuyện này là: không ủng hộ, cũng không ngăn cản.

Hôm sau, sau khi đến sở làm một lúc thì Linh Khuyển và Quỷ Đồng kéo tôi đi ra bên ngoài, thần sắc nghiêm trọng báo cáo lại tình huống ngày hôm qua theo dõi. Bọn họ nói sau khi tan sở thì Thiên Thư chạy đến thư viện, nói chuyện phiếm với một nhân viên quản lý thư viện, đợi đến khi nhân viên quản lý tan sở, hai người cùng nhau đi ăn cơm, còn đi xem phim...

Tôi không hiểu nói:” Như vậy rất tốt mà, theo tính tình của Thiên Thư, tìm một nhân viên quản lý thư viện làm bạn trai là quá thích hợp rồi, cô cậu khẩn trương như vậy là sao?”

Quỷ Đồng nghiêm túc nói:” Nếu như là bạn trai thì đã không có vấn đề, đằng này nhân viên quản lý kia lại là nữ.”

Đột nhiên tôi hơi choáng đầu, tình cảm của Thiên Thư là tình yêu đồng tính? Đây chính là vấn đề nghiêm trọng, tuy cảnh đội không có văn bản quy định cảnh viên nhất định phải có tình yêu dị tính bình thường, nhưng đồng tính luyến ái ở trong cảnh đội đúng là rất kiêng kị, một khi bị truyề thông phát hiện cũng rất phiền phức, sẽ làm tổn hại nghiêm trọng đến danh dự của cảnh đội. Cho nên, trước đây khi phát hiện tình huống như thế, phần lớn người trong cuộc sẽ bị gán cho tội đời tư không trong sạch mà cho từ chức.

Vì vậy, bất kể là công hay tư, tôi nhất thiết phải tán gẫu mấy câu cùng với Thiên Thư.

Linh Khuyển và Quỷ Đờng giống như là áp giải phạm nhân đưa Thiên Thư đến ngồi xuống ghế ở trước mặt tôi, không khí hiện trường vô cùng nghiêm túc, tất cả mọi người thần sắc ngưng trọng, ngay cả một người bình thường tương đối “không màng thế sự” là Lục Sĩ cũng kéo dài cái lỗ tai về phía này.

Tôi nhìn Thiên Thư nói:” Chuyện em và nhân viên quản lý thư viện, chúng tôi đã biết, thân là một cảnh viên, một chút quy tắc bất thành văn, hẳn là em nên biết.”

Thiên Thư lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ, nói:” Vậy tôi từ chức là được.”

“ Em cho rằng con đường đang đi là chính xác sao?” Tôi hỏi.

“ Có chính xác hay không đã không còn quan trọng, bởi vì con đường này đã đi được ngàn năm rồi.”

Chúng tôi đều tỏ vẻ không hiểu, Thiên Thư bất đắc dĩ cười khổ, kể cho chúng tôi một câu chuyện giống như một truyền thuyết thần thoại cổ xưa --

Ngàn năm trước đây, Miêu tộc Nam Cương có một đôi tình nhân, nam là dũng sĩ mạnh mẽ nhất trong tộc, nữ là vũ nữ giỏi cổ thuật nhất trong tộc. Bọn họ vốn phải là một đôi trời đất tạo nên, đáng tiếc đúng lúc Miêu Hán giao chiến, là dũng sĩ mạnh mẽ nhất trong tộc đương nhiên không có bất kỳ lý do nào để lùi bước.

Người Hán có kỹ thuật chế tạo vũ khí tiên tiến, sách lược quân sự hoàn thiện, số lượng binh lính cũng nhiều gấp mấy lần so với người Miêu, người Miêu chiến bại cơ hồ là chuyện tất nhiên. Chiến tranh qua đi, người dũng sĩ đó bị thương nặng, vũ nữ dùng hết thủy phương pháp cũng không thể chữa khỏi cho hắn, chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài tính mạng của hắn.

Mắt thấy nam nhân mình yêu sâu đậm sắp qua đời, vu nữ lòng như dao cắt, dự tính cùng tình lang dắt tay nhau xuống hoàng tuyền. Nhưng nàng lại cảm thấy không cam lòng, người chết như đèn tắt, đi qua cầu Nại Hà, uống Mạnh bà thang, trí nhớ kiếp này hết thấy sẽ tiêu biến. Đêm trăng hẹn hò trong rừng thẳm, bình minh nghịch nước bên dòng suối, hoàng hôn trên đỉnh núi mà hôn nhau, những ký ức khắc cốt ghi tâm này đều sẽ cùng với thân xác hóa thành cát bụi.

Vu nữ muốn cất giữ những ký ức này, thậm chí còn muốn dùng những ký ức này truyền đến kiếp sau để tiếp tục lương duyên kiếp trước. Nàng chạy đua với thời gian hòng nghiên cứu ra một loại cổ thuật mới, hy vọng loại cổ thuật này có thể đem những kỷ niệm ngọt ngào khắc sâu vào trong linh hồn, cho dù trải qua luân hồi cũng sẽ không biến mất. Sau đó, nàng thành công, ngay một khắc trước lúc dừng sĩ qua đời nàng đã thành công, nàng thông qua cổ thuật đem tất cả ký ức khắc vào nơi sâu thẳm của linh hồn song phương, để kiếp sau nối tiếp tình duyên kiếp trước.

Vu nữ cổ thuật không chỉ có thể khiến cho người bị thi thuật giữ được ký ức yêu thương của song phương, mà còn có thể tạo ra mối liên lạc vô hình giữa hai người, dẫn đường cho hai người gặp lại ở kiếp sau. Một khi hai người gặp nhau, những ký ức này sẽ lập tức kích hoạt, xông ra từ nơi sâu thẳm của linh hồn. Như vậy cho dù là trải qua bao nhiêu kiếp luân hồi, hai người cũng có thể không ngừng tiếp tục yêu nhau. Nhưng mà, bởi vì thời gian cấp bách, cổ thuật mà nàng nghiên cứu tạo ra cũng không hoàn thiện, tồn tại một thiếu sót trí mạng...

Thiếu sót chính là người bị thi thuật không thể duy trì giống gốc và giới tính, có khi sinh ra là cùng giới tính, thậm chí có khi một người thì trở thành chó mèo, một người trở thành bò dê. Đây là một thiếu sót đáng sợ, người bị thi thuật không cách nào xóa đi trí nhớ nơi sâu thẳm trong linh hồn, cũng không cách nào thay đổi hiện trạng, mỗi kiếp nhất định sẽ gặp nhau yêu nhau, sau đó chìm trong thống khổ vượt qua một kiếp.

Nghe xong câu chuyện của Thiên Thư, Quỷ Đờng đã rơi nước mắt, dùng thanh âm run rẩy nhìn Thiên Thư nói:” Cô chính là vu nữ hả?”

Thiên Thư im lặng gật đầu, tôi nói:” Nếu em đã khôi phục trí nhớ vu nữ, vì sao không hoàn thiện loại cổ thuật này, khiến cho bị kịch không còn tiếp tục diễn ra nữa ?”

Thiên Thư chán chường rơi lệ, hồn thức nói:” Muốn đem trí nhớ khắc vào nơi sâu thẳm trong linh hồn đã không phải là chuyện dễ dàng, huống chi còn muốn không bị ảnh hưởng bởi luân hồi. Luân hồi giống như rửa chén đĩa, mà trí nhớ thì giống như là nước sốt dính trên mặt đĩa, chỉ có vết nứt vô cùng bí mật mới có thể còn đọng lại một ít nước sốt. Vì vậy, vu nữ chỉ có thể đem một vài kỷ niệm ngọt ngào cất vào chỗ sâu thẳm trong linh hồn, còn những trí nhớ khác thì đã sớm bị xóa đi trong quá trình luân hồi rồi.”

Tất cả mọi người trầm mặc, đến lúc Thiên Thư đứng dậy trở về vị trí của mình bắt đầu đánh đơn từ chức, tôi mới mở miệng:” Em đi, tôi tìm ai thay thế vị trí của em đây a!”

Thiên Thư bất đắc dĩ thở dài:” Tình huống của tôi nếu để người ngoài biết, cấp trên nhất định sẽ tìm anh phiên toái.”

“ Biết thì thế nào, dù sao cấp trên đối với bên ngoài cũng không thừa nhận sự tồn tại của chúng ta. Nhưng nếu như em đi, phiên phức của chúng tôi ngay lập tức sẽ tới, nội cái việc đem hồ sơ lưu vào máy vi tính thôi thì chúng tôi cũng đủ bận chết rồi.”

Thiên Thư cúi đầu, lầm bầm nói:” Các người sẽ không kỳ thị tôi đó chứ?”

Bọn người Quỷ Đờng cùng nhau lắc đầu nói không, tôi nói:” Thành thật mà nói, khi biết em sau này không thể nào thích tôi, tôi ngược lại cảm thấy mình an toàn hơn, a....” Thiên Thư ném ra một chén trà, đập vào trên đầu tôi.

Thật ra thì, mấy năm trước trung ương đã sửa đổi định nghĩa về đồng tính luyến ái, từ “ bất thường về tinh thần” đổi thành “ xu hướng tình dục bất thường”, nói cách khác, người đồng tính luyến ái cũng là người bình thường, chỉ cần không làm chuyện vi phạm pháp luật, thì đều là công dân lương thiện, được pháp luật bảo vệ như nhau.

Có lẽ, nơi sâu thẳm trong linh hồn của chúng ta cũng cất dấu một tình yêu khắc cốt ghi tâm, chẳng qua là ở trong quá trình luân hồi, đoạn trí nhớ này đã bị xóa đi mất một phần, nhưng trí nhớ còn sót lại vẫn sẽ dẫn đường cho chúng ta đi tìm kiếm tình yêu đích thật thuộc về mình.

Vừa gặp đã yêu cũng có khi là như thế!

CHƯƠNG 26

Hồ Sơ Số 26: Khuy Giáng

Ông chủ Đồng làm ăn càng lúc càng lớn, gần đây còn chuyển văn phòng công ty đến tòa nhà cao cấp. Vốn tưởng rằng chuyển đến tòa nhà nằm ở vị trí trung tâm thương mại sầm uất nhất nhì thành phố, có thể giúp cho chuyện làm ăn phát triển lên một tầm cao mới, nhưng chuyển đến đây còn chưa đến một tháng thì liên tiếp xảy ra chuyện kỳ lạ, nhân viên suốt ngày lo lắng bất an, không thể chuyên tâm làm việc, kinh doanh tự nhiên giảm sút thê thảm.

Ông chủ Đồng là người theo chủ nghĩa vô thần, không tin ma quỷ, mặc dù có không ít quái sự liên tục phát sinh bên người, nhưng y vẫn kiên trì tín niệm của mình, cho rằng đối thủ trên thương trường đã âm thầm giở trò quỷ, cho nên liề ền báo cảnh sát.

Tuýp người như ông chủ Đồng rất chủ quan, từ trong miệng y không thể nào biết rõ chân tướng thực tế như thế nào, bởi vì y sẽ thêm vào đó một lượng lớn thông tin do chính mình suy đoán. Thật may, thư ký của y cũng cùng tới báo án, cho nên tôi tập trung toàn bộ lực chú ý lên người cô thư ký họ Lữ này.

Để tránh bị ông chủ Đồng làm ảnh hưởng, tôi cố ý mời thư ký Lữ đến một phòng cho khẫu cung khác, tôi nói:” Lữ tiểu thư, bây giờ ông chủ Đồng không ở đây, cô có thể yên tâm kể những chuyện mình biết cho tôi nghe.”

Thư ký Lữ gật đầu một cái, kể lại cặn kẽ những quái sự gặp phải gần đây ---

Hai năm gần đây công ty kinh doanh tương đối khá, cho nên ông chủ liền muốn chuyển đến khu trung tâm thành phố, thứ nhất là môi trường thuận lợi để phát triển kinh doanh, thứ hai là chuyển đến nơi sầm uất cũng sẽ dễ dàng tuyển dụng thêm nhân viên.

Ông chủ thông qua mấy công ty môi giới bất động sản, cuối cùng cũng tìm được địa phương hài lòng, chính là tòa nhà hiện tại công ty đang đặt văn phòng kinh doanh. Tòa nhà này nằm trong khu vực sầm uất ở trung tâm thành phố, giao thông rất thuận tiện, tiền thuê cũng rất hợp lý, nhưng sau khi chuyển vào, quái sự lại liên tiếp xảy ra.

Đầu tiên, chúng tôi vừa đi vào văn phòng đã cảm thấy có người ở sau lưng nhìn mình chằm chằm, nhưng quay đầu lại thì chẳng nhìn thấy gì. Loại cảm giác này rất kỳ quái, không phải thỉnh thoảng một hai lần, mà là mỗi phút mỗi giây đều như vậy, chỉ cần vào bên trong văn phòng sẽ có loại cảm giác này, nhưng đi ra ngoài, loại cảm giác này liền biến mất.

Lúc bắt đầu chẳng qua chỉ là loại cảm giác kỳ lạ này, mặc dù khiến cho người ta không thoải mái, nhưng chúng tôi đều là người làm công, cho nên không dám nói ra nói vào đi đâu gì. Nhưng mà, càng về sau thì càng xấu...

Bởi vì công ty kinh doanh tốt, nên có rất nhiều công việc phải làm, cộng thêm chuyện mới vừa chuyển sang chỗ mới, nhân lực cũng không đảm bảo, cho nên làm thêm giờ là việc không thể tránh khỏi. Ngay vào buổi tối tăng ca đầu tiên sau ngày chuyển đến, tôi làm đến hơn chín giờ cũng chưa hết việc. Mặc dù công việc rất nhiều, nhưng con người luôn có ba việc gấp, lúc này chính là đi wc.

Lúc đi vào wc, tôi cảm thấy chắc chắn có người ở sau lưng nhìn mình chằm chằm, mặc dù ban ngày cũng thường xuyên có cảm giác này, nhưng vào buổi tối thì loại cảm giác này lại khiến cho người ta lo sợ trong lòng. Hơn nữa lúc đó trong wc chỉ có một mình tôi, cho nên lại càng đặc biệt sợ. Trước khi vào wc, tôi cảm thấy gấp lắm rồi, nhưng bởi vì cảm thấy có người đang ngó chừng mình, cho nên thế nào cũng không tiểu tiện được, như vậy càng khiến trong lòng tôi lo lắng hơn.

Lúc đó tôi nghĩ chẳng qua là mình tự hù mình mà thôi, sau lưng chẳng có gì đâu, không có gì phải sợ. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lúc nào cũng nao nao, không nhìn được quay đầu lại nhìn một cái. Ai biết, lần này quay đầu lại thế nhưng nhìn thấy sau lưng có một đôi mắt, nói chính xác thì là hai con mắt.

Tôi hoảng sợ thét lên thất thanh, muốn lao ra phía ngoài, nhưng lại quên kéo váy lên, vì vậy trật chân té xuống. Lúc tôi từ dưới sàn nhà đứng lên, kéo lại váy rồi muốn xông ra ngoài, thì không nhìn được lại quay đầu nhìn thêm cái nữa, vừa quay đầu lại nhìn thì phát hiện hai con mắt kia cơ hồ sát ngay chớp mũi tôi, thiếu chút nữa hèn phách tôi bị dọa bay mất. Tôi bỏ chạy như điên, khi thấy mọi người rồi mới bình tĩnh trở lại, thậm chí tôi còn quên cả kéo khoá váy.

Sau đó, tôi bị bệnh chùng mấy ngày, xin nghỉ phép ở nhà. Thời điểm trở lại làm việc, phát hiện vấn đề đã nghiêm trọng hơn, tình huống của mấy nam đồng nghiệp còn đỡ một chút, còn mấy nữ đồng nghiệp ai cũng đều bị hai con mắt kia hù dọa qua. Nữ đồng nghiệp nếu mặc váy đi làm, nhất định sẽ phát hiện hai con mắt đó ở dưới gầm bàn, tương tự đi wc cũng vậy. Chúng tôi sợ đến nỗi không dám mặc váy, đi wc thì cùng nhau đi, hoặc đi xuống wc ở tầng thượng mại bên dưới.

Mặc dù chúng tôi rất cảnh giác, thế nhưng hai con mắt kia ngày càng càn rỡ, hại chúng tôi không thể chuyên tâm làm việc. Buổi tối mấy hôm trước, thì càng đáng sợ hơn...

Đêm đó chúng tôi có giờ tăng ca, hơn nữa còn làm thêm đến rất khuya, đại khái chừng mười giờ, đột nhiên mất điện. Vốn là toà nhà này có máy phát điện, trong văn phòng của chúng tôi cũng có trang bị đèn sạc khẩn cấp, nhưng vào lúc mất điện, thì máy phát điện của toà nhà hình như không có khởi động, còn đèn khẩn cấp thì toàn bộ hư hết, hơn nữa ánh sáng ngoài cửa sổ cũng không lọt vào, chúng tôi giống như bị rơi vào một cái hố đen, chẳng nhìn thấy cái gì.

Lúc đó tôi rất sợ, không tự chủ được thét lên chói tai, nhưng tôi la hét một hồi, lại phát hiện mình chỉ nghe được chính thanh âm của mình. Tôi hoảng sợ gọi tên mấy người khác, nhưng lại không có ai trả lời, thậm chí cho dù là một thanh âm nhỏ xíu cũng không nghe thấy. Tôi muốn lao ra phía ngoài, nhưng bởi vì quá tối, nên đụng phải không ít bàn ghế, khiến cho mình ngã nhào xuống đất.

Tôi thật sự quá sợ, liền nhắm mắt bò ở trên mặt đất, dựa vào trí nhớ bò ra hướng cửa. Bò không được bao lâu, tôi liền sờ trúng một thứ giống như quả bóng bàn, mở mắt nhìn, thì ra là một con mắt to tròn.

Tôi sợ bắn cả người lên, lúc này mới phát hiện chung quanh toàn là những con mắt, trên mặt đất có, lơ lửng giữa không trung cũng có. Nơi này tối đến mức đưa tay ra không thấy được năm ngón, nhưng tôi không biết vì sao vẫn có thể nhìn thấy những quái vật này rõ ràng như vậy, chỉ biết mình rất sợ. Tôi muốn chạy ra phía ngoài, mặc dù tôi không còn phân biệt được phương hướng, nhưng tôi vẫn muốn chạy. Nhưng mà, bất kể tôi chạy hướng nào, những con mắt đó đều cố ý chắn đường, căn bản không thể trốn thoát.

Đáng sợ hơn chính là, những con mắt kia đột nhiên nứt ra, biến thành những cái miệng to với hàm răng sắc bén, cùng lao vào cắn xé quần áo trên người tôi. Lúc toàn bộ y phục trên người tôi bị cắn nát, những con mắt đó di chuyển xung quanh tôi, vừa di chuyển vừa phát ra tiếng cười đáng sợ.

Tôi sợ ngất đi luôn, khi tỉnh lại, đồng nghiệp nói cho tôi biết, tất cả nữ đồng nghiệp ai nấy đều gặp chuyện đáng sợ. Nhưng nam đồng nghiệp thì chẳng ai xảy ra chuyện gì, chẳng qua chỉ nhìn thấy chúng tôi liên tục thét lên chói tai, sau đó chạy loạn chui loạn lên, sau nữa thì khóc thét té xỉu. Về phần mất điện, hay y phục bị cắn nát thì là chuyện hoàn toàn không có phát sinh qua.

Tôi cùng Linh Khuyển đi đến công ty của ông chủ Đồng, vừa vào cửa lớn, Linh Khuyển đã nói ngửi được mùi lạ. Sau khi đi mấy vòng, hần liền khẳng định là mùi formol, mùi là ở trên trần nhà truyền tới.

Chúng tôi mất một phen công phu, từ bên trong trần nhà tìm ra một bình thuỷ tinh được bọc trong tấm vải vàng vẽ đầy phù chú, trong bình chứa đầy chất lỏng màu xanh biếc, ngâm lấy hai nhãn cầu.

Sau khi trải qua đi ều tra, xác định giờ trò quỷ không phải là đối thủ của ông chủ Đồng, mà là một người thuê văn phòng trước đây. Người thuê văn phòng trước đây là một người Hong Kong, thường hay phải đi đi về về giữa Hong Kong và nơi này, bởi vì sợ thời điểm mình không có ở đây, nhân viên sẽ lười biếng, cho nên y mời một hàng đầu sư đến công ty hạ một “Khuy giáng” để giám thị nhân viên. Kết quả khéo hoá thành vụng, nhân viên bị dọa sợ đến hoảng loạn, đương nhiên là không cách nào tránh khỏi phải đóng cửa.

Ông chủ người Hong Kong này sau khi đóng cửa công ty, không biết là cố ý hay là vô tình, không có tiến hành xử lý “Khuy giáng” giấu ở trên trần nhà. Còn ông chủ Đồng mới chuyển tới nơi này thấy trang trí nội thất không tệ lắm, cho nên cũng chưa có tiến hành tân trang, vì vậy cũng không phát hiện bí mật trên trần nhà.

Thiên Thư nói:” Khuy giáng vốn chỉ là vật dùng để nhòm ngó người khác, nhưng cái khuy giáng giấu ở trên trần nhà này bởi vì mất đi người đi ều khiển, mà đi lung tung hấp thu tinh khí người khác, lúc này đã xuất hiện những điểm đặc thù của yêu quái.”

“ Vậy đem nó tiêu huỷ đi, dù sao ông chủ Đồng cũng không truy cứu thêm gì nữa.” Tôi nói.

“ Cũng không nhất định phải tiêu huỷ nó, giữ lại cũng có chỗ hữu dụng đó.”

“ Có chỗ nào hữu dụng?” Tôi không biết Thiên Thư nghĩ đến chủ ý quái quỷ gì.

Thiên Thư lộ ra nụ cười thần bí:” Nó có thể biến đôi mắt của Quỷ Đổng từ Âm Dương Nhãn thành Thiên Lý Nhãn.”

Cái chủ ý này của Thiên Thư không phải t ỏi, nhưng muốn biến thành hiện thực cũng không phải dễ dàng, tôi nghĩ Quỷ Đổng nhất định sẽ thẳng tay ném cái bình chất lỏng ngâm hai con mắt này vào thùng rác, hơn nữa còn b ối thêm cho nó một cục gạch. (vì Quỷ Đổng là con gái í mà..... – cốc :D)

(Khuy giáng 窺降: nghĩa đen của từ này là nhìn trộm xuống, còn trong hồ sơ này nó là một vật rất chi là tà ác, hehehe.... - cốc)

CHƯƠNG 27

Hồ Sơ Số 27: Gõ Cửa

“ Cốc cốc, cốc cốc, cốc cốc...”

Một cô bé tên là Tiểu Hà không ngừng gõ cửa đầu đầu theo tiết tấu, nhưng bất kể cô bé gõ thế nào, cũng sẽ không có ai vì vậy mà mở cửa ra, bởi vì nơi cô bé đang ở chính là bên trong một căn phòng tại bệnh viện tâm thần.

Trải qua chẩn đoán của bác sĩ, Tiểu Hà có triệu chứng tâm thần phân liệt nghiêm trọng, nếu như không để cô bé gõ cửa, cô bé sẽ nổi điên, nhưng nếu để cô bé gõ cửa thì, cô bé sẽ rất an tĩnh. Sở dĩ tôi tìm đến cô bé, là bởi vì cô bé bị hiềm nghi đã giết chết cha mẹ mình.

Sau khi chào hỏi với đồng nghiệp đứng ngoài cửa, y tá Hoàng dẫn đường lấy chìa khoá mở cửa phòng ra, phía sau cánh cửa này chính là phòng bệnh của Tiểu Hà. Cửa phòng mở ra, Tiểu Hà vốn vẫn gõ cửa từ nãy đến giờ không có nhào ra ngoài giống như tôi đã tưởng tượng, cô bé lui đến bên giường rồi cuộn tròn lại, đồng thời không ngừng run rẩy.

Y tá Hoàng ra dấu bảo tôi đi vào phòng bệnh, sau khi chúng tôi tiến vào, cô ấy lập tức khoá kỹ cửa phòng lại, cùng tôi đứng sang một bên. Sau khi đóng cửa lại, Tiểu Hà dò xét nhìn chúng tôi một cái, sau đó lực chú ý lại tập trung lên trên cánh cửa, rón ra rón rén đến gần cửa phòng, lần nữa gõ cửa theo nhịp.

Y tá Hoàng nói nhỏ bên tai tôi:” Anh có thể hỏi chuyện cô bé, nhưng tốt nhất không nên hỏi đến chuyện cha mẹ, như vậy sẽ kích thích tâm tình của nó.”

Tôi gật đầu ra hiệu mình hiểu rõ, sau đó mới đi đến trước người Tiểu Hà, dùng giọng ôn hoà nhất nói:” Chúng ta tán gẫu mấy câu nha?”

Tiểu Hà nhìn tôi một cái, không nói gì, chỉ khe khẽ gật đầu, nhưng ngay sau đó lực chú ý lại trở về bên trên cánh cửa, động tác gõ cửa vẫn tiếp tục không hề gián đoạn.

Tôi nghĩ, nếu như tôi trực tiếp hỏi cô bé vì sao lại giết chết cha mẹ mình, cô bé nhất định sẽ nổi điên, sau đó y tá Hoàng sẽ trực tiếp đạp tôi bay ra ngoài. Cho nên, tôi tính bắt đầu gọi chuyện từ một cái gì đó mà cô bé có hứng thú, mà lúc này dễ chọn nhất đương nhiên là cái chuyện gõ cửa mà cô bé đang làm. Vì vậy, tôi hỏi:” Sao em lại gõ cửa hoài vậy, gõ cửa rất thích thú sao?”

Tiểu Hà đột nhiên ngừng động tác gõ cửa lại, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, đột nhiên chụp lấy tay tôi, thần tình ngây ngốc nói:” Rất thích thú, quả thật rất thích thú. Tới đây, tôi chỉ cho anh cách chơi thế nào...” Cô bé cầm lấy tay tôi gõ lên cửa, mỗi một lần gõ liên tục hai cái.

Mặc dù tôi cảm thấy cùng với một người bệnh tâm thần ở bên trong phòng gõ cửa, quả thật giống như tôi cũng có bệnh tâm thần, nhưng vì để hiểu rõ chân tướng câu chuyện, tôi không thể không làm bệnh nhân tâm thần một lần. Sau khi cùng Tiểu Hà gõ một lát, tôi làm bộ như không hiểu nói:” Rốt cuộc chơi thế nào, chẳng lẽ cứ gõ cửa liên tục thế này sao?”

Tiểu Hà thần bí cười cười:” Dĩ nhiên không phải cứ gõ cửa như vậy, chẳng qua tôi để anh tập luyện trước một chút, để nắm bắt bí quyết trong đó.”

“ Gõ cửa cũng có bí quyết sao?” Tôi giả vờ không hiểu hỏi.

Tiểu Hà giống như một đại sư phụ nói với tôi:” Dĩ nhiên, mọi thứ đều có phân âm dương, gõ cửa cũng giống vậy, một cái dương hai cái âm, muốn gõ cửa dương thì gõ một cái, muốn gõ cửa âm thì gõ hai cái.”

“ Cái gì mà cửa dương cửa âm a? Ta nghe không hiểu!” Tôi giả ngơ giả ngáo hỏi Tiểu Hà, đồng thời khoé mắt hướng qua y tá Hoàng bên kia liếc

một cái, quả nhiên để tôi phát hiện cô ta đang cười trộm.

Tiểu Hà đột nhiên thần thần bí bí kéo tôi đến góc tường, giường bệnh vừa khéo chắn ở giữa chúng tôi và y tá Hoàng, hiển nhiên cô bé có bí mật muốn nói với tôi. Y tá Hoàng biết đi đâu kiếm một cái ghế ngồi xuống, cũng tùy ý mở một cuốn tạp chí, giường bệnh che khuất tầm mắt, khiến cho bọn tôi không thể trực tiếp nhìn thấy đối phương.

Tiểu Hà rướn cổ lên liếc y tá Hoàng một cái, xác định cô ấy không có chú ý chúng tôi mới thì thần bí của tôi nói:” Bây giờ tôi dạy anh chơi một trò rất thú vị, cái trò này gọi là ‘gỗ cửa âm’. Giống như vừa rồi tôi đã nói, mọi thứ đều phân âm dương, căn nhà cũng giống như vậy phân ra âm trạch và dương trạch. Đừng hiểu lầm âm trạch mà tôi nói là một phần, âm trạch mà tôi nói thật ra là linh hồn của căn nhà.”

“ Căn nhà cũng có linh hồn sao?”

Tiểu Hà dùng ánh mắt khinh thường trừng tôi một cái:” Dương nhiên là có, thế gian vạn vật đều có linh hồn, một tảng đá một hạt cát sợ là bản thân nó cũng có linh tính, hướng chi là căn nhà. Bất quá cũng không phải căn nhà nào cũng đều có linh hồn, căn nhà lúc mới xây sẽ không có, chỉ có căn nhà nào tồn tại trên hai mươi năm mới có linh hồn.”

Tôi đột nhiên cảm thấy đầu mình có chút choáng, Tiểu Hà câu trước nói một hạt cát cũng có linh hồn, câu sau thì nói không phải tất cả căn nhà đều có linh hồn, rõ ràng cho thấy trước sau mâu thuẫn. Tôi nghĩ, nếu như tôi không mau chóng tìm hiểu được rõ ràng chân tướng câu chuyện, phải ở cùng một chỗ với Tiểu Hà nhiều thêm mấy ngày, chắc tôi cũng sẽ bị loạn thần kinh mất thôi. Vì vậy, tôi liền thúc giục cô bé nói nhanh lên một chút.

Tiểu Hà liếc tôi một cái, nói:” Anh phải cẩn thận nghe rõ từng chữ một, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.”

Tôi hỏi sẽ gặp nguy hiểm gì, Tiểu Hà không trả lời tôi, nói tiếp:” Muốn chơi ‘gỗ cửa âm’, nhất định phải chọn được căn nhà có linh hồn, sau đó vào đêm không có trăng, lúc rạng sáng, tắt tất cả các ngọn đèn ở trong nhà,

còn phải đóng cửa sổ thật kỹ, thả rèm cửa sổ xuống, tạo thành một căn mật thất tối đen kín gió. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, thì đi gõ cửa ra vào, mỗi lần đầu phải gõ hai cái, ‘cốc cốc, cốc cốc, cốc cốc’ gõ liên tục không ngừng, cho đến khi nghe được ngoài cửa có tiếng gõ cửa ‘cốc, cốc, cốc’ mỗi lần một cái vang lên, thì nhỏ giọng hỏi ‘người nào bên ngoài đấy’. Nếu như không có người trả lời, thì lập tức mở cửa ra...”

Tiểu Hà đột nhiên không nói lời nào, tôi liền hỏi:” Mở cửa ra, trò chơi lần kết thúc?”

Tiểu Hà lại lộ ra nụ cười thần bí, nói:” Dĩ nhiên không phải, mở cửa ra chính là lúc trò chơi bắt đầu, bởi vì sau khi mở cửa ra, anh sẽ phát hiện bên ngoài cửa cùng với bên trong cửa cảnh tượng giống nhau như đúc, cùng là một căn nhà.”

Rốt cục nói đến trọng điểm rồi, tôi giả vờ không tin:” Làm sao có thể như vậy, ngoài cửa không phải là đường phố sao, làm sao lại trở thành một căn nhà được?”

Tiểu Hà nghiêm túc nói:” Bởi vì lúc gõ cửa anh đã đánh thức linh hồn của căn nhà, mà cánh cửa ra vào chính là điểm giao tiếp giữa căn nhà và linh hồn của nó, bên trong cửa là căn nhà thật, còn ngoài cửa chính là linh hồn căn nhà.”

“ Ta không tin, khẳng định em đang gạt ta.”

Tiểu Hà bị tôi làm cho nổi nóng, liền lớn tiếng la lên:” Tôi không có gạt anh, là thật, là thật...”

Y tá Hoàng nhìn thấy Tiểu Hà có vẻ không khống chế được tâm tình, liền muốn tiến qua hỗ trợ, tôi lập tức nháy mắt ra hiệu cho cô ấy biết đừng qua đây, sau đó dùng giọng khiêu khích nói với Tiểu Hà:” Làm sao em biết là thật, em đã chơi qua rồi sao?”

Tiểu Hà nín thở quỳ xuống, thần tình kích động la lên:” Tôi đã chơi, cho nên tôi biết là thật, bên ngoài cửa chính là linh hồn của căn nhà.”

Tiểu Hà rơi vào bẫy rập của tôi, khiến tôi âm thầm cười trộm trong lòng, nhưng tôi cũng không có bộc lộ tâm tình này của mình ra ngoài, tiếp tục làm bộ như không tin, hơi đờ cao dây thanh quản nói:” Nếu em đã chơi qua, vậy thì nói quá trình cho ta biết, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng.”

Tiểu Hà nín y phục tôi thật chắc, đôi mắt mở to cực đại, gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi, giống như sợ tôi chạy đi mất. Cô bé thay đổi vị trí chặn lấy đường đi của tôi, sau khi đã xác định tôi không thể bỏ chạy, mới bắt đầu thuật lại quá trình chơi trò “Gõ cửa âm” của mình ---

Nhà của tôi đã có từ trước khi ba mẹ kết hôn, đến bây giờ cũng đã có hơn hai mươi năm tuổi. Đêm hôm đó, ba mẹ đều đã ngủ, tôi liền đóng hết các cửa sổ trong phòng khách, đèn cũng tắt hết, ngay cả cái dao điện cũng cúp luôn, hạ hết rèm cửa xuống, sau đó đi đến trước cửa ra vào gõ cửa, mỗi lần đều là gõ nhanh liên tục hai cái, cốc cốc, cốc cốc, cốc cốc... Tôi cứ gõ liên tục không ngừng, cũng không biết gõ được bao lâu, dù sao tôi cũng rất nhẫn nại, vẫn tiếp tục gõ...

Rốt cục, tôi nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa, thanh âm kia rất nhỏ, rất dễ dàng bị tiếng gõ cửa của tôi át mất, tôi hoài nghi tiếng gõ cửa đã sớm xuất hiện, chẳng qua là lúc đó tôi không có chú ý tới thôi. Tiếng gõ cửa từng cái từng cái một, cốc, cốc, cốc... Tiết tấu gõ cửa là giống nhau, mỗi khi tôi gõ hai cái, ngoài cửa sẽ lập tức gõ một cái. Trong lòng tôi vừa mừng vừa sợ, rất muốn mở cửa ra, nhưng lại lo lắng ở ngoài cửa chờ đợi tôi, không biết sẽ là thứ đáng sợ gì nữa.

Tôi do dự một lát, lòng hiếu kỳ rốt cục chiến thắng nỗi sợ, tôi thành công mở cửa ra, phát hiện bên ngoài cửa cái gì cũng không có, tối đen như mực. Thời điểm tôi đang vô cùng thất vọng, thì một cảm giác lạnh lẽo bò dọc sống lưng, trong nháy mắt lan ra khắp cơ thể ngấm vào từng tế bào, đồng thời da đầu cũng hoàn toàn tê dại. Sở dĩ tôi cảm thấy sợ hãi, là bởi vì ngoài cửa đáng lẽ phải là đường phố, cho dù không có ánh trăng, không có đèn đường, cũng không thể tối đen như mực thế này.

Tôi biết mình thành công, ngoài cửa không phải là đường phố, mà là một cái phòng khách khác, cho nên mới tối đen như vậy. Cảm giác vừa mừng vừa sợ lại lần nữa xuất hiện, nhưng lần này cảm giác “sợ” nếu so với cảm giác “mừng” thì phải lớn hơn gấp trăm lần. Lòng hiếu kỳ lần nữa đã làm cho lá gan của tôi thêm dày, tôi đưa hai tay ra đi tới phía trước, mò mẫm bên trong bóng tối, từng bước từng bước đi vào phòng khách ở ngoài cửa ra vào...

(“Bang!” Tiểu Hà bất thành linh tăng volume, cơ hồ làm tôi giật mình nhảy dựng lên, nhưng cô bé lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục thuật lại câu chuyện của mình)

Một tiếng động thật lớn vang lên ở phía sau lưng tôi, cơ hồ khiến cho tim trong ngực tôi sợ đến nhảy ra ngoài. Tôi vội vàng quay đầu lại nhìn về phía cửa ra vào, nhưng mà cửa ra vào đã đóng lại, tôi muốn mở cửa ra, lại phát hiện mình bị nhốt ở ngoài cửa. Đang lúc tôi không biết làm sao, thì mặt cửa bên kia truyền đến tiếng gõ cửa, cộc cộc, cộc cộc, cộc cộc... Mỗi lần đều là gõ liên tục hai cái, tiết tấu giống hệt như tôi đã gõ lúc nãy.

Tôi biết nhất định mình đã bị kẹt bên trong linh hồn của căn nhà, tôi rất sợ, rất muốn chạy đi. Nhưng mà cửa đã khoá, tôi lại mặc áo ngủ, trên người không có chìa khoá... Cái chìa khoá, không sai, là cái chìa khoá, chỉ cần tôi có thể tìm thấy chìa khoá là có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này. Nhưng cái chìa khoá kia đang ở đâu? Ở trong phòng, ở trong phòng của tôi.

Phòng của tôi và ba mẹ đều ở trên lầu hai, tôi bên trái, ba mẹ ở bên phải. Tôi chạy như điên lên lầu hai, nhưng bởi vì chung quanh tối đến nỗi đưa tay ra không thấy được năm ngón, nên chạy chưa được mấy bước đã bị vướng vào bàn trà trật chân té xuống. Tôi giẫy dụa bò dậy, lúc tay chống xuống đất thì sờ trúng một thứ lạnh như băng, là dao, là con dao gọt trái cây đặt ở trên bàn trà. Tôi giống như nhặt được lá bùa cứu mạng, hai tay nắm chặt chuôi dao gọt trái cây, bởi vì tôi không biết trong bóng tối có ẩn dấu thứ đáng sợ gì hay không.

Tôi cầm lấy con dao gọt trái cây dựa vào tường đi lên lầu hai, đi vào gian phòng ở bên trái. Rèm cửa sổ trong phòng không có buông xuống, ánh sao yếu ớt xuyên qua cửa sổ, soi sáng gian phòng. Mặc dù ánh sao rất yếu ớt nhưng mới vừa rồi tôi còn ở trong bóng tối, cho nên có thể nhờ vào ánh sao mà nhìn thấy rõ hết thảy bên trong phòng.

Đó cũng không phải là phòng của tôi, mặc dù tôi khẳng định mình đã đi vào gian phòng ở bên trái, nhưng nơi này lại không phải là phòng của tôi, mà là phòng của ba mẹ, ba mẹ nằm ở trên giường ngủ chính là bằng chứng tốt nhất. Ngay lúc tôi xoay người muốn đi đến gian phòng của mình để tìm cái chìa khoá, thì một ý niệm đáng sợ lướt qua trong đầu, nơi này là linh hồn căn nhà, tại sao ba mẹ lại xuất hiện ở chỗ này được? Nếu ba mẹ xuất hiện ở chỗ này, như vậy “tôi” cũng xuất hiện ở chỗ này hay sao?

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, thì một thanh âm lạnh như băng ở sau lưng tôi vang lên:” Người đang ở đây tìm ta sao, hay tìm cái này?”

Tôi hoảng sợ xoay người lại, hai tay siết chặt con dao gọt trái cây. Tôi nhìn thấy “tôi” --- Một “tôi” khác, nó ngẩng ở đầu giường, tay phải cầm một xâu chìa khoá khẽ lắc qua lắc lại, tay trái cầm một con dao gọt trái cây đang kề trên cổ của ba ba. Tôi nhìn nó hét to lên, hỏi nó là ai, muốn làm gì?

Nó cầm con dao gọt trái cây xuống cổ ba ba, nói nó chính là tôi, nói là tôi biết nó đang muốn làm gì. Tôi biết nó muốn giết ba ba, vì vậy tôi liền xông lên muốn liều mạng với nó. Dường như tôi đã dùng con dao gọt trái cây chém lên mặt nó một vết thương rất sâu, thế nhưng nó lại quỷ dị nhìn tôi cười cười, nói tôi không thể giết nó chết, tiếp theo nó liền biến mất, nhưng ngay sau đó thanh âm của nó lại vang lên. Thì ra là ba mẹ đang nằm ở trên giường không ngờ đầu đã biến thành ‘tôi’, bọn nó ngẩng dậy cùng nhau nói tôi không thể giết chết bọn nó, tôi rất sợ, cũng rất tức giận, nắm con dao gọt trái cây đánh về phía bọn nó, đâm bừa chém loạn lên trên người bọn nó....

Ba mẹ của Tiểu Hà chính là bởi vì trên người có vô số vết dao, động mạch chủ bị cắt đứt mất máu quá nhiều nên đã dẫn tới tử vong. Về phần

hung khí thì chính là con dao gọt trái cây mà Tiểu Hà đã nhắc tới. Tôi hoài nghi Tiểu Hà đã giết chết cha mẹ mình trong tình huống thần trí mơ hồ, mà sở dĩ thần trí của cô bé trở nên mơ hồ, nguyên do rất có thể là vì trò “gõ cửa âm”.

Căn nhà có linh hồn hay không, tôi không biết, nhưng căn nhà khẳng định có từ trường. Thời điểm Tiểu Hà chơi trò “Gõ cửa âm”, đã tắt cầu dao tổng, còn đóng cửa sổ và buông rèm, như vậy phần nào đã ngăn cách sự quấy nhiễu từ ngoại cảnh, khiến cho từ trường của căn nhà trở nên mạnh mẽ và ít bị nhiễu hơn. Mà trong quá trình cô bé gõ cửa, tinh thần tập trung cao độ, hơn nữa khẩn trương quá mức, cộng thêm bị từ trường căn nhà ảnh hưởng, rất có khả năng sinh ra ảo giác, cũng ở trong ảo giác mà gây ra bi kịch. Về phần cô bé nói mỗi lần gõ nhất định phải hai cái, tôi nghĩ cũng không phải là mấu chốt của vấn đề, bởi vì không ít người gõ cửa đầu gõ một lúc hai cái hoặc ba cái tùy theo thói quen.

Về phần Tiểu Hà giết chết cha mẹ có phải hay không chỉ thuần túy bởi vì “gõ cửa âm” tác động đến? Đối với vấn đề này, tôi có một giả thiết. Bởi vì theo tôi được biết, cha mẹ Tiểu Hà đối với việc học hành của cô bé vô cùng khắc khe, trước đây không lâu còn xảy ra một chuyện, đó là vì cô bé có bạn trai nên đã lớn tiếng la mắng. Vì vậy, tôi không loại bỏ khả năng trong tiềm thức Tiểu Hà có ý niệm sát hại cha mẹ, từ đầu mỗi cô bé kể mình biết việc trong lòng của ‘tôi’ khác kia muốn làm chính là giết chết cha, thì có thể suy đoán ra. “Gõ cửa âm” có lẽ chẳng qua chỉ là một mồi lửa phóng thích tiềm thức mà thôi.

CHƯƠNG 28

Hồ Sơ Số 28: Hóa Yêu

Ông chủ Lô là một thầi xây dựng, y báo án nhà mình bị yêu quái tập kích, vợ và ba đứa con gái toàn bộ mất mạng, còn bản thân thì bị trọng thương.

Chúng tôi đến bệnh viện để y lập bản khẩu cung, thương thế y đúng là không nhẹ, tay phải bị gãy, hai chân nứt xương, trên người bị thương nhiều chỗ. Y khó nhọc thuật lại chuyện đáng sợ mà mình đã trải qua --

Đêm đó là cuối tuần, ba đứa con đều trở về Bình thường vào cuối tuần tôi đều dẫn cả nhà ra ngoài ăn cơm, nhưng mà đêm đó trời bỗng đổ mưa to, cho nên chúng tôi đều ở nhà không ra ngoài nữa, không ngờ tới lại phát sinh chuyện đáng sợ như vậy...

Đại khái vào tám chín giờ tối, đứa con gái thứ hai đang ở trong phòng tắm đột nhiên thét chói tai, vợ tôi chạy đi xem có chuyện gì, nhưng ngay lập tức tôi nghe thấy bà xã kêu cứu mạng. Lúc đó tôi và đứa con gái lớn đang ở phòng khách bàn chuyện mua xe cho nó, vì vậy hai chúng tôi cùng nhau chạy đến phòng tắm.

Đến cửa phòng tắm tôi đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, bà xã thì mặt hoảng sợ ngổ trên đất, không ngừng kêu cứu mạng, tôi và đứa con lớn nhìn vào trong phòng tắm, nhìn thấy bên trong có một khối máu tươi, hình dáng giống như người khổng lồ, cao gần ba thước, cơ hồ đụng đến nóc phòng tắm. Nó đứng trơ ra đó không nhúc nhích, nhưng tay chân của nó thỉnh thoảng lại đung đưa. Bà xã run rẩy nói với tôi, đứa con gái thứ hai đang ở trong bụng của nó.

Đứa con lớn sợ hãi đứng chết trân tại chỗ, không biết nói gì. Tôi sau khi sửng sốt một lúc liền chụp lấy một chai sữa tắm, ném vào người con yêu quái đó, nhưng chai sữa tắm chạm vào nó giống như rơi vào trong một hồ máu, chẳng qua chỉ làm tung lên vài giọt máu tươi rồi chìm vào thân thể nó, chỉ một thoáng thì rơi xuống mặt đất. Tôi quơ tay chụp lấy hầu như những thứ có thể ném vào người nó, nhưng kết quả đều giống nhau, chìm vào thân thể nó, sau đó rơi xuống mặt đất.

Đến lúc gần như chẳng còn gì mà tôi có thể ném được nữa, thì con gái thứ tư trong người con yêu quái rơi xuống, nằm gục trên mặt đất bất động. Yêu quái đột nhiên giơ chân lên, đập mạnh vào đầu con gái thứ, tình cảnh lúc đó giống như cả một chậu máu rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, còn có một con người bắn lên trên người tôi. Thời điểm nó nhấc chân ra, đầu con gái thứ đã không thấy.

Tôi loáng thoáng nghe được tiếng cười kinh khủng của yêu quái, nó hướng về phía chúng tôi cười gằn, đồng thời chậm chậm di chuyển đến gần chúng tôi. Chân nó cũng không có chuyển động, mà là giống như nước chảy qua chỗ chúng tôi, những chỗ nó trôi qua đều lưu lại một vũng máu.

Trong lòng tôi vô cùng hốt hoảng, nhưng tôi biết, nếu tiếp tục đứng yên ở chỗ này, kết quả của chúng tôi sẽ giống như đứa con gái thứ. Vì vậy, tôi kéo bà xã đang ngã bệt ở dưới đất và đứa con gái lớn đang ngây ngốc bỏ chạy. Thời điểm chúng tôi chạy đến phòng khách, đứa con út từ phòng nó đi ra, hỏi tôi xảy ra chuyện gì. Lúc mà tôi tính kêu nó bỏ chạy, thì phát hiện yêu quái đã ở sau lưng nó rồi.

Bà xã không ngừng lấp ba lấp bấp nói phía sau, phía sau, con út quay đầu nhìn. Vừa lúc nó quay đầu lại, một bàn tay máu đỏ thắm vồ thẳng vào mặt nó, rơi cả cái đầu, thân thể không đầu ngay sau đó ngã xuống. Yêu quái cũng không vì vậy mà bỏ qua, nó đập lên chân trái, rồi kéo cái chân phải xé toạc...

Đứa con út bị xé làm hai, nội tạng văng tứ tung trong phòng khách, máu tươi bắn khắp góc ngách. Bà xã bị cảnh tượng trước mắt hù cho phát điên,

ng ưỡ bệt xuống đất cười khúc khích, miệng thì l ằm b ằm l ằm b ằm, tôi kéo bả thế nào cũng không xong, không thể làm gì khác hơn là kéo đ ứa con lớn bỏ chạy. Khi chúng tôi chạy ra khỏi nhà, sau lưng vang lên tiếng kêu thảm thiết của bà xã, nhưng tôi làm gì dám quay đ ầu lại, chỉ l ôi đ ứa con lớn chạy về phía chỗ đậu xe.

Ngoài đường mưa rất lớn, chúng tôi d ầm mưa ướt nhẹp y phục, chạy thẳng đến nơi đậu xe. Sau khi chui vào xe, tôi lập tức khóa cửa lại, trong lòng chỉ muốn lập tức rời khỏi địa phương quỷ quái này. Nhưng mà, tôi gấp đến m ồ hôi tứa đ ầy đ ầu vẫn không thể khởi động chiếc xe, hình như động cơ bị hỏng, nhưng chiếc xe này mới đi bảo dưỡng tháng trước, đúng ra không có vấn đề gì mới phải.

Đang lúc chúng tôi gấp đến luống cuống tay chân, thì ở miệng lỗ thông gió bên ghế lái phụ chảy ra máu tươi. Máu tươi ngưng kết thành một bàn tay, bóp chặt lấy cổ con gái lớn. Con gái lớn nhất th ờ nói không ra lời, chỉ có quay đ ầu sang tôi dùng ánh mắt c ầu cứu, nhưng mà tôi có thể làm gì? Không biết là lấy đâu ra dũng khí, mà tôi lại đi chụp lấy khóa vô lăng đập vào bàn tay máu đó, nhưng mà giống như đập vào cột nước, chẳng những không gây ra thương tổn cho nó, ngược lại còn xuyên qua nó đập lên đùi con gái lớn.

Tôi trơ mắt nhìn con gái lớn bị bàn tay máu b ể c ổ, đ ầu nó rơi xuống bên cạnh chân tôi, máu tươi từ thân thể nó bắn ra như suối, nhuộm đỏ cả bu ồng xe. Tôi g ần như phát điên, luống cuống mở cửa xe, chạy trốn chết ở trong mưa. Tôi không biết mình muốn chạy đi đâu, chỉ biết là không thể ngừng lại, bởi vì nếu dừng lại, tôi sẽ bị yêu quái xé xác.

Tôi chạy mãi không ngừng, chạy một h ữ không kiềm được quay đ ầu lại nhìn. Tôi nhìn thấy ở sau lưng là một khối máu đỏ, máu tươi phảng phất như h ồng thủy tràn mạnh tới, nhấn chìm tôi. Tôi bị bao phủ ở bên trong máu tươi, không thể hô hấp, đến th ờ điểm ý thức của tôi bắt đ ầu mờ h ồ, thì tôi cảm thấy mình rơi xuống mặt đất, mở mắt ra thì đã nhìn thấy yêu quái ở ngay bên cạnh.

Yêu quái nắm tôi nâng lên, ném vào không trung, rồi để tôi rơi xuống đất. Tôi cảm thấy toàn bộ xương cốt đầu gãy đoạn, nhưng trong đầu tôi chỉ có ý nghĩ bỏ chạy, nên lập tức chồm dậy. Nhưng mà, thời điểm tôi chuẩn bị lấy đà để chạy, chân đã bị bắt được. Yêu quái vặn gãy cả hai chân tôi, tiếng xương gãy vang lên rất rõ, tôi đau đớn không ngừng kêu thét.

Song, yêu quái lại không có nhanh chóng mà giết chết tôi, nó để tôi bò trên mặt đất, bò chậm một chút hoặc ngừng lại, nó sẽ vặn chân tôi. Lúc đó, cảm giác của tôi chính là sống không bằng chết.

Đến thời điểm tôi không còn khí lực để bò nữa, yêu quái đập lên lưng, đồng thời nắm lấy tay phải tôi. Tôi cảm thấy tay phải mình bị bẻ gãy, đau nhức khiến tôi mất đi tri giác, nhưng lại khiến cho tôi có cảm giác được giải thoát. Đến lúc tôi tỉnh lại, đã nằm trong bệnh viện...

Tôi cùng Linh Khuyển đến hiện trường hung án đi điều tra, chứng cứ ngoài đường đã bị nước mưa gột rửa không còn một tí gì, nhưng tình trạng trong nhà và trong buồng xe tất cả đều chứng thật ông chủ Lô không có bịa đặt, chuyện đó đích xác chỉ có quái vật mới có thể làm được.

Mặc dù nước mưa khiến cho việc đi điều tra gặp khó khăn, nhưng Linh Khuyển vẫn có thể dựa vào khứu giác để tìm ra địa điểm hung thủ ẩn nấp, là một cái cống thoát nước. Bên dưới đường cống chúng tôi tìm được một cái xác nam thanh niên, thi thể ở trong hoàn cảnh ẩm ướt nơi đây, thế nhưng lại mất nước nghiêm trọng, cơ thể không khác gì một cái cây khô. Chúng tôi phát hiện ở trong ngực thi thể có một bức di thư, bức di thư này đã cho chúng tôi biết được chân tướng toàn bộ câu chuyện...

Thi thể khi còn sống là một dân công ngoại tỉnh, cùng làm việc với một vài đồng hương tại công trình của ông chủ Lô. Mỗi ngày đổ máu đổ mồ hôi làm việc được gần một năm, vốn tưởng rằng sau khi công trình hoàn thành là có thể lãnh tiền công về nhà, nhưng mà chẳng những không lấy được tiền công, mà còn bị ông chủ Lô cho người đánh đến trọng thương.

Mấy đờng hương bởi vì bị thương quá nặng, lại không có tiền chữa trị, đã bỏ xác nơi xứ khách quê người. Mặc dù thương tích của y nhẹ hơn, nhưng đã mất đi khả năng lao động, không kiếm được cơm ăn, sớm muộn gì cũng chết bên vệ đường. Y rất không cam lòng, y và đờng hương đâu có làm gì sai trái, chỉ vì mưu sinh mà đến xứ lạ kiếm sống, tại sao lại nhận lấy kết quả như vậy.

Trong lúc căm phẫn, y nhớ lại một lời nguyền rủa ở quê nhà, y thông qua lời nguyền hóa thân làm huyết yêu, y muốn báo thù ông chủ Lô, muốn giết chết cả nhà của ông ta, nhưng sẽ lưu lại tánh mạng ông ta, để ông ta sống còn khổ hơn chết...

Sau khi biết rõ tình huống Thiên Thư nói: “Theo như bức di thư viết thì lời nguyền đó có thể là “Huyết yêu hóa chú”, đây là một loại bí thuật dân gian mà người bình thường cũng có thể sử dụng. Nguyên lý của bí thuật này là phân hóa linh hồn của thi thể bị nguyền rủa, rồi hòa trộn với máu của chính mình, từ đó hóa thân trở thành huyết yêu, đồng thời sở hữu lực lượng cường đại. Song, loại trạng thái này chỉ có thể duy trì trong một thời gian rất ngắn, bởi vì thi thể của người bị nguyền rủa không có căn cơ tu hành, hoàn toàn dựa vào phương thức thiêu đốt linh hồn để vận hành bí thuật. Thời điểm năng lượng của linh hồn tiêu hao hết, huyết yêu sẽ hóa thành một vũng máu.

“Chỗ đáng sợ nhất của loại bí thuật này là, linh hồn của thi thể bị nguyền rủa sẽ hoàn toàn tiêu hao hết trong quá trình hóa yêu, cũng chính là câu nói trong dân gian ‘hồn phi phách tán’, hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa, mất luôn cơ hội luân hồi chuyển thế.”

Sau khi đi đầu tra đã phát hiện, ông chủ Lô có liên quan đến rất nhiều vụ án thiếu nợ tiền lương và đả thương người nghiêm trọng, cuối cùng bị xử tù giam. Thật ra thì, chế tài của luật pháp đối với y đã không còn bao nhiêu ý nghĩa, bởi vì y sớm đã nhận được sự trừng phạt.